Deznodământul uluitor al seriei *Fable*.
Moștenirea
ADRIENNE YOUNG
STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

Fotografie de Amy Schuff

ADRIENNE YOUNG

este o gurmandă cu o dragoste profundă pentru istorie și călătorii și o dependență nerușinată de cafea. Atunci când nu scrie, o puteți găsi pe covorașul ei pentru yoga, sorbind vin la dineuri lungi sau rătăcită în muzeele de artă preferate. Locuiește împreună cu soțul ei, regizor de filme documentare, și cu cei patru vlăstari sălbatici ai lor în Munții Blue Ridge din North Carolina. Este autoarea seriilor *Cerul din adâncuri* și *Fable*.

Design copertă: Kerri Resnick
Fotografie copertă: Svetlana Belyaeva
Shutterstock

Moştenirea

ADRIENNE
YOUNG

Moștenirea

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *Namesake*
Autor: Adrienne Young

NAMESAKE
Copyright © 2021 by Adrienne Young
All rights reserved.

© Storia Books, 2021, pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
YOUNG, ADRIENNE

Moştenirea / Adrienne Young ; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. - Bucureşti : Storia Books, 2021

ISBN 978-606-9072-60-8

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: MARIA MANOLESCU

CORECTOR: Paula Rotaru

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoş Tudor

Pentru mama,
care m-a învățat să fiu puternică

Prolog

Prima mea scufundare a fost urmată de prima gură de rachiu.

Marea era plină de sunetul nestematelor și înotam în urma siluetei mamei mele spre oaza de lumină care licărea la suprafața apei.

Picioarele îmi ardeau, împingând greutatea curelei de dragor, dar Isolde insistase să o port încă de la prima coborâre spre recife. M-am strâmbat și, cu inima gonindu-mi dureros în piept, am ieșit la suprafață sub cerul luminos.

Primul lucru pe care l-am văzut când mi s-au limpezit ochii a fost tatăl meu, care privea de la babordul *Ciocârliei*, sprijinit cu coatele de balustradă. Avea unul dintre zâmbetele lui rare. Un zâmbet care îi făcea ochii să scânteieze ca o scăpărare de cremene.

Mama m-a purtat prin apă, ridicându-mă până la prima treaptă a scării, și eu m-am cățărat, tremurând de frig. Saint mă aștepta în capăt și m-a luat pe sus îndată ce am urcat peste margine. Apoi a traversat puntea cu mine în brațe, pe când apa mării picura din mâinile și părul meu.

Am intrat în cabina timonierului și Saint a tras cuvertura de pe pat, învelindu-mă în mirosul de lumânărică și mirodenii. Mama a intrat pe ușă după o clipă și l-am urmărit pe tata în timp ce umplea unul dintre paharele lui verzi-smarald cu rachiu.

L-a așezat în mijlocul biroului și l-am ridicat, întorcând sticla astfel încât lumina soarelui să se frângă și să sclipească pe fațetele ei.

Saint a așteptat, cu un colț al mustății ridicat în zâmbet, până când am dus paharul la buze și am băut rachiul dintr-o înghițitură. În gât mi-a înflorit o arsură, care a năvălit apoi în stomac, și am șuierat, chinuindu-mă să respir.

Mama s-a uitat atunci la mine și în ochi avea ceva ce nu mai văzusem. Un fel de reverență. Ca și când tocmai s-ar fi întâmplat ceva atât minunat, cât și tulburător. A clipit, trăgându-mă între ea și Saint, și eu m-am cuibărit, iar căldura lor m-a făcut imediat să mă simt din nou ca o copilă.

Dar acum nu mai eram pe *Ciocârlie*.

Capitolul 1

Un scripete s-a lovit de punte, pocnetul m-a făcut să clipesc și brusc lumea spoită în alb a reapărut în jurul meu. Pași pe lemn. Umbre pe puntea superioară. Plesnitul velelor unduitoare de pe arborele mare.

Durerea mi-a explodat în cap când am mijit ochii în lumina orbitoare a soarelui și am numărat. Echipajul de pe *Luna* avea pe puțin douăzeci de oameni, probabil și mai mulți dacă îi puneam la socoteală pe vagabonzii din Waterside aflați la bord. Trebuie să mai fi fost vreo doi marinari sub punte sau ascunși în cabina timonierului. Nu-l mai văzusem pe Zola de când mă trezisem pe corabia lui și orele treceau încet, iar soarele cobora pe cerul vestic cu o lentoare chinuitoare.

O ușă s-a trântit pe coridor și am strâns din dinți, simțind că mi se redeșteaptă durerea din maxilar. Clove a traversat puntea cu pași greoi, îndreptându-se spre timonă. Mâinile lui aspre au găsit mânerele, cu privirea ațintită la orizontul strălucitor.

Nu-l mai văzusem pe navigatorul tatălui meu din ziua aceea din urmă cu patru ani, pe Jeval, când el și Saint au împins barca în apă și m-au abandonat pe plajă. Dar i-am recunoscut chipul. L-aș fi recunoscut oriunde, pentru că apărea aproape în toate amintirile mele. În cele legate de *Ciocârlie*. De părinții mei. Apărea peste tot, până și în cele mai vechi și mai sfărâmate frânturi ale trecutului.

Clove nici nu se uitase la mine de când l-am văzut, dar, după cum ținea bărbia sus și tot plimba privirea pe deasupra capului meu, am înțeles că știa precis cine sunt.

Pe lângă părinți, numai el îmi fusese ca o rudă și, în noaptea în care *Ciocârlia* s-a scufundat în Lațul Uraganului, mi-a salvat viața. În același timp, nu a privit în urmă când, împreună cu tatăl meu, a părăsit țărmul insulei Jeval. Și nici nu s-a întors după mine. Când l-am găsit pe Saint la Ceros și mi-a spus că Clove *nu mai era*, mi-am închipuit că nu mai rămăsese din el decât o grămadă de oase adunate în mâlul de pe fundul Strâmtorilor. Dar uite-l aici, navigator pe *Luna*.

Simțea că mă uit la el și poate că și în gândul lui învia aceeași amintire, pe care o îngropase cu grijă. Aceasta îi înțepenea șira spinării și îi subția discret chipul impasibil. Dar refuza să se uite la mine și nu știam dacă asta însemna că rămăsese același Clove pe care-l știam sau devenise altceva. Viața mea ar fi putut depinde de diferența dintre cele două posibilități.

Două ghete s-au oprit înaintea arborelui și am ridicat privirea la chipul unei femei pe care o văzusem de dimineață. Cu părul de culoarea fânului, tăiat scurt, care-i flutura peste frunte, a așezat o găleată cu apă lângă mine și a scos cuțitul de la curea.

S-a ghemuit și s-a întins după mâinile mele, cu tăișul sclipind în lumina soarelui. M-am ferit de ea, dar a tras de funii, potrivind cuțitul de fier rece pe pielea iritată de la încheietură. Îmi tăia legăturile.

Am încremenit, privind în jur, pe punte, și, cu mintea vuind, mi-am adunat încet picioarele sub mine. Încă o smucitură de cuțit și aveam mâinile libere. Le-am întins în față, cu degete tremurătoare. Imediat ce femeia a plecat ochii, am inspirat scurt și am țâșnit înainte. A făcut ochii mari când am sărit la ea, izbindu-se de punte cu putere și lovindu-se cu

capul de lemn. Am țintuit-o de colacul de frânghii rezemat de tribord și am întins mâna după cuțit.

O voce adâncă a răsunat în spatele meu și sunete de pași s-au repezit la noi.

— Stați! Lăsați-o să-și verse nervii.

Echipajul a înlemnit și, în secunda în care am privit peste umăr, femeia s-a rostogolit de sub mine și m-a lovit cu călcâiul ghetei în coastă. Am urlat și am sărit la ea, apucând-o de încheietura mâinii. A încercat să mă lovească cu piciorul, dar i-am izbit mâna de vinciul de fier care ținea ancora. Am simțit cum i se zdrobesc oasele mici de sub piele și i-am izbit mâna încă o dată, cu și mai multă putere, iar cuțitul i-a alunecat dintre degete.

M-am urcat peste ea și l-am luat de jos, întorcându-mă și rezemându-mă cu spatele de balustradă. Am întins în față cuțitul care îmi tremura în mână. Peste tot, în jur, era numai apă. Nici urmă de uscat, oriunde aș fi privit. Am simțit deodată că pieptul mi se surpă și că inima mi se scufundă.

— Ai terminat?

Vocea a răsunat din nou și toate privirile s-au întors spre coridor. Timonierul corabiei *Luna* stătea cu mâinile în buzunare și nu părea câtuși de puțin deranjat văzându-mă aplecată peste un membru al echipajului său, cu un cuțit în mână.

Zola a pășit printre ceilalți cu același umor care-i lucise în ochi la cârciuma din Ceros. Pe chipul lui radia un rânjet batjocoritor.

— Ți-am spus să o cureți, Calla.

A coborât privirea la femeia de la picioarele mele.

Aceasta se holba furioasă la mine, sub privirile echipajului. Ținea mâna ruptă la piept și deja începuse să i se umfle.

Zola a făcut patru pași lenți înainte să-și scoată o mână din buzunar. Mi-a întins-o, făcând semn din bărbie spre cuțit. Văzând că nu fac nicio mișcare, a zâmbit și mai larg. Pe cora-

bie s-a lăsat o tăcere rece preț de o clipă, după care cealaltă mână a lui a țâșnit și m-a apucat de gât. A încleștat degetele și m-a izbit de balustradă, strângând până când n-am mai putut respira.

S-a aplecat în față cu greutatea trupului, până când am ajuns să atârn peste marginea corabiei, cu vârfurile ghetelor înălțate de pe punte. M-am uitat la chipurile din spatele lui, căutând părul blond și zbârlit al lui Clove, dar nu era aici. Când am fost aproape să cad pe spate, am dat drumul cuțitului și acesta s-a izbit de punte cu un pocnet ascuțit, alunecând pe lemn, departe de mâinile mele.

Calla l-a ridicat, vârându-l înapoi la curea, și mâna lui Zola m-a eliberat pe loc. Am căzut, chircindu-mă pe frânghii și hârâind sufocată.

— Curăț-o! a repetat el.

Zola m-a privit încă o clipă și apoi s-a răsucit pe călcâie. A pornit printre oameni cu pași mari, spre timonă, unde Clove stătea aplecat asupra roții cu aceeași expresie indiferentă pe chip.

Calla m-a ridicat de braț cu mâna ei nevătămată și m-a îmbrâncit înapoi spre proră, unde găleata cu apă încă ne aștepta lângă arborele trinchet. A scos o cârpă de la curea, de la spate, și echipajul și-a văzut de muncă în continuare.

— Dă-le jos! s-a răstit, uitându-se la hainele mele. Acum!

Ochii mi-au fugit la marinarii care munceau în spatele ei, după care m-am întors spre proră și mi-am tras cămașa peste cap. Calla s-a ghemuit lângă mine și a frecat cârpa de o bucată de săpun, înmuind-o în găleată până când a făcut spumă. Mi-a întins nervoasă cârpa și eu am luat-o, săpunindu-mi brațele și ignorând privirile echipajului. Sângele uscat a colorat apa în roz și mi s-a prelins pe piele, picurând la picioarele mele, pe punte.

Faptul că îmi simțeam propria piele mi l-a înviat în gând pe West în cabina lui, căldura lui apăsând-o pe a mea. Am

simțit iar usturimea lacrimilor în dosul ochilor și le-am înăbușit, încercând să alung imaginea asta înainte ca ea să mă înece. Mirosul dimineții, când m-am trezit în patul lui. Chipul lui în lumina cenușie și respirația lui asupra mea.

Am dus mâna la scobitura gâtului, amintindu-mi de inelul pe care-l cumpărasem la prăvălie. Inelul lui.

Dispăruse.

West se trezise singur în cabină. Probabil că așteptase la proră, privind portul, și, văzând că nu vin, poate că intrase în Dern în căutarea mea.

Nu știam dacă mă văzuse cineva când am fost târâtă pe *Luna*. Cine a văzut probabil că n-a spus nimănui. West putea la fel de bine să creadă că mă răzgândisem. Că plătisem vreun comerciant de pe chei să mă ducă înapoi la Ceros. Dar atunci aș fi luat banii din cală, m-am gândit eu, încercând să iau în calcul toate posibilitățile, mai puțin cea pe care voiam s-o cred.

Că West mă va căuta. Că va veni după mine.

Dar asta ar fi fost și mai cumplit. Văzusem latura neștiută a timonierului corabiei *Marigold* și era într-adevăr întunecată. Era numai fum și văpăi.

Nu e așa cum îl crezi tu.

Cuvintele pe care mi le spusese Saint în cârciumă de dimineață au răsunat înăuntrul meu.

Poate că West și echipajul de pe *Marigold* aveau să rupă legăturile atât cu Saint, cât și cu mine. Să-și caute drumul singuri. Poate că într-adevăr *nu* îl cunoșteam bine pe West. Nu cu adevărat.

Dar îl cunoșteam bine pe tatăl meu. Și îi știam jocurile.

M-am frecat cu mai multă putere și apa sărată mi-a usturat pielea. Când am terminat, Calla mă aștepta cu o pereche nouă de pantaloni. I-am îmbrăcat, legând șnurul de la brâu ca să nu-mi alunece de pe șolduri, și ea mi-a întins o cămașă curată.

M-a inspectat în timp ce-mi înnodam părul și, mulțumită, a pornit spre coridorul de sub puntea superioară. Nu a așteptat să o urmez, trecând pe lângă Clove spre cabina timonierului. Dar m-am poticnit când am pășit în umbra lui și am ridicat ochii, privindu-l pe sub gene. Ultimele mele îndoieli că ar fi fost el au dispărut când i-am cercetat fața înăsprită de soare. Pe limbă îmi ardea furtuna tuturor cuvintelor pe care voiam să i le spun și am înghițit în sec, înăbușind imboldul disperat de a țipa.

Clove a strâns buzele sub mustață și a deschis jurnalul de pe masa alăturată, plimbând degetul bătucit pe pagina lui. Poate că și el era la fel de surprins să mă vadă. Poate că amândoi fusesem târâți în războiul lui Zola împotriva lui West. Ceea ce nu înțelegeam era ce căuta aici, în echipajul persoanei pe care tatăl meu o ura mai mult decât orice.

A terminat de scris și a închis cartea, îndreptându-și din nou privirea spre orizont și învârtind puțin de timonă. Ori îi era rușine să se uite la mine, ori se temea că va observa cineva. Nu știam care variantă ar fi fost mai dureroasă. Acel Clove pe care-l știam i-ar fi tăiat beregata lui Zola pentru că-și pusese mâinile pe mine.

— Haide, dragorule! a strigat Calla de pe coridor, ținând deschisă o ușă cu mâna.

Am întors privirea spre Clove preț de încă o răsuflare și apoi am urmat-o pe Calla, lăsându-l în urmă în lumina soarelui. Am pășit în întunericul răcoros, călcând cu ghetele pe scândurile de lemn în ritm egal, în ciuda tremurului care îmi intrase în membre.

În spatele meu, marea se întindea într-un albastru nemărginit. Singura cale de a scăpa de pe corabia asta era să aflu ce voia Zola, dar nu aveam nicio carte de jucat. Nicio corabie scufundată și plină de pietre prețioase cu care să negociez, niciun ban sau vreun secret cu care să-mi răscumpăr liber-

tatea din situația în care ajunsesem. Și, chiar dacă *Marigold* venea după mine, eram singură. Greutatea acestui gând s-a afundat în adâncul ființei mele și numai furia m-a împiedicat să dispar din cauza lui. Am lăsat-o să crească, să-mi umple pieptul, și am privit o ultimă dată în urmă, spre Clove.

Nu avea importanță cum ajunsese pe *Luna*. În inima lui Saint nu exista iertare pentru o asemenea trădare. Nici în a mea nu găseam. Niciodată nu-l mai simțisem în inimă pe tatăl meu atât de mult ca în clipa aceea și, în loc să mă sperie, mi-a inundat trupul cu un sentiment liniștitor de putere. Curentul acestei puteri mi-a ancorat picioarele și atunci mi-am adus aminte.

Nu eram un dragor jevalez de rând și nici un pion în conflictul dintre Zola și West. Eram fata lui Saint. Și, până să plec de pe *Luna*, toți nemernicii din echipajul ăsta aveau s-o știe.

Capitolul 2

Ușa spre cabina timonierului era de un lemn cenușiu și pe ea era gravată stema corabiei *Luna*. O semilună între trei fire răsucite de secară. Calla a împins în ușă și mirosul îmbâcsit de hârtie veche și ulei de lampă m-a înconjurat când am intrat după ea.

Lumina prăfuită acoperea camera ca un văl, lăsând colțurile ascunse în umbre de cerneală. Culoarea inegală a baițului de pe pereți trăda vechimea corabiei. Era bătrână și frumoasă, calitatea construcției evidentă în toate detaliile cabinei.

Spațiul aproape gol era ocupat doar de scaune acoperite cu pânză de satin adunate în jurul unei mese lungi, în capul căreia stătea Zola.

Platouri de argint cu mâncare și sfeșnice aurite erau înșiruite ordonat în mijloc, de-a lungul mesei. Lumina dansa pe pulpele de fazan lucitoare și anghinarele coapte, cu coaja înnegrită, care erau îngrămădite la întâmplare, formând un ospăț îmbelșugat.

Fără să ridice privirea, Zola a luat o bucată de brânză dintr-un vas și a așezat-o pe marginea farfuriei sale. Am urmărit lumina pâlpâitoare până la un candelabru ruginit care era atârnat deasupra lui. Se legăna în cârligul lui peste capul lui Zola, scârțâind ușor, cu multe piese de cristal lipsă. Toată scena asta era o încercare jalnică de a simula maiestatea, dar Zola nu părea stânjenit. Asta se datora sângelui său de om al

Strâmtorilor, mândriei lui atât de grosolane, încât ar fi preferat să se înece cu ea decât să recunoască mascarada asta.

— Nu cred că am apucat să-ți urez bun venit pe *Luna*, Fable.

Zola s-a uitat la mine, strângând sever din buze.

Pielea încă mă ustura de când mă strânsese de gât, cu numai câteva minute în urmă.

— Ia loc.

A luat cuțitul și furculița sidefate de pe masă și a tăiat friptura de fazan cu atenție.

— Și te rog să te servești. Trebuie să-ți fie foame.

Vântul a năvălit printre obloanele deschise, agățând hărțile așternute pe birou. Marginile lor roase au fluturat, prinzând viață. Am privit în jur, prin cabină, căutând vreun indiciu care să-mi dezvăluie ce planuri avea. Arăta la fel ca toate cabinele de timonier pe care le mai văzusem. Și Zola nu dădea nimic de gol, privindu-mă atent pe deasupra sfeșnicelor.

Am tras cu brutalitate scaunul din celălalt capăt al mesei, lăsând picioarele să hârșâie pe podea, și m-am așezat. Zola a părut satisfăcut, întorcându-și atenția la farfurie, iar eu mi-am ferit ochii când zeama fazanului a început să bălțească în mijlocul farfuriei. Mirosul sărat al mâncării mă amețea, dar nu se compara cu foamea care avea să mi se înfigă în stomac după câteva zile.

A băgat furculița într-o bucată de carne și a ridicat-o, aruncând o privire Callei și indicându-i să plece. Aceasta a încuviințat din cap și a ieșit din cabină, închizând ușa în urma ei.

— Ai înțeles, bănuiesc, că suntem prea departe de uscat ca să-ți încerci norocul în apă.

A băgat în gură bucata de fazan și a mestecat-o.

Nu știam cu certitudine decât că înaintam spre sud-vest. Însă nu reușeam să pricep unde mergem. Dern era ultimul port din sudul Strâmtorilor.

— Unde mergem?

Am vorbit pe un ton egal, cu spatele drept.

— Spre Marea Nenumită.

A răspuns prea ușor, ca și când nu l-ar fi costat nimic, fapt ce m-a pus pe ghimpi într-o clipă. Dar n-am reușit să-mi ascund uimirea și Zola a părut încântat, luând o bucată de brânză și învârtind furculița între degete.

— Nu poți să mergi în Marea Nenumită, am spus eu, așezând coatele pe masă și aplecându-mă înainte.

Zola a ridicat o sprânceană și, după ce a mestecat pe îndelete, a spus:

— Deci oamenii încă spun povestea aia?

Am sesizat că nu m-a contrazis. Zola încă era căutat în apele alea și, dacă era să ghicesc, nu avea licență să facă negoț în porturile din afara Strâmtorilor.

— La ce te gândești?

A rânjit. O spusese de parcă chiar voia să știe.

— Încerc să înțeleg cum de cearta asta dintre tine și West e mai importantă decât propriul tău gât.

Umerii i-au tremurat, a aplecat capul și, chiar când mi-am zis că se îneca cu bucata de brânză pe care o băgase în gură, mi-am dat seama că râdea. Isteric.

A lovit cu o palmă în masă și s-a lăsat pe spate în scaun, mijind ochii ca două fante.

— Vai, Fable, nu se poate să fii atât de proastă! N-are nicio legătură cu West. Și nici cu nemernicul ăla pentru care lucrează din umbră.

A lăsat cuțitul, care s-a ciocnit de farfurie, zăngănind și făcându-mă să tresar.

Așadar, chiar știa că West lucra pentru Saint. Poate că tocmai de acolo pornise conflictul.

— Exact. Știu ce e corabia *Marigold*. Nu sunt prost.

S-a sprijinit de brațele scaunului.

Am încremenit, pentru că atitudinea lui relaxată îmi

dădea senzația că mă păștea un pericol mai mare, pe care nu-l vedeam. Era prea calm. Prea liniștit.

— E vorba de *tine*.

Nervii mi-au scânteiat sub piele.

— Asta ce vrea să însemne?

— Știu cine ești, Fable.

Abia am auzit cuvintele. Erau doar un ecou în oceanul de panică ce se zvârcolea în stomacul meu. Mi s-a oprit respirația și între coastele mele parcă se răsucea o frânghie. Avea dreptate. Chiar *fusesem* proastă. Zola știa că sunt fata lui Saint pentru că navigatorul lui era una dintre cele trei persoane din Strâmtori care știau. Nu se putea să fie o coincidență.

Dacă era adevărat, atunci Clove nu-l trădase doar pe Saint. O trădase și pe mama mea. Și de asta nu-l crezusem capabil pe Clove niciodată.

— Chiar îi semeni leit. Lui Isolde.

Auzind familiaritatea cu care vorbea despre mama mea, am simțit o acreală în stomac. Nu-mi venise să cred când tatăl meu îmi spusese că Isolde muncise în echipajul de pe *Luna* înainte s-o primească Saint. Ea nu mi-a spus nimic despre vremurile acelea, ca și când n-ar fi existat perioada dintre momentul în care a plecat din Bastian și cel în care s-a alăturat echipajului de pe *Ciocârlie*.

Chiar și în vremea aceea, Zola și tatăl meu erau dușmani. Războiul dintre comercianți era nesfârșit, dar Zola în sfârșit descoperise o armă cu care ar fi putut înclina balanța în favoarea lui.

— Cum ai aflat? am întrebat eu, privindu-l atent.

— Te prefaci că nu-l cunoști pe navigatorul meu?

Mi-a întors privirea rece.

— Saint a rupt multe legături, Fable. Dorința de răzbunare e un imbold puternic.

Am inspirat lent, umplându-mi pieptul îndurerat cu aerul

umed. O mică parte din mine ar fi vrut să nege. O mică parte din mintea mea sperase că nu aflase de la Clove.

— Dacă știi cine sunt, atunci știi că Saint o să te omoare când află, am spus eu, dorind din tot sufletul să fie adevărat.

Zola a ridicat din umeri.

— În curând n-o să mai fie problema mea.

Părea convins.

— Și acum e momentul să-ți spun de ce ești aici. Am nevoie de ajutorul tău cu ceva.

S-a îndreptat de spate și s-a întins după pâine, rupând o bucată.

L-am urmărit cum a întins un strat gros de unt pe coajă.

— Ajutorul meu?

A încuviințat din cap.

— Chiar așa. După aia poți să te întorci la echipajul ăla prăpădit sau la vreo altă vizuină în care te-ai gândit să te stabilești la Ceros.

Cel mai mult mă neliniștea faptul că părea sincer. N-am văzut nicio umbră de amăgire în ochii lui când mi-a întâlnit privirea.

M-am întors din nou spre obloanele închise ale ferestrei, printre șipcile cărora străluceau fâșii din marea albastră. Aici era rost de un târg. Avea nevoie de mine.

— Ce vrei să fac?

— Nimic prea dificil pentru tine.

A desprins lent petala unei anghinare și a început să-i roadă carnea între dinți.

— Nu mănânci?

L-am fixat cu privirea. Ar fi trebuit să ating pragul morții cu vârfurile picioarelor ca să accept mâncare sau altceva de la oricine de pe corabia asta.

— Mereu le dai mâncare prizonierilor la masa ta?

— Nu ești prizonieră, Fable. Ți-am spus. Pur și simplu am nevoie de ajutorul tău.

— M-ai răpit și m-ai legat de arborele corabiei tale.

— M-am gândit să-ți las focul să se mai stingă înainte să vorbim.

Zâmbetul i-a revenit pe buze și a clătinat din cap.

— Repet, îi semeni leit.

A râs aspru din nou, apoi a dat paharul de rachiu pe gât și l-a trântit pe masă.

— Calla!

Sunete de pași au răsunat dincolo de ușa care s-a deschis din nou. Calla s-a ivit de pe coridor, așteptând.

— O să te conducă la hamacul tău din cabina echipajului. Dacă îți trebuie ceva, să-i ceri ei.

— Un hamac?

M-am uitat derutată când la unul, când la celălalt.

— Mâine îți vei primi sarcinile și mă aștept de la tine să le îndeplinești fără crâcnire. Pe corabia asta, cine nu muncește nu mănâncă. Și, de regulă, nici nu mai ajunge la mal, a adăugat Zola, strângând încruntat din buze.

Nu-mi dădeam seama dacă privirea lui era nebună sau veselă. Poate că era și una, și alta.

— Vreau cuțitul înapoi.

— Nu-ți trebuie, a spus el cu gura plină. Am ordonat echipajului să te lase în pace. Atât timp cât ești pe *Luna*, vei fi în siguranță.

— Îl vreau înapoi, am repetat eu. Cu tot cu inelul pe care l-ai luat.

Zola a părut să se gândească, luând șervetul de olandă de pe masă și ștergându-și degetele de grăsime. S-a ridicat de pe scaunul lui cioplit cu modele bogate și s-a dus la biroul de lângă peretele opus, vârând mâna în sânul cămășii. După o clipă, la gulerul lui s-a ivit un lanț de aur și o cheie neagră, de fier, s-a legănat în aer, aterizând în palma lui. A făcut clic când Zola a potrivit-o în broasca sertarului. Inelul a scânteiat pe șnurul lui când l-a scos dinăuntru și mi l-a dat.

După aceea a scos cuțitul, pe care l-a întors pe o parte și pe alta în mână și mi l-a întins.

— Am mai văzut cuțitul ăsta.

Pentru că era cuțitul lui West. Mi-l dăduse înainte să coborâm de pe *Marigold* la Dern, ca să vindem marfa luată de pe *Ciocârlie.* L-am luat de la Zola și am plimbat degetul mare pe mânerul lui uzat, simțind cum mi se înfoaie durerea din gât. Prezența lui a năvălit ca vântul suflând peste punte: a apărut subit și la fel de repede a și dispărut, alunecând peste balustradă și gonind peste apa mării.

Zola a pus mâna pe clanța ușii, așteptând, și eu am prins cuțitul la curea, ieșind apoi în umbra coridorului.

— Haide! a spus Calla iritată.

A dispărut pe scările care descindeau sub punte și, după o clipă de ezitare, am urmat-o, privind în urmă, spre punte, în căutarea lui Clove. Dar altcineva preluase timona. Clove dispăruse.

Am coborât în burta corabiei, călcând pe trepte pârâitoare, și aerul s-a răcit în lumina slabă a felinarelor înșiruite de-a lungul coridorului. Spre deosebire de *Marigold*, era doar artera principală a unei rețele de coridoare care șerpuiau sub punte spre diverse încăperi și compartimente ale calei.

M-am oprit brusc când am trecut pe lângă una dintre ușile deschise, unde un bărbat stătea aplecat peste un set de unelte, făcând însemnări într-o carte. Dălți și ciocane. M-am încruntat, văzând cum lucea în întuneric oțelul proaspăt forjat. Erau unelte de dragat. Și, în spatele lui, cala era neagră.

Am mijit ochii, mușcându-mă de obraz. Corabia *Luna* era construită pentru inventare mari, dar cala îi era goală. Și trebuie să fi fost descărcată recent. Când o văzusem la Ceros, se cufunda în apă de la greutate. Nu numai că Zola era în drum spre Marea Nenumită, dar se ducea și cu mâna goală.

Bărbatul a încremenit când a simțit că mă uit la el și a ridicat privirea, cu ochi ca niște bucăți frânte de turmalină nea-

gră. S-a întins spre ușă și a trântit-o, iar eu am strâns pumnii, cu palmele alunecoase din cauza transpirației. Zola avea dreptate. Habar nu aveam ce urmărea.

Calla a traversat coridorul îngust până-n capăt, unde un culoar fără ușă dădea într-o încăpere întunecoasă. Am intrat și, din instinct, am dus mâna la cuțit. Hamacuri goale atârnau de grinzi groase deasupra unor haine și curele agățate în cârligele de pe pereți. În colțul încăperii sforăia un bărbat învelit cu o pătură matlasată, cu mâna atârnând în lături.

— Aici stai.

Calla a făcut semn spre hamacul de jos de pe rândul al treilea.

— Asta e cabina echipajului, am spus eu.

Calla m-a fixat cu privirea.

— Nu fac parte din echipaj.

Indignarea din vocea mea a înăsprit cuvintele. Strângeam din dinți la gândul că o să stau cu echipajul. Locul meu nu era aici. N-avea să fie niciodată.

— Ba faci, dacă așa spune Zola.

Situația părea s-o enerveze.

— A dat ordine stricte să fii lăsată în pace. Dar trebuie să știi...

A coborât tonul.

— Știm ce i-ați făcut lui Crane, nemernicilor. Și nu uităm.

Nu era un avertisment. Era o amenințare.

M-am foit pe picioare, strângând pumnul pe mânerul cuțitului. Dacă echipajul știa că eram pe *Marigold* când West și ceilalți îl omorâseră pe Crane, atunci tot ce respira pe corabia asta îmi era dușman.

Calla a lăsat tăcerea încordată să zăbovească între noi și apoi a dispărut pe coridor prin culoarul deschis. Am privit în jur în camera întunecată, răsuflând întretăiat. Bufniturile de ghete răsunau deasupra și corabia s-a înclinat ușor când

o rafală de vânt a lovit velele, agitând hamacele ca niște ace de busolă.

Am împreunat brațele pe lângă trup în tăcerea sinistră și le-am strâns cu putere. M-am așezat într-un colț întunecat, între cufere, ca să am o vedere bună a cabinei, ascunsă în umbre. Nu aveam cum să scap de pe corabie până nu acostam într-un port și nu aveam de unde ști încotro ne îndreptam. Și nici pentru ce.

Brusc mi-a revenit în minte acea primă zi petrecută pe *Marigold*, când stăteam pe coridor cu mâna pe stema gravată pe ușă. Fusesem o străină pe acea corabie, dar până la urmă îmi găsisem locul acolo. Și acum toată ființa mea tânjea după el. O scânteiere fierbinte mi-a izbucnit sub piele și în ochi mi s-au adunat lacrimi înțepătoare. Pentru că mă amăgisem. Îmi îngăduisem să cred, chiar și numai o clipă, că eram în siguranță. Că îmi găsisem un cămin și o familie. Și toate îmi fuseseră smulse dintr-o singură suflare.

Capitolul 3

Razele palide ale lunii au plutit toată noaptea pe podeaua de scânduri, apropiindu-se încet de mine, până când căldura dimineții s-a revărsat prin puntea aflată deasupra.

Zola trebuie să fi spus adevărul, ordonase echipajului să nu se atingă de mine. Pe timpul nopții nici nu se uitaseră în direcția mea, intrând și ieșind din cabină și odihnindu-se în ture decalate. La un moment dat, când încă era întuneric, închisesem ochii, cu cuțitul lui West strâns în pumn.

Niște voci de pe coridor m-au deșteptat din starea de toropeală dintre somn și veghe. *Luna* încetinea și m-am încordat, văzând o sticlă albastră rostogolindu-se lângă mine pe podea. Am întins picioarele și m-am ridicat, simțind încetinirea corabiei.

Deasupra mea tropăiau pași și m-am lipit de perete, privind pe culoar în așteptarea vreunui semn de mișcare. Dar nu se auzea decât vântul care sufla pe coridor.

— Strângeți velele!

Tunetul vocii lui Clove m-a făcut să tresar.

Mi s-a strâns stomacul, privind umbrele care fugeau peste crăpăturile dintre scânduri. Acostam.

Clove striga ordinele unul după altul și alte voci îi răspundeau pe rând. Când corabia s-a poticnit din nou, picioarele mi-au alunecat pe lemnul umed și am întins mâna ca să mă prind de perete.

Ori prinseserăm viteză și părăsiserăm Strâmtorile într-o singură noapte, ori făceam un popas.

Am ieșit din cabină și am privit spre scări, sprijinindu-mă cu o mână de perete. Calla nu-mi ceruse să rămân în cabină și Zola spusese că nu eram prizonieră, dar, plimbându-mă singură pe corabie, simțeam că aștept ca cineva să-mi înfigă cuțitul în spate.

Soarele m-a izbit în față când am urcat treptele și am clipit repede, încercând să-mi adaptez ochii la lumina lui orbitoare. Doi membri ai echipajului s-au cățărat pe arborii uriași și au tras sincronizat de frânghii până când s-au strâns velele.

Am înlemnit când l-am văzut pe Clove la timonă și m-am ascuns în umbra arborelui. L-am urmărit, scrâșnind din dinți, și o furie aprigă mi-a acoperit fiecare centimetru al pielii. Niciodată nu-mi închipuisem o lume în care Clove ar fi putut să-l trădeze pe Saint. Dar cel mai grav era că și ea avusese încredere în el – mama mea. Îl iubise pe Clove ca pe un frate și era de necrezut că ar fi putut s-o trădeze pe *ea*. Așa ceva nu era cu putință.

Zola stătea la proră cu brațele încrucișate la piept și cu gulerul hainei ridicat împotriva vântului. Dar peisajul de dincolo de el a fost cel care mi-a tăiat respirația cu totul. M-am repezit la balustrada cea mai apropiată, cu gura căscată.

Jeval.

Insula stătea ca un smarald strălucitor pe albastrul sclipitor al mării. Insulele-barieră ieșeau din apele spumegătoare de dedesubt ca niște dinți înnegriți și *Luna* a plutit până la ultimul bazin al cheiului rudimentar, în timp ce un colț de soare se ivea peste culmea din zare, pe care o cunoșteam prea bine.

Ultima dată când văzusem insula, fugeam ca să-mi salvez viața. Atunci m-am aruncat la picioarele echipajului de pe *Marigold*, după patru ani în care făcusem scufundări printre recifele acelea ca să supraviețuiesc. Pe măsură ce pluteam

mai aproape, mușchii din trup mi se înfășurau tot mai strâns pe oase.

Când *Luna* s-a apropiat de ieșindul stâncos, un băiat desculț pe care l-am recunoscut a venit alergând pe chei ca să lege parâmele de acostare. Lângă mine, un marinar a trecut peste balustradă, întinzându-se după legăturile care fixau scara de peretele corabiei și trăgând de capetele lor până când nodurile s-au desprins. Scara s-a desfășurat și s-a lovit de peretele de la tribord.

— Ce căutăm aici? am întrebat eu încet.

Bărbatul a ridicat ochii la mine și a înălțat o sprânceană, plimbându-și privirea pe chipul meu. Dar nu mi-a răspuns.

— Ryland! Wick!

De pe puntea superioară au coborât doi membri mai tineri ai echipajului, dintre care unul era înalt și slab, cu o mogâldeață de păr blond. Celălalt era lat în umeri și musculos, cu părul negru ras până la piele.

Marinarul de adineauri a trântit o ladă la picioarele lor și zăngănitul de oțel m-a făcut să tresar. Era plină cu uneltele de dragor pe care le văzusem cu o seară în urmă.

— Sortați-le.

Judecând după curelele legate la brâurile lor, erau dragorii lui Zola. Simțind că-l urmăresc, cel cu părul negru mi-a aruncat o privire arzătoare ca rachiul.

Jeval nu era un port în adevăratul sens al cuvântului. Comercianții nu veneau aici decât ca să descarce surplusuri mici de inventar. Poate o ladă cu ouă proaspete care nu se vânduse în orașele portuare sau câteva găini pe care echipajul nu le mâncase. Și mai era pyre. Dar o piatră precum pyre nu prezenta interes pentru o afacere ca a lui Zola și nu mai văzusem stema lui pe nicio corabie sosită aici.

Dacă opream la Jeval, înseamnă că lui Zola îi trebuia altceva. Ceva ce nu putea obține în Strâmtori.

Am mers de-a lungul balustradei spre proră, pitindu-mă după arborele mic ca să pot privi cheiul, ascunsă de privirile celor care ar fi putut să mă recunoască. Toate celelalte corăbii ancorate în portul ăsta sărăcăcios erau vase mici și, în zare, am văzut bărcuțele pline de oameni care veneau dinspre insulă ca să facă negoț, întinzând dâre albe în apă.

Cu numai câteva săptămâni în urmă aș fi fost printre ei, venind spre insulele-barieră când acosta corabia *Marigold*, ca să dau la schimb pyre pentru bani. În diminețile acelea mă trezeam cu o greutate în stomac și vocea cea mai subțire din subconștient se temea că nu-l voi vedea pe West după risipirea ceții. Dar când mă urcam pe culmea care se înălța deasupra mării, velele de pe *Marigold* erau aici. Mereu le găseam aici.

Zola a ridicat mâna și l-a lovit pe spate pe Clove, după care s-a dus la scară și a coborât. Jeval nu avea comandant de port, dar dacă-ți trebuia ceva, puteai să vorbești cu Soren, care aștepta deja în capătul cheiului. Se uita la *Luna*, cu soarele oglindit în ochelarii lui încețoșați, și, preț de o clipă, mi s-a părut că privirea lui se oprește asupra mea.

Mă acuzase de mai multe ori că furasem de pe chei și mă silise până și să plătesc cu peștii prinși într-o săptămână o datorie cu care n-aveam nicio legătură. Dar privirea lui a alunecat mai departe pe corabie, slăbindu-mă tot atât de repede cum mă găsise, și mi-am amintit că nu mai eram fata care sărise la scara corabiei *Marigold*. Cea care cersise și agonisise ca să supraviețuiască pe Jeval și să poată porni în căutarea bărbatului care n-o dorea. Acum eram fata care-și găsise propriul drum. Și aveam și eu ce pierde.

Privirea mi-a fugit la Zola când ghetele lui au aterizat pe chei. Soren a venit agale la scară și a ridicat urechea lui bună când Zola a început să-i vorbească. A ridicat o sprânceană stufoasă peste marginea ochelarilor și a dat din cap.

Cala era goală, așa că Zola nu putea să plătească decât cu bani. Dar pe insula asta nu era nimic de cumpărat în afară de pește, frânghie și pyre. Nimic ce merita vândut în Marea Nenumită.

Soren l-a lăsat pe Zola la marginea podețului și a dispărut în mulțimea de oameni îngrămădiți pe scândurile șubrede de lemn. A dat din coate până în celălalt capăt, unde bărcile venite de pe plajă încetineau și debarcau dragorii desculți veniți pentru negoț.

Am urmărit cum Soren se strecura prin mulțime până când a dispărut în spatele unei corăbii.

În jurul meu, toți își vedeau de treabă și, din câte vedeam, niciun membru al echipajului nu era surprins că opriserăm la insula dragorilor. Am ridicat privirea la arborele principal și la punțile superioare, unde marinarii întindeau velele de furtună. Nu pe cele folosite în Strâmtori. Velele astea erau croite pentru vijeliile monstruoase care bântuiau Marea Nenumită.

În spatele meu, apa de un albastru infinit se întindea tocmai până la Dern. Știam să supraviețuiesc pe Jeval. Dacă aș fi fugit de pe *Luna*, dacă aș fi găsit o cale să... gândurile îmi zburau în toate părțile... Dacă *Marigold* mă căuta, probabil că urmărea drumul lui Zola înapoi spre Sowan. În cele din urmă, corabia ar fi ajuns la Jeval.

Dar o parte din mine încă se întreba dacă nu cumva *Marigold* nu plănuia să-și drămuiască pierderile. Membrii echipajului aveau marfa de pe *Ciocârlie*. Puteau să-și cumpere libertatea de sub Saint și să-și înceapă propria afacere de comerț. O șoaptă și mai subțire a răsunat în străfundul minții mele.

Poate că nici nu mă căutau.

Am strâns din dinți, holbându-mă la vârfurile ghetelor. Jurasem să nu mă mai întorc la Jeval, dar poate că acum era singura mea șansă de a rămâne în Strâmtori. Am strâns mâinile pe balustradă și m-am aplecat, privind apa de dedesubt.

Sărind, aș fi putut să ocolesc insulele-barieră mai repede decât oricine de pe corabia asta. Aș fi putut să mă ascund în pâlcul de alge din golf. În cele din urmă, ar fi renunțat să mă caute.

Simțind că-mi furnică pielea sub atingerea unei priviri, m-am uitat peste umăr. Clove stătea de cealaltă parte a timonei și se uita la mine de parcă ar fi știut exact ce gândeam. Era prima dată când îmi întâlnea privirea și ochii lui mă fixau fără nicio ezitare. Expresia lui furtunoasă era precum curentul apelor adânci de sub noi.

Degetele mi-au alunecat de pe balustradă și m-am rezemat de ea, susținându-i privirea cu aceeași hotărâre. Îmbătrânise. Avea fire argintii în barba blondă și, sub tatuajele care-i acopereau brațele, pielea își mai pierduse din culoarea caldă și aurie. Dar tot Clove era. Același care pe *Ciocârlie* îmi îngâna cântece vechi de cârciumă până când adormeam. Care mă învățase să fur din buzunare când acostam în port și-mi cumpăra portocale roșii pe cheiurile din Dern.

Iarăși, parcă mi-a citit gândurile și bărbia i-a tremurat.

M-am bucurat. În clipa aceea, am simțit că nu mai urâsem pe nimeni atât de mult cum îl uram pe Clove. Niciodată nu mai dorisem moartea cuiva cu atâta stăruință. Mușchii umerilor i s-au încordat când mi-au trecut prin minte cuvintele astea și mi l-am imaginat în lada pe care West o aruncase în marea neagră. Mi-am imaginat urletul lui răcnit. Încordarea din colțul gurii mi-a umplut ochii de lacrimi și buza crăpată a început să mă usture.

Ochii lui neînsuflețiți i-au privit pe ai mei încă un moment și apoi Clove s-a întors la treabă, dispărând sub arcul care ducea la cabina timonierului.

Usturimea din spatele ochilor era pe potriva furiei care încă îmi clocotea în piept. Dacă Clove se întorsese împotriva lui Saint, atunci probabil că Zola avea dreptate. Clove căuta să se răzbune și pentru asta se folosea de mine.

Dedesubt s-au auzit niște strigăte și mi-am îndreptat privirea spre chei, unde Soren se întorsese cu un sul de pergament. L-a desfășurat sub ochii lui Zola și acesta l-a citit cu atenție. După aceea a luat pana din mâna lui Soren și a semnat. Un băiețel a turnat ceară pe colțul pergamentului și Zola a ștanțat-o cu inelul lui de comerciant, înainte să se răcească. Încheia un acord.

Într-o clipă, un șir de dragori s-au aliniat umăr la umăr în spatele lor. M-am încruntat, urmărind cum Zola se plimbă încet de-a lungul șirului, inspectând fiecare om. S-a oprit când a observat că un tânăr își ascundea mâna la spate. Zola a întins brațul pe lângă el și i-a tras-o la vedere, descoperind că degetele de la mâna lui dreaptă erau învelite în bandaje.

Zola i-a lăsat mâna, făcându-i semn să plece, și în locul lui a venit alt dragor care aștepta la marginea cheiului.

Abia atunci am înțeles ce făcea. Nu opriserăm la Jeval pentru provizii sau negoț. Zola nu venise ca să cumpere pyre. Venise după dragori.

— Pregătiți-vă de plecare! a strigat Clove.

Un marinar mi-a făcut vânt de lângă balustradă.

— La o parte! a mârâit el.

M-am strecurat pe lângă el, încercând să privesc. Dar echipajul deja ridica ancora. Calla a urcat treptele spre puntea superioară și m-am luat după ea, privind peste un teanc de lăzi și văzând cum Zola urcă înapoi la bord.

Dragorii de pe chei s-au revărsat pe punte în urma lui, echipajul de pe *Luna* și-a oprit lucrul și toate privirile s-au întors spre creaturile cu piele aurie care încălecau balustrada.

Pentru asta avea nevoie de mine Zola. Pentru scufundări. Dar avea deja doi dragori în echipaj, și cu mine trei. Pe *Luna* urcaseră cel puțin opt dragori și alții încă se cățărau pe scară.

În zare, suprafața apei s-a învolburat, răscolind valuri sub rafala unui vânt rece care mătura marea dinspre nord.

Mi-a stârnit fiori pe șina spinării și, întorcând ochii înapoi la punte, am văzut că parâmele de acostare erau urcate la bord. Pe navă au apărut ultimii dragori și am încremenit când soarele a luminat un chip cunoscut. Un chip de care mă temusem aproape în fiecare zi petrecută pe Jeval.

Koy și-a ocupat locul în rândul dragorilor, mai înalt cu un cap decât toți ceilalți. Și când s-a întors spre mine, în privirea lui holbată am văzut aceeași expresie de recunoaștere pe care știam că o aveam și eu.

Am exclamat răgușită, răsuflând mocnit:

— Rahat.

Capitolul 4

M-am uitat la el.

Koy se rezema de lăzile legate de-a lungul pupei, cu ochii la velele întinse de deasupra. *Luna* deja se depărta de insulele-barieră și Jeval era tot mai mică în urma noastră. Nu știam încotro ne îndreptam, dar Zola nu pierdea nicio clipă.

Koy nu se uita la mine, dar știam că-mi simte privirea. Și asta și voiam.

Ultima dată când îl văzusem pe Koy gonea pe chei, în întuneric, urlându-mi numele. Încă îmi aminteam limpede cum arătase sub suprafața apei, cu sângele alunecând în fire unduitoare. Nu știu ce mă îndemnase să sar în apă după el. Îmi pusesem întrebarea asta de o sută de ori și nu găsisem niciun răspuns logic. În locul meu, Koy n-ar fi ezitat să mă lase să mor înecată.

Dar, chiar dacă îl urâsem, înțelesesem ceva despre Koy încă de la început. Era dispus să facă orice pentru a-și atinge scopurile. Indiferent de circumstanțe, cu orice preț. Și în noaptea aceea în care am urcat întâia oară pe puntea corabiei *Marigold*, îmi făcuse o promisiune. Că, dacă m-aș fi întors vreodată pe Jeval, m-ar fi legat de recif și ar fi lăsat creaturile din adâncul apei să-mi curețe oasele.

Am plimbat privirea pe trupul lui, măsurându-i înălțimea și greutatea. Avea avantaje asupra mea în toate privințele,

dar n-aveam de gând să-i întorc spatele și să-i dau ocazia să se țină de promisiune.

L-am urmărit fără să clipesc, până când Clove a urcat scările cu pași grei, trecându-și mâinile prin părul său creț și îndepărtându-l de pe față. Mânecile cămășii îi erau suflecate până la coate și mișcarea asta familiară a reaprins durerea din pieptul meu.

— Dragori! a strigat el.

Jevalezii s-au aliniat de-a lungul tribordului, unde așteptau dragorii din echipajul lui Zola, Ryland și Wick. Țineau în mâini lăzile cu unelte și expresiile lor arătau că nu le convenea ce urma să se întâmple.

Koy și-a urcat pe umăr propria curea, ocupându-și locul pe punte lângă Clove. Tipic pentru Koy, să-l găsească pe cel mai înspăimântător nemernic de pe corabie și să-i arate limpede că nu se temea de el. Dar, ridicând ochii la fața lui Clove, am văzut că el se uita la mine.

Sticlirea metalică din privirea lui era neînduplecată, răscolindu-mi măruntaiele și dându-mi o senzație de cădere.

— *Toți* dragorii, a mârâit el.

Mi-am supt buza de jos și am mușcat-o ca să nu-mi tremure. Prin acea singură privire, anii s-au dat înapoi și brusc am simțit că eram aceeași fetiță pe care o certase pe *Ciocârlie* pentru că legase greșit un nod. Mi-am încordat chipul și am făcut un singur pas în față, ajungând la câțiva pași de capătul șirului.

— Cât timp veți sta pe corabia asta, vă veți supune! a strigat el impunător. Veți face ce vi se cere. Nu veți ține nimic în buzunare.

S-a oprit o clipă, privindu-l pe fiecare jevalez în tăcere, după care a continuat. Îl văzusem pe Clove ținând zeci de discursuri exact ca ăsta pe corabia tatei. Și el mi s-a părut dureros de familiar.

— Cât timp lucrați pe *Luna*, veți primi zilnic două rații de mâncare și trebuie să păstrați curățenia în cabine.

Probabil că repeta condițiile înșirate pe pergamentul din mâna sa – cel pe care Zola îl semnase cu comandantul portului – și nu s-ar fi putut spune că nu era o ofertă generoasă. Două rații pe zi însemna un trai decadent pentru oricare dintre jevalezii de pe corabie, cu excepția mea, și probabil că aveau să se întoarcă acasă cu mai mulți bani decât ar fi fost în stare să câștige majoritatea dintre ei în câteva luni.

— Primul dintre voi care încalcă regulile astea o să se întoarcă pe Jeval *înot*. Întrebări?

— Stăm împreună.

Koy a vorbit primul, punând și el condiții. Se referea la locurile lor de cazare și bănuiam că așa căuta să se asigure că nu aveau să fie atacați de echipajul corabiei *Luna*. Fiecare dragor avea grijă de pielea lui pe Jeval, dar aici era altă poveste. Pe corabia asta erau în siguranță împreună.

— Bine.

Clove le-a făcut semn lui Ryland și Wick, care arătau de parcă erau gata să scoată cuțitele. Au pășit în față și au așezat câte o ladă înaintea șirului de dragori.

— Luați ce vă trebuie pentru două zile de scufundări. Considerați-le parte din plata voastră.

Dragorii s-au năpustit înainte ca Clove să termine de vorbit, ghemuindu-se în jurul lăzilor, alegând ciocane ascuțite și pipăind-le tăișurile cu degetele lor bătucite. Au scotocit în grămezi după dălți și lupe pe care să le adauge la curele, iar Ryland și Wick îi urmăreau scârbiți de căutările lor grosolane.

Nu numai eu am observat. Koy se ținea deoparte de ceilalți și nu-și lua ochii de la dragorii lui Zola. Când privirile li s-au întâlnit, puntea a fost inundată de o încordare tăcută și palpabilă. În clipa aceea m-am simțit puțin mai invizibilă, cu gândul că poate prezența dragorilor jevalezi era un lucru bun. Distrăgeau atenția echipajului de la mine, chiar și puțin.

— Fable.

Am încremenit, auzindu-mi numele pronunțat de vocea lui Clove.

A făcut trei pași lenți spre mine și m-am dat în spate, ducând degetele la mânerul cuțitului lui West.

Ghetele lui s-au oprit înaintea alor mele și am observat expresia relaxată cu care mă privea. Ridurile din jurul ochilor îi erau mai adânci și genele blonde erau ca niște fire de aur. Sub ureche avea o cicatrice pe care n-o mai văzusem și care îi traversa gâtul, dispărând sub cămașă. Am încercat să nu mă întreb de la cine o primise.

— E nevoie să fim mai atenți la vreunul dintre ei?

A făcut semn cu bărbia spre dragorii de pe punte.

M-am încruntat la el și parcă nu-mi venea să cred că-mi vorbește. Mai mult, voia informații, de parcă am fi fost în aceeași tabără.

— Bănuiesc că o să afli, nu?

— Înțeleg.

A băgat mâna în buzunarul vestei și a scos o pungă mică.

— Cât mă costă?

— Patru ani, am răspuns eu aspru.

A încruntat nedumerit din sprâncene.

Am făcut un pas spre el și Clove a strâns mâna pe pungă.

— Dă-mi înapoi ăia patru ani pe care i-am trăit pe insulă. Atunci o să-ți spun care dintre dragorii ăștia e mai probabil să-ți taie gâtul.

S-a holbat la mine, cu toate gândurile lui tăcute lucindu-i în ochi.

— Dar oricum n-ai rezolva mare lucru.

Am înclinat capul într-o parte.

— Adică?

— Nu poți să cunoști oamenii *cu adevărat*, nu-i așa?

Am lăsat mesajul meu să se înfiripe în cuvinte, urmărin-

du-l pe Clove cu atenție. Nicio umbră nu i-a alunecat pe chip. Niciun indiciu care să-mi spună ce gândea.

— Fiecare are sarcinile lui de îndeplinit, nu? a fost singurul lui răspuns.

— Tu ai mai multe decât noi toți. Navigator, informator... trădător, am spus eu.

— Nu-mi face probleme, Fay.

A coborât vocea.

— Fă ce ți se cere și vei fi plătită ca toți ceilalți.

— *Pe tine* cu cât te plătește Zola? m-am răstit eu.

Nu a răspuns.

— Ce caută Zola în Marea Nenumită?

Clove m-a privit îndelung, până când clinchetul ocheților ce cântau pe parâmele de deasupra noastră a rupt tăcerea. O velă s-a întins peste punte, ascunzându-ne în umbră pe mine și pe Clove. Am ridicat ochii la conturul ei reliefat în lumină, un pătrat negru pe cerul albastru.

Dar stemei pictate pe pânză îi lipsea semiluna care înconjura însemnul lui Zola. Am mijit ochii, încercând să văd mai bine. Contururile a trei păsări de mare cu aripile răsfirate alcătuiau un triunghi înclinat. Nu mai văzusem stema asta.

Dacă ridicau o stemă nouă, înseamnă că Zola nu voia să fie recunoscut pe Marea Nenumită.

Am privit peste umăr, dar Clove deja dispăruse în cabina timonierului și ușa s-a trântit în urma lui. Am zărit unduirea cămășii lui albe în spatele geamului care dădea spre punte.

Mi-am mușcat buza din nou și toate lucrurile tăcute dinăuntrul meu au urlat. În noaptea în care s-a scufundat *Ciocârlia* am știut că îmi pierdusem mama. Dar nu mi-am dat seama că-l pierdusem și pe Clove.

Capitolul 5

— Trei recife! a răsunat vocea lui Zola pe corabie înainte chiar să fi ieșit din coridorul boltit.

Și-a descheiat haina, lăsând-o să-i cadă de pe umeri, și i-a aruncat-o unuia dintre vagabonzii de Waterside care stătea lângă piciorul arborelui. S-a apucat cu mâinile de parâma care se întindea încordată de la proră și s-a cățărat pe frânghii, privind marea.

Dar eu eram cu ochii pe Ryland și Wick. Amândoi stăteau în șirul de dragori, încordați și furioși la culme din cauza acestei ofense. Nu îi încânta faptul că Zola angajase alți dragori. De fapt, fumegau de-a dreptul de supărare.

— Aici, aici și aici.

Zola a plimbat degetul de-a lungul șirului de creste ale recifelor, indicându-le pe suprafața apei.

În depărtare se vedea o insuliță în formă de semilună, plutind ca un cerc scufundat pe jumătate.

— Fable va conduce scufundările.

Am clipit și m-am întors spre punte, unde dragorii mă fixau cu priviri severe.

— Poftim? a izbucnit Ryland, lăsând mâinile de la subsuori.

Zola l-a ignorat, privind în continuare spre insulă. Vântul i-a suflat părul negru-cărunt peste față și am încercat să-i descifrez chipul. Spusese că dăduse ordine echipajului să mă lase în pace, dar le dădea multe motive să sară la gâtul meu.

— Al patrulea recif e curățat de tot, dar mai sunt multe turmaline, bucăți de paladiu și de calcedonie cu jasp în celelalte. Probabil și vreo două smaralde.

Zola a sărit pe punte și a pornit de-a lungul șirului de dragori.

— Capturile voastre vor fi inspectate când ieșiți din apă. Primul dragor care strânge douăzeci de carate de nestemate primește plată dublă, ca bonus.

Koy s-a îndreptat puțin de spate când a auzit. Ceilalți dragori jevalezi au ridicat din sprâncene la timonier și Wick a strâns degetele pe curea, strâmbând dintr-un colț al gurii.

— Îmi trebuie cel puțin trei sute de carate de pietre prețioase. Aveți timp să le adunați până mâine la apus.

— Poftim?

Koy a făcut un pas în față, vorbind pe un ton tăios.

— Corăbiile au programele lor, și-a coborât Zola ochii la el. Nu-ți convine?

— Are dreptate, am spus eu.

Koy a părut surprins că eram de acord cu el, dar era adevărat.

— Ca să dragăm atâtea, ar trebui să ne scufundăm cât ne ține lumina, fără nicio pauză.

Zola parcă s-a gândit o clipă, după care a scos ceasul de la vestă. I-a deschis capacul.

— Atunci propun să vă grăbiți.

A lăsat ceasul înapoi în buzunar și s-a uitat la mine.

— Acum spune-mi, ce vezi?

S-a dat la o parte, făcându-mi loc lângă el, la balustradă, dar eu nu m-am clintit. Zola urmărea un joc, dar nu-mi dădeam seama dacă mai știa cineva de pe corabie despre ce joc era vorba. Nu-mi plăcea sentimentul ăsta. Era clar că toate astea îl amuzau, motiv pentru care îmi venea să-l împing peste bord.

— Ce *vezi*? a întrebat el din nou.

Am strâns pumnii, mi-am agățat degetele mari de curea și am privit pe apă. Era molcomă înăuntrul semicercului insuliței și în unele locuri aproape că era atât de nemișcată, încât oglindea siluetele norilor.

— Arată bine. Nu observ niciun curent de adânc, dar, evident, n-o să știm sigur până nu coborâm.

Am privit apa din spatele crestei. Forma craterului era orientată numai bine încât să protejeze interiorul de curenți.

Zola mi-a întâlnit privirea și apoi a trecut pe lângă mine.

— Atunci coborâți.

Băiatul care-i ținea haina a ridicat-o ca să-și strecoare brațele în mâneci, după care Zola a luat-o înapoi pe punte fără să se mai uite la noi. Ușa s-a trântit în urma lui și, în clipa următoare, dragorii s-au întors spre mine. Ryland era roșu la față și mă fixa cu o privire încordată.

Dincolo de arborele mare, Clove stătea tăcut.

Eram paisprezece cu totul, așa că cel mai bine era să trimit câte patru, cinci dragori la fiecare recif. Am făcut un pas în față, privindu-i pe jevalezi cu atenție. Erau de înălțimi și lungimi ale brațelor diferite, dar, uitându-mă la ei, mi-am dat seama care știau să înoate cel mai repede. Trebuia, de asemenea, să-i despart pe dragorii corabiei *Luna*, ca să-i împiedic să tragă pe cineva sub apă.

Isteț ar fi fost să-l pun pe Koy în fruntea uneia dintre echipe. Indiferent că-mi era sau nu simpatic, era unul dintre cei mai iscusiți dragori pe care-i întâlnisem vreodată. Se pricepea la nestemate și la recife. Dar mai făcusem greșeala de a-l scăpa din ochi și nu voiam s-o repet.

M-am oprit înaintea lui Ryland, ridicând bărbia la el și la jevalezul de alături.

— Voi doi cu mine și Koy.

Koy s-a uitat la mine bănuitor, ridicând dintr-o sprânceană. Nici eu nu voiam să mă scufund cu el, dar, atâta vreme

cât era pe corabie, trebuia să știu exact unde era și ce făcea în fiecare moment.

I-am desemnat și pe ceilalți, organizând laolaltă înotători cu trupuri de mărimi diferite, în speranța că-și vor suplini lipsurile unii altora. După ce i-am adunat în grupuri pe punte, m-am întors iar spre insulă, descheind partea de sus a cămășii mele și trăgând-o peste cap. Brațul lui Koy s-a atins de al meu când s-a apropiat și am încremenit, făcând mai mult loc între noi.

— Nemernicul ăsta habar nu are ce face, a mormăit el, plimbând degetul mare peste ciocanele de la șold și numărându-le în tăcere.

Cele luate din lăzi străluceau printre cele ruginite pe care le folosise pe Jeval.

N-am răspuns, făcând același lucru la cureaua mea. Eu și Koy nu eram prieteni. Nici măcar nu eram aliați. Dacă se purta frumos, era dintr-un motiv anume, care probabil că n-avea să-mi placă.

— Ce? Nu vorbești cu mine?

Când am ridicat ochii la fața lui, am tresărit văzând zâmbetul sinistru care i se întinsese pe buze.

— Ce cauți aici, Koy?

S-a rezemat de balustradă cu ambele mâini și mușchii brațelor i s-au conturat pe sub piele.

— Am venit să fac scufundări.

— Și ce altceva?

— Atât.

A ridicat din umeri.

L-am studiat, mijind ochii. Koy avea o barcă pe Jeval cu care ducea oamenii, o afacere din care scotea bani în fiecare zi. Probabil că era cel mai bogat dragor de pe insula aia și, de când îl știam, nu plecase niciodată de pe Jeval. Urmărea ceva.

— Haide, Fay. Noi, jevalezii, trebuie să fim solidari.

A rânjit. Am încordat umerii și m-am apropiat de el atât de mult, încât a trebuit să dau capul pe spate ca să-i întâlnesc privirea.

— Nu sunt jevaleză. Acum treci în apă.

— Vagabonzi, a bombănit Wick, trecând pe lângă noi.

În urma lui a venit și Ryland, care s-a aplecat peste mine ca să-și agațe cămașa de arbore. A trebuit să mă dau înapoi ca să nu mă atingă. Știam prea bine ce face. Chiar dacă eu primisem sarcina asta de la Zola, voia să-mi fie clar care dintre noi avea puterea. N-aveam nicio șansă împotriva lui. Împotriva niciunuia dintre ei, de fapt. Și nimeni de pe corabia asta n-ar fi sărit în ajutorul meu la nevoie.

M-am simțit mică sub el și sentimentul ăsta mi-a întors stomacul pe dos.

— Ai grijă acolo, jos. Mareea e imprevizibilă.

Mi-a spus asta fără nicio schimbare în expresie. A urcat pe balustradă și a sărit, ținându-se de unelte. După o clipă a sărit și Wick și amândoi au dispărut în albastrul sclipitor.

Koy s-a uitat la el când a ieșit la suprafață, cu o privire inexpresivă.

— Ai de gând să stai cu ochii pe mine, așa-i?

Un umor negru i s-a strecurat în cuvinte, după care a urcat pe balustradă și eu l-am urmat.

Am așteptat să pășească în gol, după care am inspirat scurt și am sărit, căzând lângă el în apa rece. Bule de aer îmi șiroiau de-a lungul pielii, spre suprafață, și ochii mă usturau de la înțepătura sărată a apei cât timp m-am învârtit în cerc, încercând să mă orientez. Reciful de dedesubt se unduia ca un labirint încâlcit, coborând pe măsură ce se îndepărta de insula aflată la mare distanță.

Bancuri de pești de toate culorile roiau pe creste, oglindind lumina cu solzii lor iridescenți și aripioare tremurătoare. Coralii erau îngrămădiți precum cupolele unui palat

de pe altă lume și printre ei se aflau soiuri pe care nu le mai văzusem.

Cu siguranță ieșiserăm din Strâmtori. Dar recunoșteam cântecele pietrelor prețioase. Se contopeau în apă în jurul meu și trebuia să le deosebesc ca apoi să ne putem pune pe treabă.

Am ieșit la suprafață, trăgând aer în plămâni și frecându-mi sarea din ochi. Îi simțeam gustul în fundul gâtului.

— Începeți din capetele mai adânci ale fiecărui recif. Să ne folosim puterile în prima jumătate a zilei, ca după-amiază să lucrăm pe crestele mai puțin adânci. La fel o să facem și mâine, așa că marcați-vă drumul. Și fiți atenți la partea din sud. Curentul de apă parcă se înfășoară în jurul colțului de recif de acolo.

Doi dintre dragorii jevalezi au încuviințat din cap și au început exercițiile de respirație, umplându-și plămânii cu aer și împingându-l iarăși afară. Așa a făcut și Koy, legându-și părul la spate, iar eu mi-am exersat plămânii lovind din picioare împotriva greutății curelei.

Senzația familiară de întindere dintre coastele mele, înconjurată fiind de sunetul respirațiilor celorlalți dragori, m-a făcut să tremur. Îmi amintea prea mult de scufundările din preajma insulei Jeval și de teama care mă urmărise în anii aceia.

Abia când am pășit pe *Marigold* am simțit că scap de ea.

Am băgat degetele sub cămașă și am scos inelul lui West de sub guler. L-am ținut în mijlocul palmei, lucind în soare. Părăsiserăm Strâmtorile de multă vreme și simțeam distanța ca un fir încordat între mine și *Marigold*.

Am împins aerul din plămâni și lumina de chihlimbar a cabinei lui West s-a aprins în străfundul minții mele. Avea gust de rachiu și de vânt al mării și sunetul care a ieșit din pieptul lui când i-am plimbat vârfurile degetelor peste coaste a înviat amintirea acelei nopți înăuntrul meu.

Răsuflarea mea s-a poticnit când am inspirat adânc și am lăsat capul pe spate, luând o ultimă gură de aer. Și, înainte ca gândul la el să se strângă ca un pumn în pieptul meu, m-am scufundat.

Capitolul 6

Puntea corabiei *Luna* tremura în lumina lunii și noi stăteam umăr lângă umăr în bătaia vântului, cu apa sărată a mării picurând de pe noi. Clove era așezat pe un taburet, cu capturile noastre aranjate înaintea lui, și cântărea fiecare piatră pe rând, apoi îi striga greutățile trezorierului lui Zola, care le însemna în registrul deschis în poală.

Clove a așezat o bucată aspră și groasă de granat pe cântarul de aramă, s-a aplecat înainte și a mijit ochii, citind cadranul la lumina felinarului.

— Jumătate.

Koy a mormăit mulțumit lângă mine.

Nu mă mira captura lui. Adesea mă întrebasem dacă nu cumva îl învățase un mag al nestematelor, pentru că știa să dibuie formele stâncilor de sub corali și să găsească crestele cu cele mai multe pietre. Aș fi mințit să spun că nu devenisem un dragor mai bun urmărindu-l pe recife. Dar, după ce-și începuse afacerea de transport spre insulele-barieră, cu aproape doi ani în urmă, nu mai avusese nevoie să se scufunde ca noi, ceilalți.

Ryland a clătinat din cap amar, cu falca încordată. Captura lui nu era nici măcar printre primele cinci. Nici a lui Wick. Nu-i de mirare că Zola căuta un dragor nou în ziua în care îl întâlnisem la Dern.

Koy adunase mai bine de șapte carate și probabil că avea să facă la fel și a doua zi. Era mai puternic decât mine și putea

să lovească mai tare cu ciocanul, ceea ce însemna că avea nevoie de mai puține scufundări ca să desprindă pietrele. Și nu aveam nimic împotrivă. N-avea decât să câștige banii în plus. Cu cât adunam nestematele mai repede, cu atât puteam să mă întorc mai repede în Strâmtori și să găsesc corabia *Marigold*.

— Uscați-vă echipamentul. Cina e gata.

Clove s-a ridicat de pe scăunel, întinzând cântarul trezorierului.

— Fable.

Mi-a spus numele fără să se uite la mine, dar a ridicat bărbia spre boltă, indicându-mi să-l urmez.

Mi-am trecut cureaua peste umăr și l-am urmat pe puntea laterală. Era de două ori mai mare decât cea de pe *Marigold*. Trei stewarzi curățau pești la mesele de lucru fixate de punte și de pereți. Mirosul era acoperit de aerul plin de fum care se revărsa din cabina timonierului.

Înăuntru, Zola stătea la birou, aplecat peste un teanc de hârți, și nu a ridicat ochii când Clove i-a așezat registrul înainte. Aroma parfumată a lumânărelei din pipa lui plutea deasupra noastră, printre grinzi, unduindu-se în curenții aerului. Priveliștea aproape că mi-a dat senzația că și Saint era alături de noi, în cabină.

Zola a terminat de scris, a lăsat tocul și a început să citească registrul trezorierului.

— Așadar? a întrebat el, ridicând privirea la mine de pe foaie.

M-am holbat la el.

— Așadar?

— Îmi trebuie un raport al scufundărilor.

S-a rezemat pe spate, făcând scaunul să scârțâie, și a scos pipa dintre dinți. A ținut-o în față, cu frunzele mocnind în vatră, înălțând în aer încă un fir subțire de fum.

— Uite-l acolo, am spus, îndreptând ochii spre cartea deschisă.

Zola a rânjit.

— *Tu* ai condus scufundările. A împins registrul spre mine. Vreau să-mi spui tu.

M-am uitat la Clove, fără să înțeleg exact ce voia Zola. Dar Clove n-a făcut decât să îmi întoarcă privirea, de parcă și el ar fi așteptat același răspuns. Am inspirat adânc printre dinți și am traversat cei câțiva pași dintre mine și birou, lăsând cureaua să-mi alunece de pe umăr. S-a izbit de podea și uneltele au zăngănit între ele.

— Bine.

Am luat registrul, ținându-l în față.

— Douăzeci și patru de carate de smaralde, treizeci și două de carate de turmaline, douăzeci și una de carate de granate. Douăzeci și cinci și jumătate melc de mare sidefiu, treizeci și șase de carate cuartz și douăzeci și opt de carate de calcedonie. Am mai strâns și trei bucăți de opal, dar nu sunt bune de vânzare. Poate că le poți da la schimb, dar nu pentru bani.

Am închis cartea zgomotos și am așezat-o înapoi pe masă.

Zola m-a privit prin fumul care urca șerpuind din pipa lui din os de balenă.

— Cum s-au descurcat?

— Dragorii?

M-am încruntat.

Zola a încuviințat din cap.

— Tocmai ți-am spus.

A lăsat coatele pe birou și s-a proptit pe ele.

— Adică cum s-au *descurcat*? Ai avut probleme?

M-am strâmbat la el agasată.

— Mă plătești să conduc scufundările, nu să-i raportez pe dragori.

Zola a strâns din buze îngândurat. După o clipă, a deschis

sertarul de la birou și a așezat o pungă mică cu bani pe teancul de hărți. A scos cinci monede și le-a stivuit în fața mea.

— Acum te plătesc pentru amândouă.

Am observat arcuirea buzelor lui. Sticlirea ochilor. Își vedea mai departe de joc. Dar eu nici acum nu înțelegeam regulile lui.

Dacă-i raportam pe dragori, aveam șanse mari să fiu smulsă din hamac și aruncată peste bord în toiul nopții.

— Nu, mersi, am spus eu categoric.

Cu colțul ochiului mi s-a părut că-l văd pe Clove foind picioarele, dar ghetele lui erau împlântate una lângă alta, nemișcate.

— Fie, a cedat Zola, trăgându-și scaunul mai aproape. Mâine trebuie să strângem dublu.

— Dublu?

Cuvântul mi-a sărit din gură, prea zgomotos.

Cu asta i-am atras atenția. A ridicat ambele sprâncene și m-a privit atent.

— Dublu, a repetat el.

— Nu asta ai spus. N-avem cum să adunăm atâtea pietre.

— Dar atunci nu știam că scufundările sunt conduse de un dragor atât de competent. Nu mă așteptam să aduni atâtea într-o singură zi.

A ridicat din umeri, încântat de sine.

— E imposibil, am spus eu din nou.

— Atunci niciunul dintre voi nu se mai întoarce în Strâmtori.

Am încleștat falca, silindu-mi chipul să-și păstreze calmul. Cea mai mare greșeală pe care aș fi putut s-o fac cu Zola era să-l las să mă zăpăcească. *Trebuia* să mă întorc la corabia mea. Numai asta era important.

Am clipit. Când începusem să mă gândesc la *Marigold* ca fiind a mea? Căminul meu.

Dar, în afară de cazul în care aș fi găsit vreun avantaj împotriva lui Zola, n-aveam să mă întorc niciodată.

— Știu ce faci.

— Chiar așa?

— M-ai lăsat liberă în cabina echipajului, deși toți știu ce a pățit Crane. M-ai pus să conduc scufundările, în loc să-i pui pe dragorii tăi. Vrei ca altcineva să scape de mine înainte să ajungem la următorul port.

— Așadar, chiar *erai* acolo când West l-a omorât pe Crane.

Zola a ridicat uimit din sprâncene.

— N-aș fi crezut că ești o ucigașă. Și ideea de a te pune la conducerea scufundărilor n-a fost a mea.

Imediat s-a uitat la Clove.

M-am întors și eu, dar Clove era indescifrabil. Când mi-a întâlnit privirea, ochii lui erau pustii ca cerul nopții. Și ăsta era un cu totul altfel de pericol.

El și Zola trebuiau să respecte un program strâns. De la care nu-și permiteau să devieze. Eram fiica lui Saint, adevărat. Dar, dacă ar fi vrut să se folosească de mine împotriva tatălui meu, de ce m-au scos din Strâmtori? Eram valoroasă și în alte privințe.

Clove știa ce puteam să fac cu nestematele și, pentru întâia oară, m-am întrebat dacă nu cumva eram aici pentru *asta.* Nu numai ca să draghez, ci și să găsesc nestematele de care aveau nevoie cine știe pentru ce.

— Ce ai de gând să faci cu ele? l-am întrebat pe Zola, dar privirea mi-a rămas fixată la Clove.

Zola a zâmbit pe jumătate.

— Cu ce anume?

— Ce caută în Marea Nenumită o corabie licențiată să facă comerț în Strâmtori, navigând sub o stemă falsă și dragând recifele fără permis?

A înclinat capul într-o parte, cercetându-mă din privire.

— Ți-ai descărcat inventarul, ți-ai părăsit ruta și toată lumea știe că îți vrea capul comerciantul ăla mare de nestemate din Bastian.

— Și?

— Și asta ridică întrebări. Ce ai de gând să faci cu mai bine de trei sute de carate de pietre prețioase?

Zola a întors pipa și a lovit-o de vasul de bronz din colțul biroului, golind-o de cenușă.

— Poate că o să-ți spun dacă te alături echipajului meu.

S-a ridicat și a strâns hărțile.

M-am holbat la el mânioasă.

— Ce-ai avea de pierdut? Ai renunța la un timonier nenorocit în schimbul altuia.

— West nu e deloc ca tine! am spus eu.

Zola aproape că a izbucnit în râs.

— Se pare că nu prea îl cunoști pe timonierul tău.

A pocnit din limbă.

Un fior mi-a alunecat pe șira spinării. Asta spusese și Saint când m-am văzut cu el la Dern.

— Îmi pare rău că-ți dau vești proaste, Fable, dar West a vărsat atâta sânge, încât ar putea să vopsească *Marigold* în roșu.

— Ești un mincinos.

A ridicat mâinile, dând de înțeles că se lasă păgubaș, și a înconjurat biroul, ocupându-și locul la masă.

— Ești sigură că nu vrei să iei cina cu mine?

A ridicat furculița, lovind marginea farfuriei cu vârful ei, și rânjetul acela morbid, ca de strigoi, i-a apărut din nou pe chip.

Mi-am luat cureaua și am pornit spre ușă. Clove nu s-a dat din cale nici când m-am oprit în fața lui, atât de aproape, încât aproape că-l atingeam. Nu am deschis gura, dar am proiectat asupra lui până și ultimul dram de ură din ființa mea.

Am lăsat-o să se reverse dinăuntrul meu în valuri, până când am văzut cum șovăie buzele lui încordate. S-a dat la o parte și am pus mâna pe zăvor, smulgând de ușă și lăsând-o să se izbească de perete în urma mea.

Mi-am petrecut cureaua pe după brâu și am legat-o, urcând treptele spre puntea superioară, unde Koy stătea cu picioarele atârnând peste marginea pupei. Ținea în mâini un castron cu tocană aburindă și părul i se usca întins pe spate în valuri. Când m-a văzut, s-a încruntat.

Nu știam pentru ce venise Koy pe *Luna* și nu-mi păsa. Știam totuși că mă pot bizui pe el într-o anumită privință. Am călcat pe călcâiele ghetelor ca să le dau jos din picioare.

Koy a lăsat lingura în castron.

— Ce naiba faci?

Mi-am verificat uneltele din nou, agățând degetul de vârful dălții.

— Până mâine la apus trebuie să adunăm o captură dublă față de azi, altfel nu ne plătesc.

Koy a înlemnit, uitându-se la mine și apoi la apă.

— Te scufunzi din nou?

Luna era aproape plină și lumina ei palidă tremura pe apele liniștite dimprejur. Cu condiția să nu vină norii, puteam să umblu în zonele mai puțin adânci și să lucrez la stâncile cele mai apropiate de suprafață. Ar fi mers greu, dar ziua nu avea destule ore de lumină încât să atingem ținta impusă de Zola.

Văzând că nu se clintește, am încercat din nou.

— Cred că pot să adun alea douăzeci de carate până în zori.

M-a măsurat din privire o clipă, cu ochii lui negri lucind, și apoi a mormăit, luându-și cureaua de pe punte. În câteva momente am ajuns amândoi înapoi pe balustradă. Ryland ne urmărea de pe puntea principală.

Koy a privit peste capul meu, luându-l la ochi.

— Ești și tu cu ochii pe ăla? a mormăit el în barbă.

— O, da, am șoptit eu.

De când coborâserăm ancora, simțisem privirea lui Ryland asupra mea aproape de fiecare dată când ieșeam pe punte și eram tot mai puțin convinsă că echipajul avea să respecte ordinele date de Zola până când voi fi reușit să scap cu viață de pe corabia asta.

Am sărit și aerul rece a vuit în jurul meu, după care am aterizat în apă, simțind cum îmi ardeau de oboseală toți mușchii picioarelor. Koy a răsărit în spatele meu după ce am ieșit la suprafață și ne-am umplut plămânii în tăcere. Luna lăptoasă plutea la orizont, înălțându-se încet și sigur.

— Parcă spuneai că nu ești jevaleză, a zis el, rupând tăcerea dintre noi.

— Nu sunt, m-am răstit eu.

A ridicat întrebător dintr-o sprânceană și un rânjet i-a schimbat expresia feței. N-aș fi recunoscut în veci, dar partea cea mai onestă din mine înțelegea ce voia să spună. Era o nebunie să intri iar în apa întunecată după o zi întreagă de scufundări. Numai un jevalez ar fi făcut așa ceva. Așa știusem că Koy va veni cu mine.

Fie că-mi plăcea, fie că nu, anii aceia petrecuți pe Jeval m-au călit. M-au schimbat în multe privințe. Într-un anumit sens, m-au făcut ce eram acum.

Koy a rânjit, citindu-mi gândurile, și mi-a făcut cu ochiul, după care s-a scufundat sub suprafața apei. Am mai inspirat o dată și l-am urmat.

Capitolul 7

Am tras ciocanul prin apă și l-am coborât, lovind precis în capătul dălții, în vreme ce umbra lui Koy plutea deasupra mea. Abia mai simțeam usturimea din piept și mintea îmi hoinărea distrată printre gânduri. Amintirile se legau în cusături subțiri în timp ce mâinile lucrau cu mișcări îndelung exersate asupra stâncii luminate de soare.

Mă scufundam în Marea Nenumită, dar în mintea mea stăteam cu tălpile goale pe puntea fierbinte de pe *Marigold*. Auster era în vârful arborelui mare, înconjurat de un nor de păsări marine. În părul Willei străluceau fire aurii.

West.

Iar și iar, mintea mea găsea drumul înapoi la el.

Abia când ciocanul mi-a alunecat dintre degetele amorțite am clipit și reciful a năvălit înapoi înaintea ochilor mei. Albastrul îmi împânzea privirea și încordarea dintre coaste amenința să mă cufunde în negură. Am găsit una dintre ancorele de fier înfipte în recif și m-am ținut de ea, strângând din ochi. Pocnetul ciocanului lui Koy, aflat mai departe, de-a lungul crestei, mi-a ascuțit gândurile suficient de mult încât să-mi dau seama că aveam nevoie de aer. Koy s-a oprit și m-a privit o clipă pe deasupra lujerilor unduitori ai coralilor roșii, după care și-a văzut mai departe de muncă. Probabil că nimic nu l-ar fi bucurat mai mult decât să vadă cum mor pe reciful ăsta.

Am vârât ciocanul înapoi la curea și m-am împins de pe ieșind, lovind din picioare spre lumină. Reciful și dragorii de pe el s-au făcut tot mai mici sub mine, până când am străpuns suprafața, gâfâind răgușit, și vederea mi s-a albit în strălucirea orbitoare a soarelui. Atârna în mijlocul cerului deasupra mea, dar, înfulecând aerul umed, nu-i simțeam căldura. Pielea îmi era rece ca gheața și sângele îmi curgea încet în vene.

Chipul lui Clove a apărut la balustrada de pe *Luna* și, imediat ce m-a văzut, a dispărut din nou. Am mijit ochii, gândindu-mă că poate mi-l închipuisem. Lumina era prea puternică, cădea în raze orbitoare care se scindau sclipitor, stârnindu-mi dureri de cap.

Petrecusem o noapte lungă dragând în lumina lunii, până când se făcuse prea întuneric ca să mai văd reciful. Apucasem să dorm doar o oră, două, înainte ca clopotul de pe punte să sune din nou, și am intrat iar în apă când soarele s-a ivit la orizont.

M-am apucat cu un braț de treapta cea mai de jos a scării din frânghii și am dezlegat punga de la curea cu o mână tremurătoare. Imediat ce a aterizat în coșul care atârna de peretele corabiei, vagabondul de Waterside de deasupra a început să-l ridice pentru socotelile lui Clove.

Am rămas pe loc, respirând, așteptând să încep iar să-mi simt brațele slăbite. Trebuia să-mi încălzesc trupul înainte să continui scufundările, dar bucata de calcedonie la care lucram pe recif mai avea puțin și se desprindea. Puteam s-o scot din trei lovituri.

Am auzit pleoscăituri în spate și, întorcându-mă, l-am văzut pe Ryland cum iese la suprafață și trage aer în pieptul lui lat cu un zgomot ca uruitul vântului. A gâfâit, inspirând și expirând până când i s-a egalat respirația, cu fața îndreptată la soare.

Am urmărit cum a înotat până la corabie și a lăsat punga în coșul următor. Acesta a început imediat să urce, împrăștiind apă. Când marinarul de la balustradă a scos captura din coș, a aruncat-o și a prins-o din aer, măsurându-i greutatea.

— Cam ușoară, Ryland, a spus el râzând.

Ryland i-a adresat băiatului un zâmbet subțire și roșeața i-a înflorit sub piele. Una era să știi că erau alți dragori mai buni decât tine. Alta era s-o știe echipajul tău. Mă întrebam dacă poziția lui Ryland pe *Luna* nu devenea la fel de precară ca a mea.

Privirea lui aprinsă a căzut asupra mea și am ferit ochii, strigându-le celor de pe corabie:

— Îmi trebuie o frânghie!

Vocea îmi era răgușită din cauza sării usturătoare.

Vagabondul de Waterside a apărut din nou la bordul de pe *Luna*, încuviințând din cap, și am apropiat fruntea de frânghiile umede, închizând ochii. Mă durea stomacul de la apa sărată pe care o înghițisem și mi se spărseseră toate bășicile de pe mâini. Dar, dacă voiam să mă întorc în Strâmtori, nu-mi permiteam să sar peste niciun carat.

Frânghia a aterizat în apă lângă mine și am strâns-o pe umăr, desprinzându-mă de scară. M-a durut pieptul când am inspirat din nou și oasele mi-au urlat de durere. Încă o dată. Apoi odihnă. După voi urca înapoi pe puntea încălzită de soare și voi lăsa tremurul membrelor să se liniștească.

Mi-am umplut plămânii o ultimă dată și m-am scufundat, stând nemișcată ca să pot coborî încet și să economisesc cât mai multă energie. Koy urca iarăși, lovind din picioare spre suprafață, ca să ia aer, și un șir de bule a năvălit în sus când a trecut pe lângă mine. Când am pus picioarele pe recif, el era doar o siluetă subțire tremurând deasupra, pe fondul luminii.

Firele plutitoare ale coralilor roz s-au strâns în lăcașurile lor și peștii s-au răspândit speriați în albastrul mării când am

coborât în căutarea ancorei de fier. După încordarea din centrul gâtului mi-am dat seama că aerul n-avea să-mi ajungă multă vreme. Trupul meu era prea obosit ca să-l drămuiască așa cum trebuie, dar puteam să fac economie de energie legându-mă cu frânghia de recif. Fix în momentul ăsta mama mi-ar fi spus să ies din apă. Și chiar aveam să ies. După ce voi fi scos bucata de calcedonie.

Am petrecut capătul frânghiei prin ochi și am legat-o cu un nod, după care am luat capătul celălalt și mi l-am legat de brâu. Frânghia era întărită de sare și era mai puțin probabil să alunece.

Nestemata pe jumătate desprinsă avea culoarea algelor uscate de soare pe plajă și suprafețele ei expuse sclipeau. Vocea calcedoniei cu jasp era una dintre primele pe care învățasem să le recunosc sub îndrumarea mamei. Evoca murmurul moale al unui cântec familiar.

Mama spunea că asemenea pietre trebuiau scoase din recif cu binișorul. Că nu s-ar fi supus oricui.

Am luat ciocanul de la curea și am ales dalta cea mai mare. Dacă n-aș fi avut la dispoziție atât de puțin timp, aș fi lucrat cu mai multă grijă, folosind uneltele mai mici ca să nu stric marginile pietrei, dar Zola n-avea decât să se mulțumească cu ce avea.

Am potrivit unghiul, cioplind colțul cu lovituri mici și rapide, și, când fosnetul stâncii a reverberat în jurul meu, m-am întors și am privit de-a lungul recifului. Dragorul care muncea în celălalt capăt alături de Ryland sărise de pe un iepșind și înota spre suprafață.

Am lovit dalta din nou și crusta bazaltică a crăpat, împrăștiindu-se în jurul meu ca un nor și coborând spre fundul mării. Am așteptat ca apa să se limpezească și apoi m-am apropiat, studiind marginile pietrei. Era mai mare decât mă așteptam, împestrițată cu o dună frântă de un stacojiu aprins.

Stânca a pârâit din nou și m-am ridicat peste buza crestei, privind reciful. Era pustiu. Abia am sesizat tremurul care s-a extins pe pielea mea amorțită, ecoul unui gând undeva în fundul minții, moment în care o greutate m-a tras de șolduri.

M-am răsucit, ținând în față dalta strânsă în mână ca un cuțit, și am deschis gura când căldura lui s-a răspândit în apă. Ryland. A tras tare de cureaua mea, vârând cuțitul între unelte și șoldul meu și tăind-o. Cureaua s-a desprins, căzând pe fundul apei, și eu am lovit cu piciorul, încercând să-l împing înapoi. Dar m-a apucat de gât cu o mână, pironindu-mă de recif.

I-am zgâriat degetele, țipând sub apă și zbătându-mă, și marginile înțepătoare ale coralului mi-au tăiat piciorul. Ryland s-a uitat în ochii mei, privind cum bulele de aer îmi ieșeau printre buze. Prin trup îmi gonea fiorul ascuțit al fricii, deșteptându-mi pielea rece și înfierbântându-mi fața.

Aștepta să mi se golească plămânii. Încerca să mă înece.

Am strâns buzele, îndemnându-mi inima să încetinească înainte să-mi consume și ultimele rezerve de aer. Ryland se proptise de stâncă, imobilizându-mă sub greutatea lui. Nu l-aș fi mișcat oricât l-aș fi lovit cu picioarele. Am privit deasupra, căutând vreo umbră. Pe cineva care ar fi putut să mă vadă. Dar nu am zărit decât tremurul luminos de la suprafață.

Am văzut neajutorată că strânsoarea îmi slăbește și un țipăt disperat mi-a scăpat din piept. Nu puteam mișca mâinile. Abia mai puteam îndoi degetele.

Ochii lui Ryland au fugit peste capul meu, spre recif. M-a strâns și mai tare și apoi, deodată, mi-a dat drumul și a sărit de pe ieșindul stâncos. A dispărut pe deasupra mea și am sărit de pe stâncă, tăind apa cât de repede puteam. Am lovit din picioare, văzând cum lumina se întindea la suprafață, pe când întunericul îmi învăluia mintea.

Încă cincisprezece metri.

Brațele mi-au încetinit și apa mi se împotrivea tot mai îndârjită cu fiecare bătaie a inimii.

Zece metri.

O smucitură subită m-a oprit, azvârlindu-mi brațele și picioarele înainte și am căscat gura, lăsând apa rece să mi se verse în jos pe gât.

Frânghia. Era încă legată de talia mea. Ancorată de reciful de dedesubt.

Am țipat panicată. Ultimele resturi de aer din plămânii mei s-au ridicat în șiroaie de bule și m-am grăbit să dezleg nodul, trăgând fără vlagă de fibrele strânse. Văzând că nu merge, am dus mâna la spate, ca să-mi iau cuțitul. Dar acesta dispăruse. Cureaua mea era la poalele recifului.

Un întuneric ca de cerneală mi-a inundat mintea, pieptul mi s-a surpat și stomacul mi s-a întors pe dos. Am încercat să-mi trec frânghia peste șolduri, dar n-avea rost. Dedesubt, o coamă de păr negru s-a ivit de după recif și ochii negri ai lui Koy s-au fixat asupra mea.

Sângele se înălța înaintea ochilor mei în dâre unduitoare, plutind ca niște rotocoale de fum, și, deodată, m-am simțit mai ușoară. Mai goală. Durerea din piept a dispărut, pustiindu-mi trupul.

Numai inima îmi mai zvâcnea în urechi când am coborât privirea la piciorul meu, brăzdat de o singură tăietură sângeroasă. Umbra s-a înfășurat în jurul meu, cuprinzându-mi mintea, și am lăsat-o să mă înghită cu totul.

Capitolul 8

— Respiră!

Răcnetul m-a smuls din abis. O durere usturătoare mi s-a aprins în obraz și un zgomot mi-a hârâit în piept.

— Respiră!

Am mijit ochii doar atât cât să văd lângă mine chipul unui bărbat, în umbra peretelui exterior al corabiei de lângă noi. Un chip pe care abia l-am recunoscut. Un marinar. Ochii lui cenușii alunecau pe trupul meu, dar eu nu puteam să mă mișc. Nu puteam să inspir.

Mâna lui a răsărit din apă, ridicându-se în aer, și apoi a coborât la loc. M-a plesnit peste față, pieptul mi-a explodat de durere și am inspirat lacom, înghițind aerul și înecându-mă cu apa caldă și sărată din gură. Marginile încețoșate ale vederii au devenit clare și lumea din jur a apărut în linii definite, stârnindu-mi panică. Am sărit la frânghia de lângă mine, apucând-o cu brațul ca să mă țin deasupra apei.

— Urcați-o!

Vocea marinarului mi-a răsunat dureros în urechi.

Atunci am început să mă mișc. Vinciul de pe puntea corabiei *Luna* a cârâit și a pocnit, ridicându-mă, și greutatea trupului meu a alunecat în jos pe frânghia umedă, până când am prins-o între picioare.

Când am ridicat privirea, Clove mă urmărea de pe puntea superioară și, când imaginea lui a început să tremure, am

clipit și lumea s-a răsturnat pe o parte. Am tușit până când m-au durut plămânii și Clove a coborât treptele două câte două, aterizând pe punte lângă mine.

— Ce s-a întâmplat?

Dar nu puteam să vorbesc. Am căzut în genunchi, vărsând apa sărată din stomac până când n-a mai rămas nimic. O baltă roșie s-a prelins pe scândurile de lemn, atingându-mi mâna, și m-am uitat la piciorul meu, amintindu-mi de sângele din apă. Tăietura provocată de coral încă sângera.

M-am așezat greoi în fund, depărtând cu degetele pielea sfâșiată ca să inspectez rana. Nu era atât de adâncă încât să se vadă osul, dar trebuia cusută. M-a cuprins încă un val de greață și am căzut pe spate pe puntea fierbinte, trecându-mi mâinile prin păr și chinuindu-mă să-mi amintesc ce se întâmplase.

Echipajul de pe *Luna* se adunase împrejur și se holba la mine, dar Ryland nu era de găsit și probabil că încă se ascundea pe recif, așteptând să vadă dacă aveam să-l torn.

Koy a sărit peste balustradă după o clipă, aterizând zgomotos în picioare lângă arborele mic.

— Ce s-a întâmplat? a repetat Clove, făcând un pas spre el.

Dar Koy se uita la mine și am descifrat întrebarea din ochii lui. Juca după regulile de pe Jeval, așteptând să vadă ce voi spune eu înainte să răspundă.

— Am rămas fără aer, am spus eu răgușit.

Gâtul îmi luase foc.

— Mi-am pierdut cureaua și n-am putut să tai frânghia cu care mă legasem de recif.

M-am întors spre Koy.

Clove mi-a urmărit privirea și mustața i-a tremurat.

— Cine a văzut?

S-a învârtit în cerc, cercetând fețele dragorilor de pe punte. Dar nu a răspuns nimeni.

— Ce-ți pasă? m-am răstit eu, ridicându-mă în picioare.

M-am sprijinit de artimon, respirând și împotrivindu-mă impulsului de a vărsa din nou.

Frânghia înnodată încă îmi atârna de coapse și se întindea peste bord, dispărând în apă. Am tras de ea, încolăcind-o până când capătul a căzut pe punte și m-am aplecat ca să-l ridic. Fibrele nu erau roase, fuseseră secționate cu o tăietură curată.

Frânghia fusese tăiată cu un cuțit.

M-am ridicat, cu frânghia în mână, și am privit spre proră. Koy a plecat ochii la punte și s-a întors, legându-și cureaua la loc. Ultimul lucru pe care-l văzusem înainte de a leșina fusese chipul lui, privindu-mă de dedesubt, de pe recif. Dacă n-aș fi fost întreagă la minte, aș fi spus că el mă eliberase, tăind frânghia.

Am luat un cuțit de la cureaua unui dragor de lângă mine și am retezat bucata rămasă la brâu. Unul dintre stewarzi a urcat scările dinspre cală, ținând într-o mână o cutie de tablă cu un ac și ață și în cealaltă o sticlă de rachiu.

S-a apropiat, vrând să mă sprijine, dar eu mi-am smucit brațul.

— Nu mă atinge! m-am stropșit eu, smulgându-i lucrurile din mâini și pornind pe lângă el spre intrarea boltită.

Am coborât treptele împleticit, simțind privirile echipajului pironite în spatele meu și sprijinindu-mă de perete ca să nu cad din picioare. Am luat un felinar din cârlig, am traversat coridorul până în cală și, îndată ce m-a învăluit întunericul, în ochi mi-au apărut lacrimi sclipitoare. M-am smiorcăit, silind durerea din pieptul meu să stea locului. Nu voiam să audă cum plâng.

Piciorul mă durea, dar puteam să-l rezolv cu câteva cusături și, mai important, nu mă împiedica să mă scufund în continuare. Văzusem răni mai grave.

Am închis ușa și m-am așezat pe o ladă goală, apropiind felinarul și destupând sticla de rachiu. Am inspirat adânc, am expirat și am turnat rachiul pe rană. Din gât mi-a izbucnit un mârâit și am strâns din dinți. Senzația arzătoare mi-a urcat pe picior, găsindu-mi stomacul, și am amețit, simțind din nou nevoia să vărs.

Am dus sticla la buze și am băut, primind bucuroasă căldura din piept. Încă o secundă, două în apă și n-aș mai fi respirat niciodată. Nu m-aș mai fi trezit.

Coridorul de dincolo de ușă era tăcut și întunecat. Am fixat podeaua, încercând să-mi amintesc ce văzusem. Pe recif fuseseră doar doi oameni, Koy și Ryland. Și privirea lui Ryland din clipa în care m-a apucat de gât fusese clară. Voia să mă omoare.

Asta însemna că frânghia fusese tăiată de Koy. Că-mi salvase viața. Dar nu putea fi adevărat.

Am trecut firul prin ac cu mâini tremurătoare și am prins între degete partea cea mai adâncă a rănii. Acul mi-a străpuns pielea fără să simt nicio înțepătură și m-am bucurat că încă eram atât de rece, încât abia îl simțeam.

Prin piele, peste rană. Prin piele din nou.

Am descoperit că buzele mele conturau cuvintele în tăcere, cu lacrimile picurându-mi din vârful nasului pe măsură ce lucram.

Clove mă învățase să cos răni când eram mică. Se tăiase de o ancoră cu gheare și, văzând că-l spionam pe puntea superioară, insistase să stau lângă el și să învăț.

— Iar prin piele, am șoptit.

Cala largă parcă se strângea în jurul meu, făcându-mă să mă simt mică în întuneric, pe când amintirile răsăreau una după alta, limpede precum cristalul. Tatăl meu la birou. Mama, înșiruind nestematele înaintea mea, pe masă.

Care sunt falsurile?

Prima dată când le-am nimerit, m-a dus în vârful arborelui mare și împreună am strigat în vânt.

M-am holbat în întuneric, văzându-i chipul unduind în umbre. Silueta ei se mișca în tremurul unei lumini care cobora dinspre punte, licărind precum flacăra unui felinar. Era o stafie. Și, preț de o clipă, m-am gândit că poate și eu eram o stafie. Că existam într-un loc dintre lumi, unde mă așteptase Isolde. Că poate nu scăpasem din apă. Că murisem cu marea rece în plămâni.

În clipa aceea, am vrut-o pe mama. Am vrut-o așa cum o căutam când mă trezeam dintr-un coșmar în copilărie. În toți anii petrecuți pe Jeval și de atunci până în prezent, mă călisem așa cum își dorise Saint. Devenisem ceva ce nu putea fi frânt cu ușurință. Dar, stând aici, cosându-mi piciorul, cu suspine mici fugindu-mi printre buze, mă simțeam mică. Fragilă. Mai mult, mă simțeam singură.

Mi-am șters obrazul umed cu dosul mâinii însângerate și am făcut încă o cusătură. Scândurele dușumelei au scârțâit și am ridicat felinarul. Sub ușa închisă, umbrele a două picioare rupeau lumina. M-am uitat la zăvor, așteptând să se ridice, dar, după o clipă, umbra a dispărut.

Am inspirat încet de câteva ori, strângând în mână inelul lui West. Trecuseră șase zile din dimineața în care coborâsem pe scara corabiei *Marigold* la Dern. Cinci nopți de când dormisem în patul lui. Willa, Paj, Auster, Hamish. Chipurile lor luminau în mintea mea ca prin ceață. A urmat chipul lui Saint. Am înghițit în sec, amintindu-mi de el în cârciuma din Dern, cu o ceașcă de ceai în mână. În clipa aceea, aș fi dat orice să-l văd. Chiar dacă era rece. Chiar dacă era crud.

Am finalizat și ultima cusătură și am vărsat restul de rachiu peste rană, inspectându-mi opera. Nu era o cusătură deosebit de reușită și avea să-mi lase o cicatrice urâtă, dar era suficient.

M-am ridicat și am dat drumul sticlei. S-a rostogolit pe podeaua calei și am luat felinarul, pornind înapoi spre ușă. Am deschis-o, ridicând fruntea, și am ieșit pe coridorul gol. Când m-am întors pe punte, marinarul a cărui voce mă deșteptase holba ochii la mine de lângă timonă.

I-am împins felinarul în brațe.

— Îmi trebuie o curea nouă.

Părea derutat.

— O curea, am repetat eu, pierzându-mi răbdarea.

A ezitat și s-a întors spre Clove, care încă stătea pe scăunel, cântărind pietrele. Aș fi putut să jur că a rânjit, după care a încuviințat din cap spre marinar.

Tânărul a coborât sub punte cu pași împleticiți, lăsându-mă să tremur în vânt. Apa mării încă îmi curgea din păr, căzând lângă picioarele mele, pe punte. Am ridicat ochii și l-am văzut pe Koy privindu-mă de la proră, unde scotocea în ladă după un ciocan nou.

M-am repezit la el cu pași mari, încercând să-mi ascund mersul șchiopătat.

— De ce ai făcut-o?

— Ce să fac?

Și-a pus ciocanul la curea.

— Ai... am spus eu pe un ton șovăitor. Ai tăiat frânghia.

Koy a râs, dar nu prea convingător.

— Nu știu despre ce vorbești.

M-am apropiat și mai mult, coborând vocea.

— Ba da, știi.

Koy a privit puntea din jurul nostru. S-a înălțat asupra mea, m-a privit în față și ochii lui negri i-au întâlnit pe ai mei.

— Nu am tăiat frânghia.

A pornit pe lângă mine când băiatul s-a întors cu o curea plină cu unelte. Am petrecut-o pe după brâu, legând catarama strâns. Pe punte s-a lăsat tăcerea când m-am dus la vinciul

ancorei și m-am suit pe balustradă într-un picior. Am stat în vânt, privind albastrul tremurător de dedesubt. Și, fără să mai stau pe gânduri, am sărit.

Capitolul 9

Sunetul îndepărtat al unui clopot portuar m-a găsit în străfundul unui vis cu nave de culoarea aurie a mierii, vele ca niște aripi și clinchetul unui șirag de pietre găurite în bătaia vântului.

Am deschis ochii, descoperind un întuneric negru ca smoala.

Cabina echipajului era tăcută, exceptând hârâitul sforăiturilor și cârâitul cuferelor care se încordau pe măsură ce *Luna* încetinea. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am căutat agitată cuțitul, eliberându-mi picioarele din hamac și coborând vârfurile pe podeaua răcoroasă.

N-am vrut să adorm. Urmărisem hamacul lui Ryland de deasupra mea în întuneric, până când acesta se oprise din mișcat, și, în ciuda poverii care-mi apăsa ochii și a durerii din oase, hotărâsem să stau de veghe, în caz că Ryland s-ar fi hotărât să termine treaba începută.

În celălalt capăt al cabinei, Koy încă dormea, cu o mână atârnând din hamac și aproape atingând podeaua. M-am ridicat, șuierând din cauza durerii de la picior, și am bâjbâit după ghete pe podea. M-am încălțat, am deschis ușa și am ieșit pe coridor fără zgomot.

L-am traversat urmărind peretele cu mâna până când am ajuns la scări și am privit în sus, la petecul de cer sur de deasupra.

Vocea lui Zola deja striga ordine când am ieșit pe punte. Am început să tremur în aerul rece și am strâns brațele pe lângă trup. *Luna* era învăluită într-o ceață albă și luminoasă atât de groasă, încât îi simțeam mângâierea pe piele.

— Ușor, ușor!

Vocile strigau în ceață și Clove a ascultat atent, înclinând capul, după care a învârtit timona abia perceptibil.

M-am dus la balustradă și am privit rotocoalele de ceață. I-am auzit pe muncitorii din port, dar estacada s-a ivit când am ajuns la numai câțiva pași. Cel puțin zece perechi de brațe erau întinse spre noi, gata să prindă pereții navei înainte ca aceștia să se hârșâie de estacadă.

— Ușurel! a strigat vocea din nou și corabia s-a oprit, coborând ambele ancore în apă cu pleoscăituri sacadate.

Clove a trecut pe lângă mine și a lăsat scara, iar după o clipă a apărut și Zola, urmat îndeaproape de trezorier.

Se vedeau doar crestele negre și subțiri ale acoperișurilor, răsărind din ceață ca stufărișul unei bălți. Dar niciunul nu-mi părea cunoscut.

— Unde suntem? am întrebat eu, așteptând ca Zola să se uite la mine.

Acesta și-a pus mănușile tacticos, trăgând de ele până când degetele i-au intrat strâns în piele.

— La Sagsay Holm.

— Sagsay Holm?

Am ridicat vocea, cu gura căscată și umerii încordați.

— Ai spus că ne întoarcem în Strâmtori.

— N-am spus asta.

— Ba da, ai spus.

S-a rezemat de artimon, privindu-mă răbdător.

— Am spus că am nevoie de ajutorul tău. Și încă nu am terminat.

— Am adunat captura aia în două zile, am mârâit eu. Am atins ținta.

— Ai adunat captura și acum e timpul s-o rulăm, a spus el simplu.

Am înjurat încet. De asta eram la Sagsay Holm. A rula captura însemna să punem un negustor de nestemate să curețe și să șlefuiască pietrele ca să le pregătim pentru comerț.

— Nu mi-am dat acceptul pentru asta.

— Nu ți-ai dat *acceptul* pentru nimic. Ești pe corabia mea și o să faci ce-ți spun dacă vrei să te întorci la Ceros.

S-a aplecat asupra mea, provocându-mă să mă împotrivesc.

— Nenorocitule! am mârâit eu, scrâșnind din dinți.

Zola a trecut un picior peste margine și a pus gheata pe scară, coborând.

— Tu vii cu mine! a răsunat vocea aspră a lui Clove lângă mine.

M-am întors spre el.

— Ce?

Mi-a pus în mâini un cufăr închis și mi-a făcut semn spre balustradă.

— Vii cu mine, a repetat el.

— Nu merg nicăieri cu tine!

— Poți să rămâi pe corabie cu ei dacă vrei.

A arătat cu bărbia spre puntea superioară, de unde mă priveau câțiva membri ai echipajului.

— Tu decizi.

Am oftat, privind în ceață. Dacă n-ar mai fi rămas nimeni pe corabie care să se asigure că se respectă ordinile lui Zola, cine știe ce s-ar fi întâmplat? Koy îmi salvase pielea o dată, dar presimțeam că n-ar mai fi făcut-o încă o dată dacă ar fi trebuit să înfruntăm împreună un echipaj întreg.

Am înțeles, privindu-l în ochi pe Clove, că știa că nu am de ales.

— Unde mergem?

— Vreau să ai grijă să nu ne păcălească negustorul cu captura. Nu am încredere în sânge-sărații ăștia.

Am clătinat din cap, strâmbându-mă incredulă. Voia un mag al nestematelor care să se asigure că negustorii nu înlocuiau vreo piatră.

— Nu sunt mama mea.

Isolde începuse să mă învețe arta magilor înainte să moară, dar mi-ar fi trebuit încă mulți ani de ucenicie ca să deprind priceperea ei.

Ceva s-a schimbat pe chipul lui Clove și am încordat degetele pe mânerele cufărului greu.

— Mai bine decât nimic.

I se schimbase și tonul vocii și m-am întrebat dacă nu cumva îl debusolasem aducând-o în discuție pe mama.

Mi-am asumat riscul și am întrebat.

— Știi că Isolde te-ar urî, nu?

Am făcut un pas spre el.

Nu a clipit când l-am privit în ochi, dar curajul meu de adineauri s-a stins în clipa în care i-am spus numele. Nu numai el era vulnerabil la amintirea lui Isolde. Amintirea s-a încolăcit în jurul meu și m-a strâns.

Clove a băgat mâinile în buzunarele hainei.

— Treci pe chei! Acum.

M-am uitat la el încă un moment și apoi i-am împins cufărul în mâini și mi-am tras pe cap gluga hainei. Am încălecat balustrada fără niciun cuvânt și am coborât pe scară spre mulțimea de docheri de pe estacadă. Zola stătea la marginea ei, alături de comandantul de port, și desfășura o coală de pergament cu stema falsă tipărită în colț. L-am privit cu atenție pe bărbat, întrebându-mă dacă o să se prindă. Să navighezi sub stemă falsă era o infracțiune pentru care ți se interzicea să mai pui piciorul pe vreo corabie până la sfârșitul zilelor tale.

Comandantul a scris ceva în registru, a verificat actul încă o dată și a închis cartea.

— Nu-mi place să primesc nave neprogramate pe cheiul ăsta, a mormăit el.

— Stăm foarte puțin. Ne trebuie doar câteva provizii până la Bastian, a spus Zola pe un ton politicos și relaxat.

Comandantul portului a vrut să protesteze, dar imediat Zola a scos o pungă mică din buzunarul hainei și i-a întins-o. Comandantul a privit peste umăr, spre chei, și apoi a primit-o fără niciun alt cuvânt.

Clove a aterizat pe estacadă lângă mine și Zola i-a făcut semn cu capul, după care Clove a pornit spre sat. M-am luat după el, șerpuind printre vânzători și tâmplari, până când am ajuns la stradă.

Pavelele erau late și netede, spre deosebire de cele din Ceros, dar, mai important, erau curate. Pe stradă nu se vedea nicio pată de noroi și nicio urmă de provizii aruncate, iar ferestrele tuturor clădirilor sclipeau.

Ceața a început să se subțieze în lumina tot mai sclipitoare a soarelui și am ridicat privirea la clădirile din cărămidă roșie pe lângă care treceam. În pereții lor erau montate ferestre circulare, care ne oglindeau din mers pe mine și pe Clove. Era o imagine familiară, noi doi, împreună. Pe care nu voiam s-o văd.

Nu mai auzisem aproape nimic despre orașul portuar Sagsay Holm, în afară de faptul că tatăl meu fusese aici de câteva ori când Consiliul Comerțului din Strâmtori se întâlnise cu Consiliul Comerțului de pe Marea Nenumită. Pe vremea aceea juca mână după mână în încercarea de a obține o licență pentru a face comerț în apele astea. Poate că ceea ce înfăptuise pentru ca în sfârșit să-și atingă scopul nu fusese legal, dar, în cele din urmă, a obținut ce voia.

Clove își făcea loc prin mulțime și m-am ținut pe lângă el, mergând în urma pașilor lui. Părea să știe precis pe unde trebuia s-o ia, cotind iar și iar fără să se uite la indicatoarele

pictate de mână care indicau străzile mai mari și mai mici. Când în sfârșit s-a oprit, ne aflam sub o fereastră circulară și fațetată. Geamurile erau fixate laolaltă ca un puzzle, oglindind albastrul tot mai adânc al cerului din spatele nostru.

Clove și-a trecut cufărul sub un braț și a întins mâna spre un ciocănaș de bronz. Pocnetul lui a răsunat împrejur, dar dincolo de ușă era tăcere și fereastra era întunecată. A bătut din nou și ușa s-a deschis brusc.

Înaintea noastră a apărut o femeie scundă cu un șorț de piele jerpelit. Era roșie la față și avea o șuviță de păr negru lipită de fruntea lată.

— Da?

— Vrem să rulăm, a răspuns Clove, fără să se încurce în vorbe.

— Bine.

A deschis ușa larg, scoțând un teanc de hârtii din buzunarul șorțului. A strâmbat din nas până când ochelarii i-au căzut pe poziție.

— Suntem cam ocupați săptămâna asta.

— Îmi trebuie azi.

Mâinile femeii s-au oprit și s-a uitat la el peste rama ochelarilor, după care a râs.

— Nu se poate.

Clove nu a spus nimic, așa că femeia și-a înfipt o mână în șold.

— Uite ce-i, avem un *program*...

— Înțeleg.

Clove deja ducea mâna la buzunar. A scos o pungă mărișoară și i-a întins-o fără niciun cuvânt.

— Pentru deranj.

Văzând că femeia mijește ochii, i-a împins-o la piept.

— Pe lângă comision, firește.

Femeia a părut să se gândească și a ridicat dintr-un colț al gurii.

Era una dintre numeroasele pungi pe care le văzusem scoase de el și de Zola din buzunare și începeam să cred că Zola își punea la bătaie toată averea pentru afacerea asta. Evident, se grăbea, dispus să-și asume riscuri. Pentru ce erau cele două zile de scufundări și rularea grăbită la Sagsay Holm? Arborase o stemă falsă pe *Luna* și acostase în port cu documente false. Ce era atât de important încât să merite pierderea licenței?

Femeia a șovăit încă o clipă, după care în sfârșit a luat punga și a dispărut din prag. Urmând-o, Clove a urcat treptele și eu am închis ușa în urma noastră.

În aer a înviat îndată murmurul nestematelor. Freamătul adânc al cornalinei și cântecul subțire al chihlimbarului. Zumzetul grav și egal al onixului. Sunetele m-au împresurat precum apa în timpul unei scufundări.

Ne-a condus într-un salonaș luminat doar de o fereastră mare.

— Ceai?

Femeia și-a scos șorțul și l-a agățat de perete.

— Va dura o vreme.

Clove a răspuns cu o încuviințare din cap și femeia a deschis o ușă glisantă, de după care s-a zărit un bărbat care ședea în atelier la o masă de lemn.

— O urgență.

A lăsat punga pe masa de lemn și bărbatul a ridicat ochii, privindu-ne prin ușa deschisă.

Femeia s-a aplecat peste masă, vorbind prea încet ca să putem auzi, și bărbatul a așezat bucata de cuarț la care lucra în cutia din fața lui. Piatra din inelul lui de comerciant a licărit. Metalul era șters și zgâriat, ceea ce indica faptul că era comerciant de multă vreme.

Am luat loc lângă șemineul rece, ca să-l văd bine. Se mai întâmpla ca micii negustori de pietre prețioase să le înlocu-

iască uneori pe ascuns în timp ce curățau și șlefuiau capturi. Era una dintre puținele căi prin care falsurile pătrundeau pe piața de nestemate.

A eliberat masa repede, privindu-ne din cap până-n picioare.

— Tocmai ați venit din Strâmtori?

Capacul unui ibric a pocnit de cealaltă parte a peretelui.

— Da, a răspuns Clove, evident bănuitor.

— Sper că n-ați adus problemele alea cu voi, a mormăit el.

— Ce probleme? am întrebat eu, dar Clove mi-a adresat o privire severă, indicându-mi să tac.

— Povestea aia cu incendierea corăbiilor, a spus bărbatul. Numai despre asta se vorbea ieri la casa de comerț.

Clove s-a uitat iar la mine.

— Un comerciant din Strâmtori merge din port în port și incendiază corăbiile. Caută o navă pe nume *Luna*.

Am încremenit și inima mi-a sărit în gât.

Saint. Sau West. Ei trebuiau să fie.

Dar West și echipajul de pe *Marigold* n-ar fi putut să recurgă la ceva atât de îndrăzneț fără să atragă răzbunarea Consiliului Comerțului. Dacă m-ar fi căutat, ar fi făcut-o pe căi discrete. Dar să incendiezi corăbii în toate porturile din Strâmtori... asta ar fi făcut tatăl meu.

Am răsuflat încet. Un zâmbet timid a tras de buzele mele tremurătoare și m-am întors spre fereastră ca să-mi șterg o lacrimă din colțul ochiului înainte să observe Clove. N-ar trebui să se mire. Îl cunoștea pe tatăl meu mai bine chiar și decât mine.

Nu-mi îngăduisem nici să sper la așa ceva, dar, cumva, în adâncul inimii, știusem că va veni după mine.

Bărbatul de la masă a deschis cufărul și a făcut ochii mari când a luat prima piatră – o bucată de turmalină neagră. N-a pierdut vremea, și-a pus monoclul și s-a pus pe treabă cu un șpiț subțire.

Clove s-a așezat pe un scaun lângă căminul de cărămidă din celălalt capăt al încăperii, ridicând un picior pe genunchi.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat ieri, în timpul scufundărilor?

Am vorbit încet, fără să iau ochii de pe comerciant.

— Ai de gând să-mi spui ce ți-a făcut Saint de te-ai alăturat lui Zola?

Am simțit cum Clove mijește ochii la mine.

— Asta s-a întâmplat, nu? Saint te-a trădat cumva și te-ai gândit să te răzbuni. Nimeni nu-i știe afacerea mai bine decât tine și nimeni altcineva nu știe că are o fiică. Ai fost o captură pe cinste pentru Zola.

Femeia a intrat din nou în salon, cu spatele, purtând o tavă de ceai, și a așezat-o zgomotos pe masa scundă. A umplut întâi ceașca lui Clove și apoi pe a mea, dar eu doar m-am holbat la ea, privind licărul luminos de pe suprafața băuturii.

— Pot să vă mai aduc ceva?

Clove i-a făcut semn cu mâna să plece și ea și-a luat șorțul din cârlig, intrând apoi în atelier. S-a așezat la masă, față în față cu bărbatul, și a luat următoarea piatră din grămadă.

— M-am văzut cu Saint. La Ceros, am spus eu. Mi-a spus că *nu mai ești.*

Clove a dus ceașca la buze, sorbind scurt.

— Am crezut că ai murit.

Cuvintele au căzut greoi în camera tăcută.

— Ei bine, n-am murit.

Am ridicat ceașca, urmărind cu degetul șirul de flori pictate de mână pe marginea ei.

— Tind să cred, am spus eu, ducând ceașca la buze și întâlnindu-i privirea prin rotocolul de aburi care se înalță în aer între noi, că nu e nicio diferență.

Capitolul 10

Puntea de pe *Luna* era scăldată în lumina felinarelor când ne-am întors pe corabie.

Clove m-a pus să verific nestematele de două ori înainte să plecăm de la comerciant și, până să termin, soarele apusese deja de ceva vreme. Făcuseră treabă bună în timpul scurt pe care-l avuseseră la dispoziție, așa că nu le-am spus că unele muchii și colțuri nu erau atât de ascuțite pe cât ar fi trebuit. Nestematele erau nestemate. Atât timp cât ieșeau bine la cântar, nu-mi păsa cum arătau.

— Pregătiți-vă!

Sagsay Holm licărea în spatele nostru când Zola a strigat ordinele și echipajul s-a pus în mișcare, dezlegând corabia de port.

Trei siluete au urcat sincronizat pe arbori, dezlegând frânghiile ca să coboare velele, și, înainte chiar să fi ieșit din port, vântul le-a întins în arcuri albe perfecte pe cerul negru. Velele de pe *Marigold* păreau mici pe lângă cele de pe *Luna* și, îndată ce am gândit asta, am alungat din minte imaginea acelei corăbii aurii, ignorând emoțiile care se zbăteau înăuntrul meu.

După ce corabia a ieșit din golf, Zola i-a șoptit ceva navigatorului său și Clove a luat mâinile de pe timonă, urmându-l pe Zola spre cabina lui. Ușa s-a închis în spatele lor și am privit spre șirurile de stele care se înălțau la orizont. Mergeam spre nord, nu spre sud.

Am urmărit umbrele care alunecau pe sub ușa cabinei timonierului, gândindu-mă. Eram mai departe de Strâmtori decât fusesem vreodată. În mintea mea, Marea Nenumită era pictată în culorile luminoase ale poveștilor mamei, dar, la fel ca Strâmtorile, era plină de negustori agresivi, comercianți necinstiți și bresle puternice. Probabil că, la sfârșitul afacerii, Zola avea să moară. Și voiam să fiu departe de *Luna* atunci când avea să se ceară plata pentru păcatele lui.

Am urcat treptele spre puntea superioară și m-am aplecat peste pupă. Corabia lăsa un siaj molcom dedesubt, pe mare, împăturind apa întunecată în spume albe. Calla strângea și încolăcea parâmele, privind la mine bănuitoare. După ce a terminat, a coborât treptele spre puntea principală și eu, privind în jur, am petrecut un picior peste balustradă.

Sculpturile bogate de pe peretele de lemn al corabiei *Luna* se înălțau și coborau în valuri line în jurul ferestrei de la cabina timonierului. Le-am urmat contururile cu vârfurile ghetelor, alunecând de-a latul pupei până când am zărit lumina din cabina lui Zola tăind întunericul printre fantele obloanelor închise.

Am ridicat mâna și m-am prins de marginea ferestrei, lipindu-mă de corabie ca să mă pot sprijini de lemn. Mi s-a înfățișat încăperea luminată de lumânări și am mijit ochii, privind oglinda agățată lângă ușă. Îl arăta pe Clove stând în picioare lângă masa mică de lemn din colț, cu un pahar verde de rachiu în mâna lui mare.

Zola stătea la biroul din fața lui, citind registrele cu atenție.

— E suficient.

— De unde știi? a întrebat Clove și vocea lui aspră abia se auzea în vuietul apei de dedesubt.

— Pentru că trebuie să fie suficient.

Clove a încuviințat din cap în tăcere, ducând rachiul la buze. Lumina sclipea pe sticlă ca pe o piatră prețioasă așezată pe o lampă de bijutier.

Zola a luat sticla de rachiu.

— Altceva?

Mi-a trebuit o clipă ca să observ că Clove șovăia, privind absent în colțul încăperii, după care a răspuns.

— Oamenii vorbeau în sat.

— Așa?

Zola a ridicat tonul și, când i-am surprins din nou chipul în oglindă, era luminat de un umor viclean.

— La Sagsay Holm a ajuns ieri vestea că cineva umblă din port în port în Strâmtori.

A făcut o pauză.

— Și incendiază corăbii.

Zola s-a făcut alb la față și nu prea am înțeles de ce. Trebuia să fi știut că nu era bine să-și lase flota în urmă, în Strâmtori. Dacă acceptase riscul ăsta și venise pe Marea Nenumită, înseamnă că merita. Mâna i-a tremurat, doar cât să verse puțin rachiu pe birou, dar nu a ridicat ochii.

— Corăbiile *tale*, bănuiesc, a adăugat Clove.

Am strâns și mai tare degetele pe pervazul ferestrei.

— Saint?

— West, a oftat Clove.

Mi s-a tăiat respirația și am încremenit sub fiorul subit de groază. Dacă West incendia corăbii în Strâmtori, atunci punea corabia *Marigold* și echipajul ei în primejdie. El nu putea ascunde așa ceva de Consiliul Comerțului, așa cum ar fi putut Saint.

— Am pierdut pe puțin șase corăbii, a spus Clove. Mai mulți morți printre echipaje. Probabil și mai mulți la ora asta.

Am respirat în ciuda lacrimilor care-mi înțepau ochii. În noaptea aia, în cabina lui, Zola spusese că West avea atâta sânge pe mâini cât să vopsească *Marigold* în roșu. N-am vrut să-l cred atunci, dar o parte mică din mine deja știa.

— Nu contează.

Zola nu reușea să-și stăpânească furia.

— Atât viitorul, cât și averile noastre ne așteaptă la Bastian.

— Bastian.

Buzele mele au conturat cuvântul.

Nu mergeam spre sud pentru că nu duceam captura asta înapoi în Strâmtori. *Luna* se îndrepta spre Bastian.

— Vreau ca fiecare centimetru de pe corabia asta să fie curățat și lustruit înainte să intrăm în port, ai înțeles? Toate brațele ar face bine să lucreze din zori și până-n clipa în care văd uscatul la orizont. Nu vreau să arăt ca un vagabond din Waterside când acostăm, a mormăit Zola, dând pe gât rachiul dintr-o înghițitură și umplând paharul din nou.

Clove s-a uitat în paharul lui, agitând ce mai rămăsese din băutura de chihlimbar.

— Va afla imediat ce tragem la chei.

— Foarte bine, a rânjit Zola. Atunci o să ne aștepte.

Am privit chipul lui Zola, derutată. Dar bucățile au început încet să se lege între ele și gândurile care-mi vuiau în minte în sfârșit s-au așezat.

Holland.

Zola nu folosea captura ca să înceapă o afacere nouă în afara Strâmtorilor. Se achita de o datorie. Ani în șir, nu putuse să navigheze pe apele astea fără ca Holland să-i ia gâtul. În sfârșit găsise o cale s-o împace, dar cum? Trei sute de carate de pietre prețioase erau o nimica toată pentru cel mai puternic comerciant de nestemate de pe Marea Nenumită.

Zola nu mințise atunci când spusese că nu era vorba despre mine sau West. Nu era vorba nici măcar despre Saint.

Degetele mi-au alunecat de pe pervazul umezit de rouă și m-am prins de oblon lipindu-mă de peretele navei.

Când am ridicat privirea din nou, Clove era cu ochii la fereastră și mi-am ținut respirația, ascunsă în întuneric. A mijit ochii, de parcă mă fixa cu privirea. În clipa următoare

a traversat cabina cu pași mari și eu m-am dat înapoi, lipindu-mă de sculpturile de lângă fereastră. Oblonul s-a deschis, lovindu-se de lemn, și i-am văzut mâna pe pervaz, cu inelul lui de aur licărindu-i pe deget în lumina lunii. Am încercat să nu mă mișc și am înfipt călcâiul în margine, simțind cum piciorul îmi zvâcnea de durere.

Dar, după o clipă, obloanele s-au închis și au fost zăvorâte la loc.

Nu mă văzuse. Nu se poate să mă fi văzut. Dar inima mi s-a poticnit și sângele îmi vuia în vene.

M-am întins și m-am cățărat înapoi pe balustradă, sărind pe puntea superioară. Am gonit spre scări și am sărit peste ele, aterizând pe punte cu ambele picioare, și cusăturile de la coapsă mi s-au întins usturător. Am pornit spre coridor sub privirile holbate ale bărbaților din jurul timonei și am dispărut în întuneric.

Ușa de la cabina timonierului deja se deschidea și am ocolit lumina pe care o revărsa pe punte, coborând dedesubt. Am alergat pe coridor, spre cabina echipajului, pe când deasupra mea răsunau pași, și mi-am făcut loc printre hamace până la rândul al treilea. Ryland dormea și m-am ghemuit sub el, în stofa matlasată a hamacului meu, fără să mă mai descalț. Mi-am adus genunchii la piept, tremurând.

Umbrele din pragul întunecat s-au mișcat și am dus mâna la cuțitul de la curea, așteptând. Zola avusese mare grijă să ascundă ce făcea pe Marea Nenumită și, dacă credea că-i aflasem secretul, nu m-ar fi lăsat în veci să mă întorc în Strâmtori. Nu m-ar fi lăsat să scap cu zile de pe corabia asta.

Am holbat ochii în întuneric, strângând cuțitul la piept, și o siluetă s-a conturat sub tavan. Am mijit ochii, încercând s-o deslușesc. Când o rază de lumină a descoperit un păr blond-argintiu, am înghițit în sec, ca să nu țip.

Clove. Chiar *mă văzuse.*

Umbra lui a înaintat încet printre hamace, pășind fără zgomot și apropiindu-se tiptil. S-a uitat în fiecare hamac, trecând mai departe, și, când a ajuns la rândul următor, mi-am acoperit gura, străduindu-mă să stau nemișcată. Aș fi putut să lovesc prima cu o mișcare rapidă. Să-i străpung burta cu cuțitul înainte să pună mâinile pe mine. Dar gândul ăsta mi-a întors stomacul pe dos și o singură lacrimă mi s-a rostogolit din colțul ochiului.

Era un ticălos și un trădător. Dar era Clove.

Mi-am înăbușit un țipăt când s-a oprit în dreptul hamacului de lângă al meu. Încă un pas și a ajuns cu picioarele lângă mine, privind în hamacul lui Ryland. Atunci s-a oprit și eu am ridicat cuțitul, măsurând unghiul. Dacă l-aș fi înjunghiat sub coaste, nimerind un plămân, ar fi fost de ajuns ca să nu poată fugi după mine. Cel puțin asta speram.

Cuțitul tremura când l-am ridicat, așteptând să se aplece, dar el nu s-a clintit. Luciul unei lame a licărit în întuneric când Clove a ridicat mâinile, întinzându-se peste hamacul lui Ryland. Am încremenit, privindu-i chipul de dedesubt și străduindu-mă să nu respir. Dar ochii lui Clove erau lipsiți de expresie, buzele sobre, relaxate, iar privirea, liniștită.

Hamacul s-a scuturat deasupra mea și ceva fierbinte mi-a căzut pe față. Am tresărit, ridicând mâna ca să mă șterg pe obraz, și încă un strop a căzut pe brațul meu. Am dus degetele la lumină și am înlemnit.

Era sânge.

Hamacul s-a legănat în tăcere deasupra mea și Clove și-a pus cuțitul în teacă, după care a întins brațele din nou și l-a luat pe Ryland dinăuntru. Am văzut îngrozită cum îl urcă pe umăr și mâinile blege ale lui Ryland au căzut lângă fața mea, legănându-se.

Era mort.

Fără să mă mișc, am ascultat pașii îndepărtându-se spre ușă. Și apoi Clove a dispărut, cufundând cabina în tăcere.

Imediat ce lumina și-a încetat mișcările, m-am ridicat în capul oaselor, holbându-mă la coridorul întunecat.

Nu se auzeau decât răsuflări adânci, adormite, și cârâitul frânghiilor. Murmurul stins al apei de-a lungul carenei. Preț de o clipă, m-am gândit că poate visasem. Că în întuneric văzusem faptele unor stafii. Am privit peste umăr, cercetând cabina, și am înlemnit când l-am văzut.

Koy stătea încremenit în hamacul lui și mă fixa cu ochii larg deschiși.

Capitolul 11

Am așteptat să se trezească ceilalți înainte să îndrăznesc să mă mișc. Am stat trează ore întregi în întuneric, în așteptarea unor sunete de pași care să se apropie pe coridor, dar pe corabie a fost liniște toată noaptea, până când zorii au anunțat prima tură a echipajului.

Nu mai simțeam oboseala care mă apăsase cu o zi în urmă. Abia mai simțeam durerea din picior, iar pielea se umflase și se înroșise în jurul cusăturilor. Ryland murise și confortul acestei alinări a eliberat încordarea care se încolăcise în jurul meu. Nu eram în siguranță pe *Luna*, dar Ryland dispăruse și nu credeam că tocmai Koy ar fi fost în stare să mă omoare în somn.

Adevărata întrebare era ce se întâmplase noaptea trecută și de ce.

Am cercetat puntea înainte să urc și ultimele trepte, căutându-l pe Ryland din instinct, ca să mă asigur că nu visasem. Wick era pe artimon, unde înlocuia un ochet din colțul unei vele, cu vântul suflându-i părul creț peste frunte. Dar nici urmă de Ryland.

La proră, Clove însemna cifre în jurnalul lui și am observat maniera calmă și liniștită cu care citea paginile. Era aceeași expresie pe care o avusese și noaptea trecută, când îl înjunghiase pe Ryland sub ochii mei și-i cărase trupul afară din cabină.

— Inspecție echipaj! a strigat răsunător nostromul.

Toți de pe punte s-au supus fără tragere de inimă, lăsându-și munca și aliniindu-se de-a lungul babordului. De sub punte au apărut și ultimii marinari și dragori, cu fețele trase de somn. Mi-am ocupat locul în capătul șirului, urmărindu-l pe nostrom, care tot ridica ochii din cartea lui, însemnând numele din mers.

— Unde-i Ryland?

A pus mâinile în șold, uitându-se la fiecare dintre noi.

Am surprins privirea lui Koy în celălalt capăt al punții. Nici nu s-a clintit.

— Nemernicul ăla nu s-a mai întors pe corabie azi-noapte, a mormăit Clove din spatele lui, fără să-și ia ochii din jurnal.

Mâinile mi s-au împreunat la spate, cu degetele întrepătrunse. Nu mă puteam gândi decât la un singur motiv pentru care Clove l-ar fi atacat pe Ryland, dar nu avea nicio noimă. El îi spusese lui Zola cine eram. Mă pusese în conflict cu echipajul. De ce ar fi încercat să mă protejeze?

Mi s-au ivit lacrimi, am clipit, încercând să le înăbuș, și le-am șters din colțul ochiului înainte să-mi cadă vreuna. Mă temeam să cred asta.

M-am uitat la Wick, căutând vreun semn că ar vrea să-l contrazică, de vreme ce probabil că văzuse sângele din hamacul lui Ryland când se trezise de dimineață. Dar, chiar dacă nu știa cine îl vărsase, nu voia să se pună cu făptașul. Și-a ținut gura.

Nostromul a mai făcut un însemn în carte, indicându-i fiecărui membru de echipaj să se retragă, și, după câteva minute, toți de pe *Luna* își reluaseră munca.

Clove nu s-a uitat la mine când m-am dus la timonă, dar i s-au lăsat umerii când m-am apropiat. Am ridicat ochii la fața lui, studiind ridurile care-i înconjurau ochii adânci, și, preț de o clipă, a privit agitat peste capul meu, spre punte. Se asigura

că nu ne urmărește nimeni și ăsta era singurul răspuns de care aveam nevoie.

A întins mâna spre treapta de pe arborele de lângă noi, aplecându-se spre mine.

— Nu aici! a spus el răgușit, făcându-mă să înghit în sec.

Dacă Clove îmi purta de grijă, atunci nu se întorsese împotriva lui Saint. Nu se întorsese împotriva *mea*. Și asta putea însemna un singur lucru. Nu numai Zola avea planuri ascunse.

Și tatăl meu punea ceva la cale.

— Dragorule! a strigat nostromul cu mâinile aduse căuș la gură, ca să acopere vântul. Timonierul vrea să te vadă! Acum!

Am încercat să întâlnesc privirea lui Clove, dar acesta a închis cartea subit și a traversat puntea. A intrat pe ușa deschisă a cabinei timonierului și eu m-am oprit înaintea ei, privindu-l pe Zola. Stătea la fereastră, cu mâinile strânse la spate.

Clove s-a așezat în capătul mesei, urcând un picior peste genunchi și rezemându-se de spătarul scaunului, lângă un vas plin cu apă înspumată.

Pentru că nu m-am clintit, Zola s-a uitat la mine peste umăr.

— Ei, haide. Intră!

M-am uitat la amândoi, căutând vreun indiciu cu privire la ce urma să se întâmple. Dar Clove nu părea îngrijorat. Reușise să-l convingă pe Zola, dar încrederea lui trebuie să fi avut un preț. Clove nu fusese niciodată un om inofensiv, dar mă întrebam ce făcuse ca să ajungă pe corabia asta.

— Captura?

Zola și-a ridicat cozile hainei și s-a așezat pe un taburet lângă fereastră.

— Sortată și inventariată, împreună cu certificatul de autenticitate primit de la negustorul din Sagsay Holm, a raportat Clove fără nicio ezitare. A estimat totalul la șase mii.

Am tresărit când am auzit cifra. Șase mii într-o singură tranzacție. Cu suma asta puteai să lansezi o întreagă rută comercială.

— Și le-ai verificat?

Zola s-a uitat la mine.

— De două ori, a răspuns Clove.

Dar Zola încă mă privea.

— Vreau să te aud pe tine. Ai verificat pietrele?

— De două ori, am repetat eu agasată.

— Persoana la care vor ajunge pietrele astea își va da seama dacă ți-a scăpat ceva. Și nu cred că e nevoie să-ți spun ce se va întâmpla atunci.

— Aș spune că n-ai decât să aștepți și să vezi, am răspuns eu sec.

— Da, vom vedea, a spus Zola. Vreau să te speli și să te pregătești înainte să ajungem în port.

A făcut semn spre vasul cu apă.

M-am desprins de perete, lăsând brațele.

— Pentru ce să mă pregătesc?

— Ai treabă la Bastian.

— Nu, nu am. Ți-am adunat marfa. Ți-am verificat pietrele. Am muncit cât pentru o sumă de trei ori mai mare.

— Aproape, a spus Zola.

M-am holbat la el.

— M-am săturat de jocul ăsta. Când mă întorc în Strâmtori?

— În curând.

— În câte zile? am ridicat eu vocea.

Zola a înălțat bărbia, privindu-mă de sus.

— Două zile.

Am strâns pumnii în lături. Am oftat de frustrare.

— Vreau să mai faci un singur lucru pentru mine. După aia, soarta ți-e în mâinile tale.

Dar nu mă bizuiam pe *Luna* să mă ducă înapoi acasă. Aș fi avut șanse mai mari cu aproape orice navă din portul orașu-

lui Bastian. Puteam să plătesc un alt timonier pentru călătorie și să pornesc pe apă înapoi spre Strâmtori cu mai puțini dușmani decât aveam aici.

— Dă-mi banii acum și fac ce vrei.

— Mi se pare corect, a spus Zola ridicând din umeri. Dar primești doar jumătate. Cealaltă jumătate ți-o dau mâine seară.

— Ce-o să fie mâine seară?

— E o surpriză.

A deschis sertarul biroului și a scos o pungă, numărând repede douăzeci și cinci de monede. Apoi a pus mâna pe grămăjoară și mi-a împins-o pe deasupra hărților.

Clove s-a ridicat.

— Vreau să te văd îmbrăcată pe punte când se ivește în zare Bastian.

Zola a închis sertarul, s-a ridicat și a înconjurat biroul, ajungând față în față cu mine.

— Ghetele, a spus Clove și a întins mâna, așteptând.

M-am uitat la picioare. Pielea ghetelor mele era încă mânjită cu noroi de când umblasem pe străzile din Dern. Am blestemat în șoaptă și le-am descălțat pe fiecare, lăsându-le pe jos ca să le ridice el. Colțul gurii i-a zvâcnit ca într-un zâmbet, după care s-a aplecat și le-a luat.

Zola a deschis ușa și a așteptat să intre Calla, după care el și Clove au plecat. Calla ținea haine de schimb atârnate pe brațe și m-am strâmbat văzând volanele manșetelor de pe mânecile cămășii.

— Nu vorbești serios, am șuierat eu.

Calla a înclinat capul într-o parte, iritată.

Mi-am scos cămașa și am descheiat pantalonii, mergând apoi la vasul cu apă. Bășicile de pe degete m-au usturat când am cufundat încet mâinile în apa fierbinte. Clăbucii miroseau a ierburi și mi-am curățat brațele, după care am trecut la față

și la gât. La urmă m-am dus la oglindă și am șters locurile pe care le ratasem cu colțul unui prosop.

Am strâmbat din buze când mi-am văzut chipul. Poate că și mama mea stătuse înaintea oglinzii ăsteia cândva. Nu se poate ca Isolde să fi fost mult mai mare decât mine când Zola o luase la bord întâia oară și mă întrebam cât îi luase mamei să descopere ce fel de om era. Nu-mi vorbise niciodată despre zilele petrecute de ea pe *Luna* și o parte din mine nu voia să știe nimic. În mintea mea, spiritul ei trăia pe *Ciocârlie*. Nu-mi plăcea ideea că vreo parte din ea ar fi putut să rămână în urmă aici.

Mi-am trecut degetele prin păr ca să-l descâlcesc atât cât am putut și apoi l-am prins în creștet, petrecând capătul pe dedesubt și legând un nod strâns. Nu m-am obosit să îmblânzesc șuvițele libere și creț care-mi cădeau de o parte și de alta a feței. Zola o fi avut nevoie de cineva care să joace rolul de sânge-sărat, dar trebuia să se mulțumească cu mine.

Calla a aruncat cămașa pe pat și am ridicat-o, inspectând stofa. Comercianții nu obișnuiau să poarte așa ceva. Inul era subțire, țesut recent, și-mi cădea moale pe brațe până la încheieturi. Și pantalonii erau noi, împletiți din lână neagră și groasă, cu nasturi din os de balenă. E clar că Zola fusese pregătit când apăruse pe străduța aceea din Dern. Pusese la cale un plan foarte detaliat. Gândul ăsta mi-a stârnit un fior pe șira spinării.

Două zile, mi-am spus eu. După încă două zile aveam să pornesc înapoi spre *Marigold*.

Cineva a bătut la ușă înainte să apuc să-mi strecor cămașa în pantaloni și Calla a deschis-o, înfățișându-l pe unul dintre vagabonzii din Waterside. Îmi ținea ghetele în mâinile lui mici. Erau curățate și lustruite, iar șireturile fuseseră înlocuite cu altele noi, din sfoară împletită strâns. M-am holbat

la ele și emoțiile mi s-au răsucit strâns în stomac, amintindu-mi de seara în care mi le dăruise West.

Stăteam în ploaie în fața prăvăliei satului, privindu-i pe el și pe Willa pe străduță. Lumina felinarului stradal contura unghiurile chipului lui West și vocea i se schimbase când mi-a pronunțat numele. A fost întâia oară când i-am surprins dedesubturile, chiar dacă a fost doar pentru o clipă. Și m-a cuprins așa un dor de el, încât abia mai puteam respira.

Nu puteam să nu mă gândesc la ce spuseseră tatăl meu și Zola. Că în inima lui West era un întuneric mai adânc decât știam eu. O parte din mine nici nu voia să știe. Voia să creadă că nu avea importanță. Toți cei care supraviețuiau Strâmtorilor aveau același întuneric. Numai așa puteai să-ți păzești viața.

Dar în seara aceea, la Dern, când spusesem că nu ne vom minți unul pe celălalt, el nu mi-a spus adevărul întreg. Și mă temeam de ceea ce aș fi descoperit dacă mi l-ar fi spus. Mă temeam că, atunci când îl voi revedea, va arăta altfel în ochii mei. Că va arăta ca Saint.

Capitolul 12

Luminile sclipeau discret, desfășurate ca niște stele pe țărmul din față.

Bastian.

Stăteam la prora de pe *Luna*, privind orașul pe măsură ce ne apropiam. Cunoșteam locul ăsta numai din povești. Străzi și lumini și culori formând amintiri care nu-mi aparțineau.

Mama mea fusese îndrăgostită de Bastian. De străzile umede care luceau sub lună. De valurile de clădiri care se întindeau pe culmi și de mirosul piețelor. Dar, în cele din urmă, plecase și nu s-a mai întors niciodată.

Mâinile muncitorilor din port și-au încetinit lucrul când a acostat *Luna* și echipajul a strâns velele, legându-le îngrijit pe arbori. Corabia era frumoasă sub vălul nopții, lemnul ei întunecat și lustruit lucea. Dar oricât am fi lustruit și oricâte cămăși cu volane am fi îmbrăcat, nu puteam ascunde de unde veneam. Eram comercianți născuți în Strâmtori până-n măduva oaselor și, judecând după privirile tuturor din port, își dădeau seama și ei.

Toate celelalte corăbii ancorate în bazine arătau de parcă ar fi fost sculptate din raze de soare, se profilau neted și curat pe cerul larg. Orașele din Marea Nenumită se mândreau cu opulența lor, dar nici unul atât de mult ca Bastian. Mama mea nu avusese niciodată aerul ăsta, dar se simțise în aspectele mărunte. De exemplu, își îngrijea uneltele de la curea,

care erau mereu în condiție perfectă, și unghiile ei păreau să fie mereu curate.

Unele lucruri nu pot fi desprinse din ființa ta, oricât de departe de casă ai călători pe mări.

Comandantul portului a apărut în zare, urmat de o mulțime de muncitori. Fruntea lui severă făcea ca ochii să-i pară mijiți și pergamentele i-au fluturat când ne-a făcut cu mâna pe deasupra capului. Dar Zola n-a ezitat să se instaleze ca la el acasă. Nici n-a așteptat aprobarea lui înainte să pună echipajul să lege parâmele de acostare.

— Cine-i acolo? a strigat comandantul portului, oprindu-se și ridicând ochii ca să vadă stema de pe vela din față.

Zola a întâlnit privirea lui Clove și apoi a coborât scara și a traversat cheiul spre el, sub privirile echipajului care-l urmăreau de la bord, de pe *Luna*.

— E timpul să mergem.

Clove și-a vârât un cuțit în plus la curea.

L-am privit bănuitoare. Nici nu privise în direcția mea de când ne întâlniserăm în cabina lui Zola și mi-am dat seama că nici măcar Zola nu știa totul despre rolul lui Clove pe *Luna*. Dar acesta nu-mi dăduse niciun indiciu cu privire la ce se petrecea și ce rol trebuia să joc eu. Toate se desfășuraseră contracronometru de când plecaserăm din Dern și voiam să știu ce avea să se întâmple când timpul în sfârșit se va fi consumat. Jeval. Scufundările. Sagsay Holm. Zola făcea fiecare mișcare cu o precizie meticuloasă. Știam că toate astea aveau legătură cu Holland, dar descoperirile mele se opreau aici.

De pe puntea superioară, Koy mă privea în timp ce părăseam nava. Echipajul fusese instruit să nu plece de pe *Luna* indiferent de motiv și dragorii jevalezi nu păreau câtuși de puțin nemulțumiți. Privirile lor cercetau orașul de pe deal cu încordare, de parcă ceva i-ar fi neliniștit. Bastian era mai mare decât toată insula Jeval.

Zola încă vorbea cu comandantul portului, zâmbind liniștit, când eu și Clove ne-am furișat pe lângă ei, pornind spre scările late de piatră care duceau la casa de comerț. Aceasta nu semăna deloc cu clădirile ruginite în care făceau comerț negustorii din Strâmtori. Era construită din piatră albă și curată, iar colțurile erau împodobite cu statui impunătoare întruchipând păsări ale mării care-și întindeau aripile deasupra străzii de dedesubt.

M-am oprit când am ajuns la ultima treaptă și strada s-a lărgit, dezvăluind întinderea unduitoare a vastului oraș. M-am învârtit în cerc, încercând să-l cuprind cu privirea, dar Bastian era uriaș. Copleșitor. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător.

M-am întors spre stradă în timp ce Clove dispărea după colțul casei de comerț. Când am intrat pe alee, deja mă aștepta. Stătea rezemat de peretele de cărămidă și felinarele îi luminau chipul pe jumătate. Chiar și în mijlocul străduței, înconjurat de clădiri care ascundeau cea mai mare parte a cerului, părea un uriaș.

Răceala severă pe care o descoperisem în ochii lui când îl văzusem întâia oară pe *Luna* s-a înmuiat când a ridicat privirea la mine pe sub borul pălăriei. Era o privire atât de familiară, încât umerii mi s-au relaxat și tensiunea care mă ținuse încordată în ultimele zece zile s-a desprins de mine. Într-o clipă, am simțit că mă deșir. Un capăt al mustății i s-a ridicat încet și un zâmbet strâmb i-a luminat ochii.

Am traversat cei patru pași dintre noi, cu ghetele lovind pavelele cu ecou, și l-am cuprins în brațe. Suspinul care mi se blocase în gât s-a eliberat în sfârșit și m-am sprijinit de el, apucându-i haina cu degetele. Nu-mi păsa că era o dovadă de slăbiciune. Că prin asta recunoșteam cât de speriată eram. Voiam doar ca preț de o clipă să mă simt ca și când n-aș fi fost singură.

Clove a încremenit, privind în jur cu prudență, dar, după o clipă, brațele lui uriașe m-au înconjurat și m-au strâns.

— Gata, Fay, liniștește-te! a spus el, masându-mă pe spate cu o mână.

Mi-am strâns brațele la piept, lăsându-l să mă îmbrățișeze și mai strâns, și am închis ochii.

— Știe unde sunt?

N-aș fi putut să pronunț numele tatălui meu fără ca vocea să-mi cedeze cu totul.

Clove m-a depărtat ca să ridic privirea la el și o mână aspră a șters lacrimile de pe obrajii mei aprinși.

— Știe precis unde ești.

Dacă Saint era implicat în povestea asta, înseamnă că știuse încă din dimineața în care mă văzusem cu el la Dern. Stătuse la masă în fața mea și-și băuse ceaiul fără să-mi dea niciun indiciu cu privire la ce mă aștepta pe străduță.

Am strâns din dinți. Mă săturasem atât de mult de jocurile tatei. Dar furia pe care am simțit-o a fost înlocuită imediat de disperare. L-am apucat pe Clove de haină și l-am tras la mine.

— Trebuie să scap de aici! Trebuie să mă întorc în Strâmtori!

— Nu pleci nicăieri până nu terminăm aici.

Clove m-a sărutat pe creștet și a pornit din nou pe străduță, băgând mâinile în buzunar.

— Ce să terminăm? L-am urmat, ridicând vocea. Nu mi-ai spus nimic!

— Lucrăm de multă vreme la asta, Fay. Și n-o putem duce la capăt fără tine.

M-am oprit locului, holbându-mă la el.

Pentru că nu mi-a mai auzit pașii, Clove s-a oprit, privind în urmă.

— Spune-mi ce se petrece, altfel plătesc prima corabie din port să mă ducă înapoi în Strâmtori, am spus eu pe un ton istovit.

Clove s-a oprit sub firma ștearsă a unui negustor de pește și a oftat.

— Într-o zi vei afla totul.

Mi-am dat seama că n-aveam să-l înduplec. Dacă la mijloc era mâna tatei, atunci pe tablă se mișcau multe piese și eu eram una dintre ele.

— Juri?

Am făcut un pas spre el, sfidându-l să mă mintă.

— Jur.

I-am cercetat chipul, dornică să-l cred.

— Pe sufletul mamei mele?

Cuvintele l-au făcut să tresară și, strângând din buze, mi-a răspuns.

— Jur.

A clătinat din cap, rânjind iritat.

— La fel de încăpățânată ca ea, a mormăit el.

Gulerul hainei îi era ridicat în jurul gâtului și părul blond îi ieșea în bucle de sub pălărie. A fost prima dată de când plecasem din Dern când am simțit că pot respira liber. Mă făcea să mă simt ca acasă. Atât timp cât eram cu Clove, n-ar fi lăsat să mi se întâmple nimic. Și adevărul e că, dacă el și tatăl meu îl doborau pe Zola, voiam să mă implic și eu.

Am mers până când strada s-a deschis brusc într-o piață plină de prăvălii, toate având ferestre uriașe și curate. Fiecare era împodobită cu lăzi cu flori și proaspăt vopsită în culori vii. Clove s-a oprit în fața primei prăvălii de pe colț, potrivindu-și pălăria. Pe firma care atârna deasupra străzii scria *Fracuri și Rochii*.

Clove a deschis ușa și am intrat după el în prăvălia caldă, unde o femeie stătea ghemuită lângă un manechin, cu un ac în mână.

A ridicat privirea la noi cu capul înclinat într-o parte, studiindu-ne din cap până-n picioare.

— Pot să vă ajut?

Întrebarea suna ca o acuzație.

Clove și-a dres glasul.

— Ne trebuie o rochie. De gală.

M-am întors la el uluită, dar, până să pot protesta, a vorbit în continuare:

— Și ne trebuie mâine.

Femeia s-a ridicat, înfigând acul într-o pernă de pe încheietura ei cu o mișcare rapidă.

— Atunci sper că aveți cu ce să mă plătiți ca să cos toată noaptea.

— Nu e o problemă, a răspuns Clove.

Femeia a părut că se gândește o clipă, după care s-a dus la sulurile de stofă adunate pe tejgheaua lungă de lemn.

— Am primit mătăsuri noi chiar ieri. Nimeni din Bastian nu mai are așa ceva.

Clove mi-a ignorat privirea ca de gheață și a urmat-o pe femeie până la fereastra care dădea în stradă.

— Ce-i asta? am șoptit eu, trăgându-l de mâneca cămășii.

— Va trebui să ai încredere în mine.

Eram la fel de supărată și pe el, și pe mine. Îndată ce-l văzusem pe Clove pe corabia lui Zola, ar fi trebuit să-mi dau seama că Saint punea ceva la cale. Acum mă pierdusem în cine știe ce intrigă născocită de ei și probabil că n-aveam să ies la liman nevătămată.

Clove a plimbat cu grijă mâna peste diversele stofe, strângând din buze, până când a apucat una dintre ele.

— Asta.

Era cel mai bogat albastru cu putință, culoarea mării în zilele însorite când apa era prea adâncă pentru a-i vedea fundul. Materialul întunecat a licărit în lumină. Nu puteam să-mi închipui ce-o fi plănuit Clove astfel încât să fie nevoie de o rochie dintr-un material atât de scump, dar presimțeam că n-o să-mi convină.

— Bun, hai aici, sus! Dă jos totul!

Femeia a luat manechinul în brațe și l-a aplecat pe spate, sprijinindu-l de perete.

A tras perdeaua din fața oglinzii cu un foșnet scurt și apoi s-a întors spre mine, cu mâinile în șold.

— Ei? Haide!

Am mormăit, mi-am tras cămașa pe gât și mi-am desprins pânza care-mi înconjura sânii. Femeia a pus-o pe un umeraș și mi-a netezit pantalonii țâțâind, frecând cutele din stofa de lână.

— Acum să te vedem.

A plimbat ochii pe trupul meu gol și s-a încruntat când a văzut cicatricea de pe braț și cusăturile de la picior. Nu erau singurele mele cicatrici.

— Bine, să zicem că putem să le acoperim. Întoarce-te.

M-am supus fără tragere de inimă, întorcându-mă cu spatele la ea și, când am întâlnit ochii lui Clove pe deasupra perdelei, am văzut că zâmbea larg. Am tresărit când femeia mi-a măsurat talia cu mâinile ei reci, plimbându-le în sus, peste coastele mele.

— Bine, a spus ea.

A ieșit pe după perdea și s-a întors cu un cilindru de stofă albă și tare, cu șireturi. M-am strâmbat.

— Ăsta e...?

— Un corset, draga mea.

Mi-a zâmbit dulce.

— Brațele sus.

Mi-am mușcat buza de jos ca să nu blestem și m-am întors din nou, ca să-l poată fixa în jurul meu. A tras de șireturi până când coastele mele obosite au țipat și am lipit palmele de perete ca să mă echilibrez.

— N-ai mai purtat corset? m-a întrebat pe un ton ridicat.

— Nu, m-am răstit eu.

Mama nu mă îmbrăcase niciodată în corset și pe Jeval n-avusesem nevoie de așa ceva.

Mi-a fixat apoi balenele de crinolină în jurul taliei, legând sforile astfel încât cercurile să se umfle de o parte și de alta a coapselor. După aceea a trecut la mătase, decupând și întinzând și fixând în ace până când a început să se formeze o rochie. Abia după ce a tras perdeaua la o parte și m-a întors am văzut ce făcea.

Când mi-am văzut imaginea în oglinda cu ramă aurie, am inspirat scurt, pășind în spate.

Corsajul rochiei era mulat, înfășurându-se în față în așa fel încât pielea dintre sânii mei se îngusta până într-un punct ascuțit ascuns sub straturile de stofă. Mânecile nu erau decât fâșii de mătase albastră tăiate care așteptau să fie fixate în ace, dar fusta plină se revărsa în jurul meu ca niște valuri.

— Îmi trebuie buzunare, am spus eu, înghițind în sec.

— Buzunare? a pufnit ea. Pentru ce îți trebuie buzunare?

N-am răspuns. Nu voiam să-i spun că erau pentru cuțit sau să-i explic de ce îmi trebuia un cuțit la o gală.

— Croiți-i buzunarele! a strigat Clove din spatele ei.

— Așteaptă aici.

Femeia a oftat și a dispărut în fundul prăvăliei.

Clove s-a așezat pe scaun, contemplându-mă. Mi-a văzut expresia și s-a străduit să nu râdă.

— Te distrezi? am mormăit eu.

A ridicat iar un colț al gurii.

— Mama ta n-ar fi acceptat în veci să îmbrace așa ceva.

M-a surprins ușurința cu care intraserăm din nou în ritmurile noastre vechi, când doar cu câteva ore în urmă fusesem pregătită să-l omor. În copilărie nu fusese zi în care să nu mă țin după el pe corabie sau în port. Privindu-l acum, mă simțeam iar ca la zece ani. Și sentimentul ăsta mi-a stârnit dorul de mama.

— Ce s-a întâmplat între Zola și Isolde? am întrebat încet, deși nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul.

Clove s-a îndreptat de spate, trăgându-se de gulerul cămășii.

— Ce vrei să spui?

— Saint mi-a spus că a fost ceva între ei. Ce anume?

Mi-a destăinuit mai multe decât își închipuia când a refuzat să-mi întâlnească privirea.

— Cred că ar fi mai bine să vorbești cu Saint despre asta.

— Te întreb pe tine.

Clove s-a frecat pe față cu mâinile și a oftat. Rezemându-se din nou de spătarul scaunului, m-a privit îndelung.

— Zola tocmai își începuse afacerea la Bastian când a întâlnit-o pe Isolde. Ea făcea negoț la casa de comerț și probabil că atunci s-a gândit că avea o cale de scăpare.

— Scăpare de ce anume?

— De problemele de care o fi fugit.

A încordat maxilarul.

— A făcut o înțelegere cu Zola și a ocupat un loc în echipajul lui, ca dragor. Dar Zola voia mai mult de la ea decât talentul ei cu nestematele. Nu știu ce s-a întâmplat între ei, dar a fost destul de grav ca Isolde să-i plătească tot ce agonisise ca să scape de pe *Luna*.

M-am strâmbat, străduindu-mă să nu-mi închipui despre ce o fi fost vorba.

— Apoi l-a cunoscut pe Saint.

— Apoi l-a cunoscut pe Saint, a repetat el. Și toate s-au schimbat.

— Cum l-a convins s-o primească?

— Nu cred că Saint a avut de ales. Isolde i-a luat mințile din prima zi în care s-a așezat lângă el la cârciuma lui Griff.

Cârciuma lui Griff. Auzind asta, n-am putut să nu zâmbesc.

— Au devenit prieteni. Și apoi ceva mai mult, a spus el cu o privire pierdută, căzut pe gânduri. Apoi ai apărut tu.

Am zâmbit trist. Cele mai vechi amintiri ale mele erau cu amândoi – Saint și Isolde. Și erau scăldate într-o lumină caldă și aurie. Netulburate de tot ce se întâmplase apoi. Se găsiseră unul pe celălalt.

Am luat de la gât inelul lui West și m-am uitat la el. Simțisem aceleași lucruri când mă sărutase în Lațul Uraganului. Ca și când împreună am fi fost o lume de sine stătătoare. Chiar asta fusesem, în acea clipă.

Dacă zvonurile auzite la Sagsay Holm erau adevărate, atunci West era pregătit să renunțe la *Marigold* și la orice altceva. Ca să împiedic asta, trebuia să duc la bun sfârșit cele începute de tatăl meu.

— Nu se poate să fi plănuit toate astea, am spus eu, mai mult pentru mine.

— Ce?

— Saint. A aflat că părăsisem Jeval abia când l-am întâlnit la Ceros.

Puneam încet piesele cap la cap.

— M-a introdus în planul lui abia după ce m-a primit West.

Clove s-a uitat la mine.

— Am dreptate?

Dar nu-mi trebuia niciun răspuns. Adevărul se citea în tăcerea lui.

— Când ne-am întâlnit la biroul lui, Saint n-a vrut să aibă de-a face cu mine. Dar văzând în noaptea aia că plec din port pe *Marigold*, și-a propus să mă ia de pe corabie. Și a întrezărit o cale de a se folosi de mine.

Am clătinat din cap, aproape râzând de absurditatea situației. Nu știam toată povestea.

— Ce a vrut să spună Zola când a zis că West e ca Saint?

Clove a ridicat din umeri.

— Știi ce înseamnă.

— Dacă aș ști, nu te-aș întreba.

— Are mulți demoni, Fay.

— Toți avem.

L-am privit cu înțeles.

— Asta cam așa e.

Am încrucișat brațele, ignorând faptul că mătasea risca să se rupă din cusături. Mă săturasem de secrete. De minciuni.

— Sunt aici, Clove. De partea ta și a lui Saint. Îmi datorezi mult mai mult de atât.

A mijit ochii.

— Îți *datorez*?

Am ridicat din sprâncene, privindu-l de sus.

— Nu numai Saint m-a abandonat pe plaja aia.

I-a tremurat obrazul.

— Fay, îmi...

— Nu vreau scuze. Vreau adevărul.

Preț de o clipă, Clove și-a îndreptat privirea spre inelul lui West, care-mi atârna la gât.

— Mă gândeam eu că poate voi doi...

Nu a încheiat, ezitând, dar apoi a continuat.

— West face orice consideră Saint că trebuie făcut. Orice. Și de obicei e vorba de lucruri destul de murdare.

— Cum a fost la Sowan? am întrebat eu încet.

A încuviințat din cap.

— Cum a fost la Sowan. E omul lui Saint de multă vreme.

— De aceea i-a încredințat Saint corabia *Marigold*, am bălmăjit eu. O *merita*.

Clove s-a aplecat în față și și-a așezat coatele pe genunchi.

— E periculos, Fay, a spus el cu mai multă blândețe. Trebuie să fii atentă cu el.

Mi-am spus că știam deja toate astea. *Marigold* era o cora-

bie-umbră, în consecință primea sarcini tenebroase. Dar aveam senzația că nici măcar echipajul nu știa tot ce făcea West pentru tatăl meu.

În noaptea în care West îmi spusese că mă iubește, îmi povestise și despre Sowan. Despre un comerciant a cărui afacere o scufundase la cererea lui Saint. Ceea ce nu mi-a spus era că aceea fusese doar una dintre numeroasele povești asemănătoare și că faptele tatălui meu însumau cele mai grele poveri pe care le ducea în spate.

Să nu mă minți și nici eu nu o să te mint. Niciodată.

West deja încălcase singura promisiune pe care ne-o făcuserăm unul celuilalt.

Capitolul 13

Priveam cum apa picura în vas, unde îmi vedeam conturul tremurând. Albastrul închis al rochiei învăpăia roșul din părul meu și obrajii fardați radiau.

Pielea îmi era prea fierbinte sub rochie. Camera în care mă cazase Zola la han avea un cămin în care lemnele ardeau dogoritor și un pat umplut cu puf moale, pe care nu reușisem să dorm.

Nu înțelegeam pe cine voia să impresioneze. Nici cel mai mare lux n-ar fi putut să-l curețe de ceea ce era. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aș fi spus că cicatricea de pe fața Willei și velele sfâșiate ale corabiei *Marigold* erau, probabil, păcatele lui cele mai mărunte.

Mătasea îmi cuprindea strâns trupul și fustele îmi foșneau când am coborât treptele spre cârciumă. Clove și Zola stăteau la masa din colțul cel mai îndepărtat și beau rachiu. Amândoi purtau haine scumpe cu nasturi lucitori din alamă și părul lor, de obicei ciufulit, era tuns și pieptănat pe spate, descoperindu-le fețele bătute de vânt. Un licăr de recunoaștere mi-a fulgerat înaintea ochilor. Clove avusese mereu o înfățișare mai aspră, dar îmbrăcat în lâna verde și scumpă părea mai tânăr și părul blond îi strălucea.

S-a îndreptat de spate când m-a văzut și a așezat paharul de rachiu din care sorbea, iar eu m-am rușinat îndată, surprinzându-mi oglindirea în geamul ferestrei. Părul îmi era

strâns în bucle răzlețe, prins în creștet ca o aureolă, și lumina scânteia pe rochia mea.

Arătam absolut ridicol.

— Măi să fie...

Zola m-a privit din cap până-n picioare.

— Ce zici?

S-a ridicat de pe scaun, prezentându-și haina cu un gest dramatic al mâinii.

I-am adresat o privire usturătoare.

— Zic că sunt gata să terminăm cu povestea asta ca să mă pot căra.

Clove și-a golit paharul, după care s-a ridicat și a deschis ușa cârciumii. Vântul rece a năvălit înăuntru, făcându-mă să tremur. Hotărâsem să las în cameră mantia pe care mi-o cumpărase Clove, pentru că, atunci când mi-am pus-o pe umeri, am simțit că mă sufocam sub greutatea ei. Totuși, aerul rece a ușurat dogoarea care-mi clocotea sub piele.

Clove îmi promisese că în câteva ore avea să-mi spună adevărul. Mâine aveam să pornesc înapoi spre Strâmtori. Aveam să găsesc corabia *Marigold* înainte ca West să facă mai multe pagube decât făcuse deja.

L-am urmat pe Zola, cu tocurile pantofilor pocnind pe asfalt. Deși se străduia să-și ia un aer de aroganță, se vedea că e agitat. Nu mai avea același pas legănat și înainta de-a lungul străzii cu buzele strânse într-o linie încordată. Privea în pământ, căzut pe gânduri. Cântărind. Calculând.

Ne-a condus prin oraș, care devenea din ce în ce mai frumos pe măsură ce înaintam. Amurgul picta Bastian în nuanțe delicate de roz și violet și clădirile din piatră albă oglindeau culorile, învăluind lumea într-un aer de vis.

Pavelele grosolane, dreptunghiulare, au cedat locul unor pătrate din granit șlefuit și, trecând de un colț, Zola s-a oprit, privind fațada de marmură lucitoare a unei clădiri somptuoase din depărtare.

Un șir de arce enorme se întindeau pe deasupra unor trepte largi și strălucitoare, în capătul cărora trei seturi de uși duble erau larg deschise în noapte. Dinăuntru se revărsa în stradă lumina unor lămpi, cu umbre care goneau și se pierdeau în întuneric.

Pe placa bogat ornamentată de deasupra ușilor din mijloc scria *Casa Azimutului.*

Cunoșteam al doilea cuvânt. Era un termen folosit în navigația astronomică pentru a descrie poziția soarelui, a lunii sau a stelelor față de poziția ta. Dar *casa* nu spunea mai nimic despre rostul clădirii ăsteia. Reliefuri de piatră acopereau fiecare centimetru pătrat al edificiului cu flori și lujeri și, deasupra tuturor, întinderea cerului nopții era împodobită cu o lună cu fața ca de perlă.

Zola era tăcut și se uita când la arce, când la ghetele sale.

M-am încruntat când mi-am dat seama că-și făcea curaj și un zâmbet răutăcios s-a întins pe obrazul meu. Îmi plăcea latura asta a lui Zola. Era nesigur pe sine. Era speriat.

— Gata?

A privit în urmă, la mine, dar n-a așteptat să-i răspund. A pornit în sus pe trepte fără noi.

M-am uitat la Clove. Îi lipsea ezitarea care-l împovăra pe Zola. Și asta nu putea să însemne decât un lucru. Toate decurgeau conform planului.

A ridicat o mână, făcându-mi semn să merg înainte, și mi-am adunat fustele grele, urcând treptele spre uși. O rafală de vânt a vuit în jurul meu, smulgându-mi câteva șuvițe de păr din coafură, și, preț de o clipă, am avut senzația că mă aflu pe arborele *Ciocârliei*, aplecată în vântul puternic. Dar *Ciocârlia* nu-mi păruse niciodată mai îndepărtată decât acum.

Am trecut de ușile deschise și ochii mi-au fugit la tavan în timp ce mă învăluia căldura sălii. De deasupra ne întâmpinau panouri de picturi murale incrustate cu pietre prețioase, prea multe ca să le pot număra. Erau înconjurate de vitralii felurit

colorate, ca într-un caleidoscop, care îmbibau lumina sălii cu tente adânci. Oamenii adunați dedesubt oglindeau nuanțele lor sclipitoare, îmbrăcați în stofe colorate și strălucitoare. Haine de cel mai adânc roșu și auriu și rochii cu o croială desăvârșită se mișcau ca o cerneală însângerată pe mozaicul pardoselii. Am coborât privirea la vârfurile pantofilor mei. Sub picioarele mele, bucăți de ametist, cuarț rozaliu și celestină se îmbinau sub formă de floare.

— Ce-i locul ăsta? i-am șoptit lui Clove.

Mi-a șoptit de alături, cercetând sala cu privirea.

— Locuința lui Holland.

— *Locuiește* aici?

Mi-am strâns cu degetele fustele de mătase. Candelabre mari erau aprinse în toată sala și tăvi cu pahare sclipitoare pluteau prin mulțime pe tăvile unor servitori îmbrăcați în alb. Invitații galei umpleau încăperea, înconjurând vitrine de sticlă încadrate în bronz lustruit. Din interiorul unei vitrine apropiate de noi mi-a atras atenția o licărire.

Am simțit nestemata înainte s-o fi văzut. Freamătul ei adânc mi s-a deșteptat în mijlocul pieptului și, despărțind buzele, m-am apropiat de vitrină și m-am aplecat asupra sticlei. Era o bucată de beril roșu aproape cât mâna mea.

— Ce...

Cuvintele m-au părăsit.

Nu mai văzusem așa ceva. Era de un roșu palid, tăiată în fațete atât de complicate, încât imaginea mi se reflecta în piatră frântă în bucățele. Cine știe cât valora?

Sala era aranjată ca un fel de expoziție, prezentând colecția vastă de pietre prețioase. Arăta ca un muzeu.

— Găsește-o, a mormăit Zola, întorcându-se la Clove.

Clove mi-a întâlnit privirea o clipă și apoi s-a supus, făcându-și loc printre oamenii adunați între următoarele două vitrine.

Zola a devenit tăcut, studiind încăperea.

— Pari îngrijorat.

Am strâns mâinile la spate, înclinând capul într-o parte.

Mi-a zâmbit firav.

— Chiar așa?

— De fapt, pari de-a dreptul îngrozit, am spus eu pe un ton dulce.

Și-a încleștat maxilarul și o tavă de argint a apărut lângă mine. Pe ea se aflau pahare gravate delicat, pline cu un lichid palid și efervescent.

— Ia un pahar, a spus Zola, alegând unul de pe margine.

Mi-am desprins degetele și am luat un pahar, mirosindu-l.

— E cava, a rânjit el. Sânge-sărații nu beau rachiu.

Am sorbit și m-am strâmbat simțind cum îmi pișcă limba.

— Când ai de gând să-mi spui ce facem aici?

— Așteptăm femeia momentului, a spus Zola și s-a legănat pe călcâie. Trebuie să sosească în curând.

Am văzut cum dă paharul pe gât și întinde mâna după încă unul.

Lumina îi învăluia pielea într-o nuanță brună și caldă, care-i făcea chipul să pară aproape chipeș, și n-am putut să-mi alung gândul că nu arăta ca un monstru. Poate că de asta păsise Isolde pe *Luna* în ziua aceea. Mă întrebam cât timp îi luase să descopere că se înșelase.

— Vreau să te întreb ceva, am spus eu, împreunând mâinile în jurul paharului subțire.

— Atunci întreabă.

L-am privit atent.

— Ce ai fost pentru mama mea?

S-a uitat la mine cercetător și un licăr i-a luminat ochii.

— Ah. Depinde pe cine întrebi.

A coborât vocea în mod conspirativ.

— Un timonier. Un salvator.

A tăcut o clipă.

— Un ticălos. Ce variantă a poveștii vrei să auzi?

Am mai luat câteva înghițituri mari și cava mi-a ars gâtul.

— De ce a plecat de pe *Luna*?

— Dacă nu și-ar fi căutat singură moartea, ai fi putut s-o întrebi chiar pe ea, a răspuns el. Dar cine știe ce variantă a poveștii ți-ar fi spus? N-ar fi trebuit să am încredere în ea.

— Asta ce vrea să însemne?

— Isolde nu și-a luat în mâini doar soarta *ei* când a plecat din Bastian. A luat-o și pe-a mea. Când am primit-o în echipajul meu, am făcut cea mai cumplită greșeală din viața mea.

M-am încruntat. Și Saint spusese asta despre ea, dar din motive diferite.

— Dar în seara asta o voi îndrepta. Datorită ție.

Un murmur stins a răsunat în adâncul minții mele, încercând să lege între ele cuvintele auzite. Nimic nu avea sens.

— Ce legătură poată să aibă mama mea cu toate astea?

— Isolde este motivul pentru care Holland a pus o recompensă pe capul meu în urmă cu atâția ani. Din cauza ei am pierdut orice șansă să fac negoț pe Marea Nenumită și din cauza ei nu m-am mai întors de atunci.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Holland nu m-a mai văzut cu ochi buni după ce am ajutat-o pe fiica ei să fugă din Bastian.

Capul a început să mi se învârtă, am inspirat adânc și mătasea rochiei mi s-a strâns în jurul pieptului.

— Minți! am izbucnit eu.

Zola a ridicat din umeri.

— Nu-i nevoie să mă crezi.

Mi-am pus mâna pe coaste, simțind că plămânii nu mai aveau loc între oase. Ce spunea el nu putea fi adevărat. Dacă Isolde era fiica lui Holland...

Un grup de femei a plutit braț la braț pe lângă noi, vorbind în șoapte discrete în drum spre capătul sălii. Zola și-a golit

paharul, așezându-l pe vitrina dintre noi, și eu mi-am șters fruntea cu dosul mâinii, simțind că amețesc. Toate arătau deodată de parcă aș fi fost sub apă. Aveam nevoie de aer.

Când am încercat să trec pe lângă el, Zola m-a strâns de braț.

— Ce-ți închipui că faci?

Bărbatul de lângă noi a privit peste umăr o clipă și ochii i-au aterizat pe mâna cu care Zola mă apucase de mâneca rochiei.

— Ia mâna de pe mine! am mârâit printre dinții încleștați, provocându-l să facă scandal.

Mi-am eliberat mâna cu o smucitură și i-am adresat bărbatului un zâmbet timid, după care am pornit pe culoarul de vitrine, cu ochii dogoritori ai lui Zola țintuiți de spatele meu. Zola era un mincinos. Știam asta. Dar înăuntrul meu răsărise o anumită neliniște când rostise cuvintele. Am căutat printre amintirile pe care le aveam despre mama. Despre poveștile ei. Nu-mi vorbise niciodată despre părinții ei. Despre căminul ei.

Dar ce motive ar fi avut mama să lase în urmă toate *astea*?

Am privit încăperea de jur-împrejur, mușcându-mi buza. În toate direcțiile, oamenii râdeau și vorbeau, relaxați în hainele lor scumpe. Dar nimeni nu părea să observe cât de puțin mă potriveam cu rochia asta și în încăperea asta. Sala era plină de cântecul nestematelor, care răsuna atât de tare, încât mă dezechilibra. Nici asta nu părea să observe cineva.

Am pășit buimăcită printre vitrine, plimbând ochii peste capacele lor de sticlă, și m-am oprit subit când melodia pietrei din vitrina următoare mi-a acaparat urechea. Despre ea auzisem o singură dată în viață.

Larimar. Am încremenit și am ascultat. Era precum cântecul răsunător al păsărilor sau ca șuierul vântului într-o peșteră. Era una dintre cele mai rare nestemate din lume. Și asta

era ideea. Gala nu era doar o petrecere. Era o demonstrație de avere și putere.

O mână a alunecat pe șoldul meu și degetele mi-au zburat imediat la cuțitul ascuns în rochie. Cava mi s-a vărsat din pahar când m-am răsucit și am apăsat vârful cuțitului de cămașa albă și curată dinaintea mea, întinsă peste un piept lat.

Dar când am inspirat, în plămâni mi-a pătruns un miros cunoscut și i-am întâlnit ochii verzi, în timp ce paharul îmi tremura puternic în mână.

West.

Capitolul 14

Am inspirat scurt și m-am holbat la el, înăbușindu-mi țipătul din gât. Părul lui cu șuvițe aurii era pieptănat pe spate, eliberându-i chipul, și pielea îi strălucea în lumina lumânărilor. Până și sunetul pietrelor s-a estompat, înăbușit de vântul violent care urla înăuntrul meu.

West a ridicat mâinile între noi, cuprinzând în degete mânerul cuțitului, și am văzut cum înghite în sec și expresia i se schimbă. Ochii îi erau împovărați de cercuri întunecate, care-l făceau să pară istovit și slăbit.

L-am apucat de haină, mototolind stofa fină, și l-am tras spre mine, îngropându-mi fața în pieptul lui. Am simțit îndată că picioarele îmi vor ceda sub rochia grea. De parcă m-aș fi scufundat în podea.

— Fable.

Sunetul vocii lui a răscolit din nou durerea dintre coastele mele și inima și-a întețit bătăile, înfierbântându-mi sângele în vene.

Ceva din străfundul minții mele mă avertiza șoptit. Spunându-mi să mă uit după Zola. Să-mi adun fustele și să fug. Dar nu mă puteam mișca, sprijinită de căldura lui West, de teamă că ar fi putut să dispară. Că doar mi-l închipuiam aici.

— Ești bine? a spus el încet, ridicându-mi chipul ca să-i întâlnesc privirea.

Am încuviințat din cap șovăitor.

Mi-a luat paharul din mână și l-a așezat pe vitrina de lângă noi.

— Să mergem.

Și am luat-o din loc. Privirile celor din sală s-au întors spre noi pe măsură ce înaintam și West mi-a luat degetele într-ale lui. L-am lăsat să mă tragă prin mulțime, spre cerul nopții care se întindea dincolo de ușile deschise. Nu-mi mai păsa de planul lui Saint și Clove. Nu-mi păsa dacă Zola mă urmărea și dacă era sau nu adevărat ce spusese despre mama mea.

— Și *Marigold*? am șoptit agitată, strângându-l de mână pe West cu atâta putere, încât mă dureau degetele.

— În port, a răspuns el, grăbind pasul.

— Fable!

Vocea adâncă a lui Zola a răsunat peste conversațiile invitaților.

L-am zărit pe Clove lângă peretele opus, alături de Zola, și amândoi se îmbrânceau prin mulțime ca să ajungă la noi. Dar zgomotul ascuțit și strident de sticlă spartă a fost cel care mi-a oprit pulsul; am încremenit și mâna lui West a alunecat din a mea.

O sută de gânduri mi-au răbufnit haotic în minte când am întors privirea spre chipul unei femei. O femeie bătrână. Avea fața șocată și ochii holbați sub părul argintiu împletit ca un labirint complicat în creștetul capului. Era împodobit cu piepteni decorativi din turmalină roz, pe măsura inelelor care-i acopereau degetele. La picioarele ei, cioburile unui pahar de cristal erau împrăștiate în jurul rochiei violet.

Timbrul adânc și răgușit al vocii ei a cutremurat încăperea din jur când a spus:

— Isolde?

Mâna lui West a regăsit-o pe a mea și m-a cuprins cu un braț, trăgându-mă deoparte. M-am luat după el împiedi-

cat, privind spre ea peste umăr și încruntându-mă când am recunoscut-o.

Ușile din față s-au trântit și bărbați în haine albastru-închis au apărut în șir de-a lungul peretelui, strigând ordine. Sala s-a umplut de rumoarea vocilor și invitații s-au dat înapoi, târându-ne după ei pe mine și pe West.

— Tu! a strigat unul dintre bărbați și mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că vorbea cu mine.

— La naiba! a spus West cu asprime în spatele meu.

Femeia s-a răsucit pe călcâie, pornind spre un alt set de uși care se deschideau spre cealaltă parte a încăperii. M-a înșfăcat o mână fierbinte, trăgându-mă în față, și West a ridicat un pumn în aer, care a aterizat în falca bărbatului.

Acesta s-a împleticit și a căzut în mulțime, scoțând o sabie scurtă de la brâu, în timp ce s-a auzit țipătul unei femei. Din adunare s-au ivit mai multe gărzi, care ne-au înconjurat, și sclipirea lumânărilor a lucit pe lamele a patru săbii îndreptate toate spre West. Dar privirile lor mă urmăreau pe mine.

West și-a scos îndată cuțitul de la curea și l-a ținut în lături, cu o privire tulburător de calmă pe chip. L-am privit cu ochii holbați. Era chipul pe care-l văzusem în noaptea în care îl aruncase pe Crane în mare. Ne înconjurau patru gărzi, dar West a făcut un pas în față. Încă unul și era mort.

— Nu!

M-am întins după cuțitul lui, dar s-a ferit de mine, ocolindu-mă.

— Nu, West!

A clipit, de parcă și-ar fi amintit că eram acolo, și l-am apucat de haină, trăgându-l înapoi.

L-am împins în piept până când spatele i s-a lipit de perete.

— Vin cu voi! am spus peste umăr. Nu vă atingeți de el!

West m-a apucat de braț cu putere, dar am alunecat din strânsoarea lui.

Săbiile îndreptate spre noi au coborât puțin și bărbatul cu nasul plin de sânge a dat din cap în direcția lui West.

— Vă vrea pe amândoi.

Am ridicat ochii la West, dar și el era la fel de confuz ca mine. Ochii lui verzi erau ca de sticlă în lumina slabă. Mijiți și atenți.

Garda s-a retras, așteptând, așa că mi-am făcut loc prin mulțime, urmată îndeaproape de West. Sala era tăcută când am urmat uniforma albastră spre ușile deschise prin care dispăruse femeia. După câteva secunde, acestea s-au închis în spatele nostru și muzica și-a reluat sunetul îndepărtat.

Lămpile scăldau tavanul de deasupra noastră în lumină, descoperind alte picturi murale și reliefuri, pe când pașii noștri răsunau pe coridor cu ecou.

— Ce naiba se petrece? a mârâit West în spatele meu.

Două uși uriașe din lemn s-au deschis în întunericul din capătul coridorului, unde am văzut silueta lui Clove intrând într-o încăpere luminoasă.

Garda s-a oprit și ne-a făcut semn să mergem mai departe, după care s-a întors pe unde venise, iar eu și West am rămas pe coridorul pustiu, holbându-ne unul la celălalt.

— Veniți! Vă rog, a strigat o voce blândă din spatele ușilor.

Zgomotul galei se risipea în urma noastră când m-am desprins din strânsoarea lui West și am pășit înăuntru. Umbra lui a urmat-o pe a mea și s-a oprit lângă mine, plimbând ochii peste toate lucrurile din încăpere, până când l-a văzut pe Zola.

Garda l-a îmbrâncit în față și Zola s-a împiedicat, sprijinindu-se de perete când ușile s-au închis huruitor în spatele nostru.

Femeia cu rochie violet stătea lângă un birou de mahon lustruit. În spatele ei, peretele era acoperit cu un tapet pictat în culori aurii , cu linii de pensulă ce urcau și coborau, alcătuind un labirint de valuri de mare care se întindeau tocmai

până-n tavan. Rochia ei părea croită din smântână, curgea în jurul siluetei subțiri și se aduna ca într-o baltă la picioarele ei.

— Eu sunt Holland.

Și-a împreunat mâinile în față și lumina a făcut pietrele de pe inelele ei să strălucească. Se uita la mine.

Mă holbam la ea, neștiind ce să spun, și West s-a apropiat de mine cu încă un pas.

Privirea lui Holland aluneca fascinată pe chipul meu.

— Tu ești Fable, a spus ea încet.

— Da, am răspuns eu.

În colț, Clove stătea cu brațele încrucișate la piept, rezemat de perete lângă un șemineu aprins. Un portret înrămat era așezat pe poliță și tot aerul parcă s-a scurs din cameră când ochii mei au văzut o fată îmbrăcată într-o rochie roșie, cu o aureolă aurie în jurul capului.

Era Isolde. Mama mea.

— Iar tu trebuie să fii West, a spus Holland, ridicând ochii la el. Conducătorul corabiei-fantomă a lui Saint.

West a înlemnit lângă mine. A avut înțelepciunea să nu nege, dar nu mi-a plăcut expresia ochilor lui. Eram îngrozită că în orice clipă avea să facă ceva care i-ar fi adus un cuțit la beregată.

— Da, știu precis cine ești, a răspuns Holland la întrebarea lui nerostită. Și știu precis cu ce te ocupi.

M-am uitat când la unul, când la altul. Cum putea să știe cineva ca Holland despre West când nu știa nimeni din Strâmtori?

— Ce vrei? a întrebat West fără ocolișuri.

Holland a zâmbit.

— Nu te teme. Vom ajunge și acolo.

— Holland.

Vocea lui Zola a înghițit tăcerea, dar a închis gura când privirea ascuțită a lui Holland a aterizat asupra sa.

Fisurile din masca lui de om sigur pe sine se transformaseră într-o prăpastie. Zola nu avea nicio putere aici și o știam cu toții. Numai Clove părea netulburat. Nu știam sigur dacă asta mă speria sau mă liniștea.

— Nu cred că ești trecut pe lista invitaților la gala asta, Zola, a spus Holland și vocea ei era ca muzica, lentă și melodioasă.

— Iertare, a răspuns Zola, îndreptându-se de spate. Dar m-am gândit că e momentul să ne rezolvăm problemele.

— Chiar așa? a întrebat Holland, pe un ton plat. Ți-am spus clar că, dacă vei mai acosta vreodată pe Marea Nenumită, nu vei mai acosta nicăieri, în veci.

— Știu că am avut probleme în trecut...

— În trecut? a spus ea.

— Au trecut aproape douăzeci de ani, Holland.

M-am întors spre Holland, surprinzându-i privirea îndreptată asupra mea, după care ochii i-au fugit înapoi la Zola.

Acesta și-a descheiat haina tacticos, fără să-și ia privirea de la ea, și garda lui Holland s-a apropiat de el cu cuțitul scos. Zola a apucat reverele și le-a despărțit, descoperind patru buzunare. Din fiecare atârna sfoara câte unei pungi din piele.

Holland a făcut semn cu bărbia spre masa de lângă perete și Zola le-a așezat una câte una. Nu s-a clintit cât timp Zola a vărsat nestematele pe tava ca o oglindă, înșiruindu-le pentru inspecție.

A așteptat, lăsând-o pe Holland să cerceteze captura.

— Consideră-le un dar.

— Îți închipui că-mi poți cumpăra iertarea pentru ce ai făcut cu câteva sute de carate de pietre prețioase?

Holland a spus-o atât de încet, încât cuvintele ei parcă au răcit aerul, în ciuda focului dogoritor din cămin.

— Nu ți-am adus numai atât.

Privirea lui Zola a căzut asupra mea.

Din instinct, am făcut un pas în spate, lipindu-mă de perete sub privirea lui. Dar Holland nu și-a luat ochii de la el.

— Crezi că asta a fost ideea *ta*?

Zola a deschis buzele, holbându-se la Holland.

— Poftim?

— Plătește-l.

Ordinul lui Holland a căzut ca o piatră în tăcere.

Garda a ocolit biroul și a luat o cutie de argint de pe raft. A așezat-o pe tavă și a deschis-o cu grijă, descoperind mai mulți bani decât văzusem în toată viața mea. Mii și mii, poate.

Atunci Clove a făcut în sfârșit o mișcare, ieșind din umbre.

— Nu e nevoie să-i număr, a spus el. Am încredere în tine.

Vorbea cu Holland.

M-a cuprins răceala ca de gheață a mării și m-am întins după mâneca hainei lui West, încercând să mă echilibrez. Încercând să descifrez totul.

Clove nu-l spiona pe Zola. Îl *livra* pe Zola. Lui Holland.

— O mamă nu se vindecă niciodată după ce pierde un copil. E o rană care putrezește, a spus Holland simplu. Una pe care n-o vindecă nici măcar moartea ta.

Zola deja pornise cu spatele spre ușă, făcând ochii mari.

— Am adus-o înapoi. Pentru tine.

— Fapt pe care-l apreciez.

A ridicat un deget și garda a deschis ușa, în spatele căreia așteptau alți doi bărbați.

Au intrat în cameră fără niciun cuvânt și, până ca Zola să se dezmeticească, l-au apucat de haină, târându-l pe coridorul întunecat.

— Stai! a strigat el.

Clove a trântit capacul cutiei pe fondul țipetelor lui Zola și mi-am dat seama că zgomotul din urechile mele venea de la propria-mi răsuflare, care intra și ieșea în rafale panicate. Vocea lui Zola s-a stins subit și i-am auzit trupul căzând pe podea.

Degetele mele transpirate alunecau pe mânerul cuțitului din rochie în timp ce priveam în întuneric și am clipit când o dâră de sânge proaspăt s-a prelins pe marmura albă, în lumina strălucitoare din încăpere. Și s-a lăsat tăcere.

Capitolul 15

Era mort. Zola era mort.

Am încercat să potrivesc grăuntele ăsta de adevăr printre toate câte se întâmplaseră în ultimele zece zile. Pentru asta se alăturase Clove echipajului lui Zola. Toate duceau spre clipa de față.

Zola nu fusese o problemă doar pentru Saint și West. Era o problemă a Strâmtorilor, care trebuia rezolvată. Saint l-a infiltrat pe Clove pe *Luna* ca să-l ducă pe Zola în mâinile lui Holland. Clove îl convinsese că putea scăpa definitiv de amenințările lui Holland. Dar cum reușise?

Banii pe care-i primise de la ea păreau a fi o recompensă pentru capul lui și intuiția îmi spunea că numele lui Saint nu fusese implicat. În ochii lui Holland, Clove era un comerciant ca oricare altul din Strâmtori, care căuta să câștige o groază de bani.

Planul era chiar strălucit. Tatăl meu se folosise de conflictul dintre Zola și Holland ca să-l înduplece să călătorească spre propria-i moarte. Și ce rost ar fi avut să omoare un comerciant și să riște urgia Consiliului de Comerț din Strâmtori când ar fi putut s-o facă un comerciant puternic de pe Marea Nenumită?

— De ce nu mi-ai spus? am întrebat eu, auzindu-mi vocea ca și când ar fi venit de departe.

Clove m-a privit cu o expresie care aducea a compasiune.

Dar și-a ținut gura, întorcând încet privirea spre Holland. Nu voia ca ea să afle mai mult decât trebuia.

Clove urma ordinele lui Saint și Saint avea un motiv pentru tot ce făcea. În definitiv, chiar dacă eu aveam încredere în el, Saint nu avea încredere în *mine*. Și de ce ar fi avut? Și eu mă folosisem de șiretlicuri împotriva lui ca să eliberez *Marigold*.

Privirea mi-a fugit înapoi la sângele lui Zola de pe pardoseala de marmură albă și am contemplat felul în care sclipea în lumina focului din șemineu. Cu numai câteva clipe în urmă, stătuse lângă mine. Încă îi simțeam degetele pe brațul meu, strângându-mă.

Tăcerea asurzitoare m-a făcut să clipesc și am descoperit că Holland mă privea stăruitor, de parcă se aștepta să spun ceva. Văzând că nu spun nimic, a părut dezamăgită.

— Ajunge pentru seara asta, nu crezi? a spus ea.

Nu am știut ce să răspund. Nici nu am înțeles bine ce mă întreba.

— Vei înnopta aici.

În vocea ei nu se auzea nicio invitație. Nu era o propunere. Ochii ei încă mă studiau, alunecând peste părul, umerii și picioarele mele.

— Vorbim mâine-dimineață.

Am deschis gura ca să protestez, dar West deja începuse să vorbească.

— Nu stă aici, a spus el scurt.

Clove a luat liniștit cutia cu bani, proptind-o la subraț.

— Mă tem că și eu sunt de aceeași părere.

El și West nu păreau câtuși de puțin intimidați de Holland, dar eu eram suficient de îngrozită pentru toți. Era de ajuns ca Holland să ridice un deget și următorul târât pe coridor ar fi fost West sau Clove.

— Rămâneți cu toții, a spus ea. Nu numai cu Fable am probleme de discutat.

Dar calmul din ochii ei era același de dinainte, când ridicase degetul.

Am auzit ceva târât pe coridor. Am înghițit în sec.

— Sper să vă simțiți ca acasă, a spus Holland, ducând mâna la clanța strălucitoare a unei alte uși.

A deschis-o și în spatele ei a apărut un hol luminat puternic de lămpi.

A așteptat să traversez pragul, dar eu nu m-am clintit. Mă holbam la portretul mamei de deasupra poliței șemineului, la tremurul aprins în ochii ei de lumina focului.

Holland a făcut un pas spre mine și inelele i-au sclipit pe degete. Stofa fină a rochiei i se unduia ca argintul topit și pieptenii din păr îi străluceau. Fără să vreau, m-am gândit că semăna cu cineva din poveștile vechi. Cu o stafie sau o zână a mării. Cu ceva de pe altă lume.

Același lucru s-ar fi putut spune și despre mama mea.

Holland s-a întins după mâna mea, luând-o în a ei, și a ținut-o între noi, întorcând-o cu palma în sus. A întins degetele mari peste linii și m-a apucat și mai strâns când a văzut vârful cicatricei ivindu-se de sub mânecă.

Ochii ei albaștri și palizi s-au ridicat la ai mei și mi-a dat drumul.

— Bine ai venit acasă, Fable!

Acasă.

Sunetul ciudat al cuvântului se întindea și se contracta.

Mi-am adunat fustele cu ambele mâini și am pășit pe ușă, stăpânindu-mi tumultul din stomac. Saint o fi obținut ce voia, dar acum avantajul era la Holland și o știa prea bine și ea.

Garda ne-a condus pe încă un coridor care se termina la baza unei scări în spirală și am urcat pe aceasta până când am ajuns într-un salon din care se vedea parterul. Nu s-a oprit decât când am ajuns la ușa din capătul șirului. Era vop-

sită într-un roz perlat, pictată în mijloc cu un buchet de flori sălbatice.

— Cineva va veni să vă ia la prima oră, a spus el, deschizând ușa.

Camera era scăldată în lumina palidă a lunii care se revărsa printr-o fereastră mare. Sub fereastră era un pat, jumătate învăluit în umbre.

West a intrat primul și bărbatul l-a oprit, punându-i mâna pe piept.

— Camera asta e pentru ea.

— Atunci și eu stau aici.

West l-a îmbrâncit, trecând pe lângă el, și a ținut ușa ca să intru și eu.

Am privit peste umăr, spre Clove. Stătea rezemat de balustradă și mi-a întâlnit privirea, încuviințând din cap încurajator.

— Ne vedem mâine-dimineață.

Maniera lui era calmă, dar în ochi i se citea neliniștea. Nu numai eu vedeam limpede că Holland era uleiul dintr-o lampă, gata să ia foc.

În capul scărilor a apărut garda care-l târâse pe Zola în întuneric. A venit la noi cu pași rapizi și i-am cercetat haina și mâinile, căutând urme de sânge. Dar era curat și îngrijit, întocmai ca întreaga gală și invitații ei de sub noi.

A luat poziție lângă ușă și West a închis-o în spatele meu, ascultând nemișcat până când zăvorul a coborât în lăcașul lui. Când sunetele de pași s-au depărtat, stingându-se, și-a relaxat umerii. S-a rezemat de ușă și s-a uitat la mine, încrucișând brațele la piept.

— Ce naiba se întâmplă, Fable? a spus el răgușit.

Am simțit o durere în gât, văzându-l scăldat în lumina albastră, ca de gheață, a lunii.

— Saint.

Numele tatălui meu mi se părea cumva străin.

— S-a folosit de mine și l-a ademenit aici pe Zola ca să-l omoare Holland.

Nu eram convinsă că înțelegeam totul, dar astea erau bucățile pe care le pusesem cap la cap.

— Cum anume l-a ademenit? Ce legătură are Holland cu *tine*?

— Cred...

Am căutat cuvintele potrivite.

— Cred că e bunica mea.

West a făcut ochii mari.

— *Ce?*

Cuvântul a sunat ciudat și stâlcit când l-a rostit și mi-am dat seama că întunericul se mișca în jurul meu. Nu puteam să trag aer în piept.

Duhul mamei plutea între pereții ăștia și în aer se simțea un ecou al ființei ei.

În năvala de amintiri care-mi dansau în minte, am căutat vreun lucru pe care să mi-l fi spus Isolde despre locul ăsta. Dar n-am găsit decât povești despre scufundări și despre străzile orașului în care crescuse. Nimic despre Casa Azimutului și despre femeia care locuia aici.

— Când Isolde a fugit din Bastian, s-a alăturat echipajului lui Zola.

Am lipit mâinile de mătasea albastră care-mi înconjura bustul.

— Holland e mama ei. De aceea și-a pierdut Zola licența pentru comerțul pe Marea Nenumită. De aceea n-a mai fost aici de mai bine de douăzeci de ani.

West nu a spus nimic, dar camera se umplea cu gândurile lui fulgerătoare. Căuta o cale de scăpare. De scăpare din capcana în care intraserăm amândoi.

M-am dus la fereastră, privind spre locul în care ar fi trebuit să se afle portul învăluit în întuneric.

— Echipajul unde e?

West s-a ridicat și umbrele i-au acoperit chipul, adâncindu-i negrul de sub ochi.

— Nu vor face nicio mișcare.

— Ești sigur? am întrebat eu, cu gândul la Willa.

Văzând că nu mai apărem în port, ar fi în stare să facă tot orașul bucăți.

M-am așezat la marginea patului și West s-a apropiat, coborând ochii la fața mea. A ridicat mâna, de parcă ar fi vrut să mă atingă, dar apoi a încremenit, ațintind privirea la luciul auriu ascuns sub stofa rochiei mele. A strecurat vârful unui deget pe sub șnur și a tras de el până când s-a ivit inelul, legănându-se între noi în aer.

West s-a holbat la el o clipă, după care ochii lui verzi s-au ridicat spre ai mei.

— Asta făceai la Dern?

Am încuviințat din cap, înghițind în sec.

— Iartă-mă.

Cuvintele mi s-au frânt în gât.

Fruntea i s-a încruntat și mai tare.

— Pentru ce?

— Pentru toate astea.

Nu mă referem doar la cele petrecute în dimineața aceea la prăvălie. Mă referem la toate. La Holland și la Bastian și la West și incendierea corăbiilor lui Zola. La tot ce refuza să-mi spună despre ce făcuse pentru Saint. Când coborâsem de pe *Marigold*, stabilisem traiectoria noastră spre clipa de față. Și nu voiam să recunosc că acum West arăta diferit în ochii mei. Că arăta mai mult ca tatăl meu.

Mi-a atins chipul, strecurându-și degetele în părul meu.

Nu știu ce făcuse în Strâmtori, încercând să mă găsească. Dar povara faptelor îl apăsa. Îl înnegura. În clipa aceea, am

vrut doar să simt pe piele mâinile lui aspre și să sorb aerul din jurul lui până când i-aș fi simțit gustul pe limbă. Să mă simt ascunsă în umbra lui.

Chipul i-a coborât până când gura i-a plutit peste buzele mele și m-a sărutat cu atâta blândețe, încât dogoarea lacrimilor a erupt pe loc în spatele ochilor mei. Mâinile mi-au coborât pe spatele lui și West s-a aplecat asupra mea, inspirând adânc, ca și când ar fi aspirat în trupul lui căldura trupului meu. Am alungat din minte ce-mi spusese Clove, am închis ochii și mi-am imaginat că ne aflam pe *Marigold*, în lumina felinarului din cabina lui West.

Dinții i-au alunecat peste buza mea de jos și o durere înțepătoare mi-a apărut iar pe pielea care încă se vindeca. Dar nu mi-a păsat. L-am sărutat din nou și mâinile lui s-au dus la fuste, trăgându-le în sus până când i-am simțit degetele pe picioarele mele. Atingerea lui a urcat și, când a cuprins cu mâna cusăturile de pe coapsă, am tresărit șuierător.

West s-a desprins de mine subit, cercetându-mi fața.

— Nu-i nimic, am șoptit, trăgându-l înapoi spre mine.

Dar West m-a ignorat și mi-a ridicat fustele până la șolduri, ca să vadă rana. Cusăturile neîndemânatice formau o linie frântă și umflată în mijlocul unei vânătăi violacee întinse. A atins-o ușor cu degetul mare, încordând maxilarul.

— Ce s-a întâmplat?

Am împins rochia la loc între noi, rușinată.

— Unul dintre dragorii lui Zola a vrut să se asigure că nu mă mai întorc dintr-o scufundare.

Ochii lui West erau luminoși și scânteietori, dar buzele îi erau nemișcate. Calme.

— Cine?

— A murit, am șoptit eu.

A tăcut, mi-a dat drumul și spațiul dintre noi a devenit iarăși întins și gol. Căldura atingerii lui a dispărut și am înce-

put să tremur. Ultimele zece zile îi licăreau în ochi, dezvăluind o urmă a acelei părți din West pe care o văzusem în noaptea în care-mi spusese despre sora lui. În noaptea în care nu-mi spusese și despre Saint.

Nu-i nevoie să știu, a șoptit o parte din mine. Dar minciuna ascunsă în cuvinte reverbera în urma lor. Pentru că, într-un final, trebuia să scoatem la iveală oasele astea îngropate, împreună cu orice altceva mi-ar fi ascuns West.

Capitolul 16

Am stat pe podea, rezemată de perete, și am urmărit cum razele zorilor se strecurau pe covorul cu ciucuri, până când mi-au atins degetele de la picioare. Orele trecuseră în liniște, doar din când în când se auziseră zgomote de ghete în spatele ușii închise.

West urmărea strada de la fereastră și haina lui scumpă se vedea mult mai bine pe lumină. Lâna vișinie îi cădea până la genunchi, culoarea îi făcea părul să pară și mai deschis și mă întrebam cum de reușise cineva să-l convingă s-o îmbrace. Până și ghetele îi erau lustruite.

Nu dormisem și urmărisem ochii obosiți ai lui West, care priveau pe fereastră. Arăta de parcă nu i-ar mai fi închis de zile întregi și contururile pomeților lui păreau mai ascuțite.

Ca și când ar fi simțit că mă uitam la el, a privit peste umăr.

— Ești bine?

— Sunt bine, am spus eu, coborând privirea la mâinile lui.

Data trecută când îl văzusem pe West, îmi spusese că omorâse șaisprezece oameni. Mă întrebam la ce număr ajunsese între timp.

— Îți faci griji pentru ei, am spus eu, gândindu-mă la *Marigold*.

— O să se descurce.

Mi-am dat seama că se încuraja pe sine, nu pe mine.

— Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine.

Cineva a bătut încet la ușă și amândoi am înlemnit. După o clipă de ezitare, m-am ridicat în picioare, strâmbându-mă din cauza usturimii cusăturilor de la picior. Am traversat covoarele în tălpile goale, cu fustele șifonate foșnind, și, când am deschis ușa, pe coridor am dat cu ochii de o femeie scundă care purta pe brațe o rochie nouă. Era o stofă delicată, de un roz palid, aproape de aceeași nuanță ca a pereților încăperii.

Clove încă stătea rezemat de balustrada din salon, ținând cutia cu bani la picioare. Stătuse acolo toată noaptea.

— Am venit să vă îmbrac, a spus femeia, ridicând ochii la mine.

— Nu sunt păpușă! m-am răstit eu. N-am nevoie să mă îmbrace cineva.

În spatele ei, Clove și-a înăbușit râsul.

Femeia părea derutată.

— Dar încheietoarele...

Am smuls rochia din mâinile ei și am închis ușa înainte să-și termine fraza. Stofa a sclipit când am ridicat-o înaintea ochilor și am inspectat-o. Era țipătoare, cu un guler înalt și fustă plisată.

West părea să fie de aceeași părere, se strâmba de parcă imaginea rochiei l-ar fi îndurerat.

Am întins-o pe pat, oftând, și am dus mâinile la spate, la încheietoarele rochiei albastre de pe mine. Clemele de sus s-au desfăcut cu un pocnet și, văzând că nu pot ajunge la cele de la mijloc, am oftat agasată.

Am băgat mâna în buzunarul dintre fuste și am găsit cuțitul. De lângă fereastră, West a urmărit cum strecor tăișul de-a lungul cusăturii din dreptul coastelor, smucind cuțitul. În urma rupturii, croiala brâului s-a lărgit și am rulat corsajul în jos până când toată rochia a căzut grămadă pe podea. Umerii și coastele încordate mă dureau, eliberați în sfârșit de strânsoarea mătăsii.

West s-a uitat la jupă și la panierul fixat în jurul șoldurilor mele.

— Ce...

L-am oprit cu o privire aspră, trăgând pe mine rochia nouă și încheind nasturii de la spate de jos în sus, până când n-am mai putut. Când degetele mele n-au mai putut ajunge la următorul nasture, West le-a încheiat până la capăt încruntat. Mânecile scurte îmi descopereau cicatricea și, preț de o clipă, gândul ăsta m-a tulburat. Mă obișnuisem s-o acopăr.

Mi-am scos acele din păr și l-am lăsat să cadă pe toată lungimea în jurul meu, după care l-am scuturat. Șuvițele roșcat-închis mi s-au revărsat peste umeri, întunecate pe fondul culorii palide a corsajului. Când am deschis din nou ușa, femeia era tot acolo, ținând în mâinile delicate o pereche de pantofi din aceeași stofă roz.

A făcut ochii mari când a văzut în spatele meu, pe podea, mătasea albastră sfârtecată.

— Vai!

Și-a venit în fire, așezând pantofii pe jos, și eu i-am încălțat pe rând, cu rochia strânsă în brațe. S-a înfiorat când a văzut cicatricea de pe brațul meu și am lăsat fustele, așteptând să-și ia ochii holbați de la mine.

Obrajii i s-au aprins în nuanțe stacojii.

— Vă conduc la micul dejun.

A plecat capul, cu un fel de părere de rău.

West aștepta deja pe hol, alături de Clove. Femeia i-a ocolit cu grijă, de parcă s-ar fi temut să-i atingă, și Clove a părut încântat. S-a dat la o parte, lăsând-o să treacă, și ea ne-a condus în jos, pe scări. Coridorul pe care-l traversaserăm noaptea trecută strălucea acum de la lumina ferestrelor înălțate din podea până în tavan. Pe peretele interior erau înșiruite portrete ale căror culori adânci și groase întruchipau chipuri de femei și bărbați îmbrăcați cu robe și împodobiți cu bijuterii.

Banii din cutia lui Clove zornăiau pe măsură ce mergeam umăr lângă umăr în urma femeii, coborând apoi scările cotite.

— E timpul să-mi spui ce naiba se petrece, am spus eu încet.

Clove a privit cu prudență spre West.

— Știi ce se petrece. L-am adus pe Zola din Strâmtori înapoi la Bastian în schimbul recompensei puse pe capul lui.

— Dar de ce?

Clove îi era loial lui Saint, dar nu era prost și nu-și riscase viața degeaba. Avea ceva de câștigat din asta.

— De ce ai venit tocmai până aici la comanda lui Saint?

A ridicat agasat dintr-o sprânceană.

— Mi-a promis o răsplată pe măsură.

A lovit cutia de argint pe care o căra sub braț.

— O să folosesc banii ca să încep o flotă nouă sub stema lui Saint.

— Ce? De ce nu începi o afacere pe cont propriu?

Clove a râs, clătinând din cap.

— Tu ai vrea să fii în competiție cu Saint?

N-aș fi vrut. Niciun om întreg la minte n-ar fi vrut așa ceva. Asta era o cale prin care toți aveau de câștigat.

— Am încercat timp de un an să-l conving pe Zola să se întoarcă la Bastian, dar nu l-a interesat. Îi era prea frică de Holland.

— Până când m-ai folosit pe mine ca momeală, am mormăit eu. Dacă Saint a vrut să se folosească de mine ca să-l aducă pe Zola la Holland, știa precis unde să mă găsească. Ar fi putut oricând să vină și să mă ia de pe Jeval.

Clove a ținut pasul alături de mine, fără să spună nimic.

— De ce acum?

Clove a privit peste umăr, spre West, și eu m-am oprit brusc, scăpând fustele dintre degete.

— Așadar, am avut dreptate, m-am holbat la el mânioasă. E vorba de West.

West s-a uitat la unul și la celălalt, dar nu a spus nimic. Probabil că ajunsese la aceeași concluzie.

— Nemernicul, am mârâit eu, scrâșnind din dinți.

West mă privea cu colțul ochiului și mușchii din maxilar îi tresăreau. La un moment dat îmi spusese că nu va reuși niciodată să se elibereze de Saint. Începeam să mă întreb dacă nu cumva avea dreptate.

Am cotit încă de două ori și am ajuns în dreptul unor uși late care dădeau într-un solariu uriaș. Pereții de sticlă se ridicau până în tavan, care înfățișa cerul albastru, împrăștiind o lumină atât de strălucitoare, încât a trebuit să clipesc până mi s-au obișnuit ochii.

Drept în mijlocul încăperii se afla o masă rotundă acoperită cu stofe somptuoase, la care ne aștepta Holland.

Cureaua din jurul taliei îi era incrustată cu spirale lungi de smaralde și aceeași piatră o purta la gât, atârnată de un lanț de aur, reflectând lumina. Holland stătea cu fața la ferestrele înălțate deasupra orașului, cu o ceașcă de ceai în mână.

West o privea atent, cu o întrebare indescifrabilă în ochi.

Escorta noastră s-a oprit la ușă, poftindu-ne să intrăm, și am pășit în solariu alături de West, urmată îndeaproape și de Clove.

— Bună dimineața! a spus Holland, cu ochii la peisajul auriu dinaintea noastră. Luați loc, vă rog.

Solariul era plin de plante care încălzeau și umezeau aerul. Frunze late și lujeri cățărători urcau pe ferestre, iar printre frunze și ramuri erau împrăștiate flori de toate culorile.

Am întins mâinile spre scaun, dar un tânăr a apărut în spatele nostru și l-a tras pentru mine. M-am așezat cu prudență, privind lucrurile de pe masă: foietaje și prăjituri aranjate frumos pe platouri și suporturi, fructe proaspete adunate în vase albe de porțelan.

Mirosul de zahăr și unt mi-a lăsat gura apă, dar West și Clove au rămas cu mâinile în poală. Și eu am procedat la fel.

— Parcă aș privi trecutul.

Holland a așezat ceașca cu grijă pe farfurioara dinaintea ei.

— Ești o întruchipare perfectă a mamei tale.

— Și tu la fel, am spus eu.

Auzind asta, a strâmbat puțin din buze, dar era adevărat. O vedeam pe mama în toate unghiurile feței ei, în ciuda anilor și a părului ei argintiu. Holland avea aceeași frumusețe sălbatică și neîmblânzită pe care o avusese și Isolde.

— Înțeleg că nu ți-a vorbit despre mine niciodată.

A înclinat capul într-o parte întrebător.

— Nu, am răspuns eu sincer.

Nu avea rost să mint.

— Recunosc, când Zola mi-a trimis un mesaj spunând că mi-o aduce pe fata lui Isolde, nu l-am crezut. Dar nu mai e loc de dubiu.

M-a privit din nou din cap până-n picioare.

— Încă mă străduiesc să înțeleg cum de n-am aflat despre tine. Nimic nu se întâmplă pe mare fără știința mea.

Dar eu știam răspunsul la întrebarea asta. Numai Clove știa cine sunt și petrecusem patru ani pe Jeval, departe de curiozitatea oamenilor. Pentru întâia oară, m-am întrebat dacă ăsta nu era unul dintre motivele pentru care mă părăsise Saint acolo.

— Isolde era o fată încăpățânată, a oftat ea. Frumoasă. Talentată. Dar atât de încăpățânată.

Am tăcut, atentă la colțurile gurii ei. La tremurul ochilor ei. Dar, la suprafață, Holland nu dezvăluia nimic.

— Avea șaptesprezece ani când a plecat pe *Luna*, fără măcar să-și ia rămas-bun. Într-o dimineață m-am trezit și n-a mai apărut la micul dejun.

A luat ceașca și aceasta a tremurat când Holland a sorbit din ceaiul fierbinte.

— Dacă tatăl ei n-ar fi fost deja mort, asta l-ar fi omorât.

A luat o prăjitură de pe platou, așezând-o pe farfuria dinaintea ei, și atunci ușile din spatele nostru s-au deschis. În încăpere a intrat un bărbat, cu haina încheiată până la gât și cu pălăria în mâini. Mi-a trebuit o clipă ca să-l recunosc. Comandantul de port.

West l-a recunoscut în aceeași clipă și s-a întors puțin în scaun ca să rămână cu spatele la el.

Comandantul s-a oprit lângă masă și i-a întins lui Holland un sul de pergament.

— *Luna* e curățată chiar în clipa asta. Am găsit mai multe provizii, dar niciun inventar. Velele sunt bune.

— Ei bine, velele ne sunt mereu de folos, a murmurat Holland, citind pergamentele. Și echipajul?

— Își caută de lucru pe chei, a răspuns el.

M-am uitat la Clove, cu gândul la dragori. Dacă Holland capturase *Luna*, atunci probabil că ei nu-și primiseră plata. Căutau o cale să plece înapoi spre Jeval.

— Șterge acostarea din registru. Nu vreau să-și bage nimeni nasul, a spus Holland.

West a încordat mâna pe brațul scaunului. Holland nu numai că-l omorâse pe Zola. Îi și scufunda corabia și ascundea faptul că fusese la Bastian. În cele din urmă, avea să pară că nici nu intrase în port.

— Vreau ca *Luna* să ajungă pe fundul mării până la apus. Nu vreau să afle Consiliul de Comerț înainte de întâlnire.

Clove mi-a găsit privirea peste masă. Bănuiam că se referea la întâlnirea Consiliilor de Comerț care avea loc între Strâmtori și Marea Nenumită la Sagsay Holm.

Comandantul portului a mormăit în răspuns.

— E trecută și o a doua sosire neprogramată, a arătat el spre pagina din mâinile lui Holland. Corabia *Marigold*.

Am încremenit pe loc și ceașca mea a lovit farfurioara puțin cam zgomotos. Am tremurat, simțind încordarea lui West lângă mine. Părea gata să sară din scaun și să-i taie gâtul omului.

Holland a ridicat ochii la mine.

— Nu cred că e nevoie să ne batem capul cu ea, nu-i așa?

— Așa e, am spus eu, întâlnindu-i privirea.

Se punea de-o învoială aici. Dar nu înțelegeam despre ce era vorba.

Holland i-a dat pergamentele comandantului de port, indicându-i să plece, și el a încuviințat din cap, după care s-a răsucit pe călcâie și a pornit înapoi spre ușă.

L-am urmărit până când a dispărut, strângând din dinți. Dacă Holland îl avea la mână pe comandantul portului, atunci nimic nu se întâmpla pe cheiuri fără știința ei.

— Și acum, a spus ea, împreunând mâinile pe masă și întorcându-se spre Clove. Cred că ai tot ce-ți trebuie ca să te întorci în Strâmtori.

— Mi se pare că tocmai i-ai spus să scufunde corabia pe care am venit, a spus Clove iritat.

— Atunci voi rezolva problema. Dar vreau să mai faci ceva pentru mine.

— Ți-am adus prada. A arătat spre cutia de argint. Și deja m-ai plătit.

— Sunt dispusă să dublez suma, a spus ea.

Clove a mijit ochii bănuitor.

— Ascult.

Holland a luat o boabă, ținând-o în față.

— Saint.

Zgomotul inimii mi-a bubuit în urechi și am strâns degetele pe toarta ceștii.

Clove s-a rezemat cu coatele de masă.

— Ce vrei de la Saint?

— Același lucru pe care l-am vrut de la Zola. Compensație. Fata mea a murit pe corabia lui și va fi tras la răspundere. E așteptat la întâlnirea Consiliilor de Comerț la Sagsay Holm. Vreau să faci în așa fel încât să nu mai ajungă acolo.

Clove s-a holbat la masă îngândurat. Aproape că auzeam cum i se învârte mintea, calculând, formulând. Încercând să urzească vreun plan care să ne scape pe toți din beleaua asta. Când am deschis gura, vrând să vorbesc, a clătinat din cap abia perceptibil, oprindu-mă.

Atunci mi-am dat seama că implicarea lui Saint în vânarea lui Zola nu era singurul aspect pe care-l ascunsese Clove. Ascunsese și faptul că Saint era tatăl meu.

— Vrei sarcina asta sau nu? a insistat Holland.

Mi-am ținut respirația. Dacă refuza, Holland ar fi dat sarcina altcuiva.

Clove i-a întâlnit privirea.

— O vreau.

Am lăsat mâinile în poală, strângând degetele pe fustă. Holland găsise o cale de a întinde brațul peste mare, în Strâmtori, și de a-l ademeni pe Zola. Acum îl voia pe Saint.

— Foarte bine.

A băgat o bucată de fruct în gură și a mestecat.

— Și astfel ajungem la tine.

S-a uitat la West.

Acesta i-a înfruntat privirea, așteptând.

— După ce Saint va fi dat la o parte, în urma lui va rămâne o întreagă rută comercială. Dintre toți, timonierul corabiei lui fantomă ar trebui să-i cunoască afacerea cel mai bine.

Iat-o – cealaltă parte a planului. Holland nu voia doar răzbunare. Era vorba și de afaceri.

— Nu mă interesează, a spus West scurt.

— Te va interesa, a spus Holland, fixându-l la rândul ei cu privirea. Cineva ca mine va avea mereu nevoie de talentele cuiva ca tine. Te voi răsplăti pe măsură.

M-am mușcat de obraz, urmărindu-l pe West cu atenție. Expresia stoică îi ascundea gândurile.

— Dacă e adevărat ce am auzit despre tine, atunci ar trebui să te poți descurca fără probleme.

— Nu mă cunoști deloc, a spus el.

— O, ba cred că te cunosc.

A zâmbit. O tăcere stingheră a umplut spațiul dintre noi patru, după care Holland s-a întors din nou spre mine. S-a ridicat, a împăturit frumos șervetul și l-a așezat pe masă.

— Și acum, Fable. Vreau să-ți arăt ceva.

Capitolul 17

Ușile Casei Azimutului s-au deschis spre lumina orbitoare a dimineții târzii. Holland a ieșit în capul scărilor, o siluetă tremurătoare. Era o ființă eterică, părul lung și argintiu i se revărsa peste mantia brodată cu aur care-i plutea în urmă în timp ce își croia drum spre stradă.

West a șovăit pe prima treaptă, privind-o. Avea haina descheiată, gulerul cămășii albe îi era deschis și vântul îi spulbera părul ciufulit, pe care-l pieptănase seara trecută.

— Nu-mi place, a spus el încet.

— Nici mie, a mormăit Clove în spatele meu.

Ochii lui West au zburat spre portul din zare. Dar de aici era imposibil să deosebești corăbiile. Echipajul de pe *Marigold* trebuie să fi fost îngrijorat și, dacă Holland îl avea la mână pe comandantul portului, atunci probabil că erau supravegheați cu atenție. Nu puteam decât să sper că vor aștepta liniștiți, așa cum ordonase West.

Holland s-a uitat la toți trei cu o întrebare în privire, care m-a tulburat. Nu ne mai aflam în Strâmtori, dar și aici se aplicau aceleași reguli. Cu cât știa mai puțin despre ce însemnau West și Clove pentru mine, cu atât mai bine.

Am urmat-o pe scări spre stradă. Părea că tot orașul își reluase deja afacerile. Am observat cum oamenii ridicau ochii când trecea Holland și a observat și West. Acesta s-a uitat în jur, privind la ferestre și pe străduțe pe măsură ce înaintam,

și tăcerea lui mă neliniștea din ce în ce mai mult cu fiecare minut.

Clove nu-mi spusese în detaliu ce făcuse West pentru tatăl meu, dar spusese destule încât să mă întreb îngrijorată de ce era în stare. Ce ar fi fost dispus să facă dacă s-ar fi convins că Holland era periculoasă și ce ar fi avut de plătit?

Cu numai o zi în urmă, mă temeam că n-aveam să-l mai văd niciodată. Acel sentiment înăbușitor s-a ivit din nou, coborând în centrul pieptului, așa că m-am apropiat de West. A întins mâna spre a mea, dar n-a luat-o și degetele i s-au strâns în pumn. Ca și când în orice clipă ar fi fost pregătit să mă apuce și s-o ia la fugă spre port.

O parte din mine își dorea s-o facă. Dar echilibrul de putere se schimba în Strâmtori. Zola murise și Holland pusese ochii pe Saint. Lăsând la o parte legăturile de sânge, era o situație proastă pentru *Marigold*. Ca să depășim problema, trebuia să știm ce ne aștepta.

Clove mergea lângă mine, cu banii zornăind în cufăr. Nu acceptase propunerea lui Holland, să-i lase în biroul ei, și acum atrăgea aproape toate privirile celor de pe stradă în drumul nostru spre cel mai îndepărtat chei de pe latura sudică a orașului Bastian. Stema lui Holland era pictată pe cărămizile lui și de la mal se întindeau estacade private suficient de lungi încât să primească fără dificultate câte trei corăbii fiecare. Nu mai văzusem așa ceva în Strâmtori. Arăta mai curând ca un port mic decât ca un chei comercial.

Bărbații de lângă uși le-au deschis când ne-am apropiat de intrare. Holland nu a încetinit, a traversat culoarul central, printre nenumăratele spații de lucru rectangulare, separate între ele cu stâlpi din lemn șlefuit. Fiecare lucrător purta câte un șorț de piele pe care era întipărită stema lui Holland.

Nu erau genul de lucrători care umpleau orașul Ceros. Purtau cămăși albe și curate, aveau părul pieptănat sau

împletit și erau proaspăt spălați. Holland voia ca sediul ei să fie la fel ca locuința. Ordonată. Și faptul că muncitorii nu-i întâlneau privirea când trecea pe lângă ei dovedea că se temeau de ea.

Lăsându-i în urmă, ochii mi-au fugit la oamenii de la tarabe. Unii păreau să fie negustori de nestemate, care acum curățau pietre, sfărâmând învelișul unor rubine brute sau încărcând bucăți mici și frânte de safir în tobe rotative. Am încetinit când am văzut un bărbat care tăia un diamant galben. Lucra cu mișcări rapide, tăind piatra mai mult dintr-un automatism exersat decât după ochi. Terminând-o, a pus-o deoparte și s-a apucat de alta.

— Aste e ceea ce am clădit în ultimii patruzeci de ani, a răsunat vocea lui Holland în spatele meu. Toate lucrurile la care a renunțat Isolde.

Întrebarea era de ce. Era aceeași întrebare care mă preocupa încă de când *Luna* intrase încet în port.

Bastian era minunat. Dacă avea mahalale, eu încă nu văzusem niciuna. Se știa că aici puteai să-ți găsești ușor de muncă și mulți oameni părăseau Strâmtorile pentru uceniciile și oportunitățile oferite de acest loc. Ce anume o îndemnase pe Isolde să părăsească Marea Nenumită?

Am privit în urmă, la West. Stătea în mijlocul culoarului, plimbând privirea în jur, la cheiul uriaș.

— N-ar trebui să fim aici, a spus el deodată.

Și-a trecut mâna prin păr, trăgându-l înapoi de pe față cu un gest familiar care-mi spunea că era încordat. Nu era vorba doar de Holland. Îl neliniștea și altceva.

Culoarul a dat într-un coridor larg și, fără să ne aștepte, Holland a pornit cu pași egali spre trei bărbați aflați înaintea unei uși tapisate cu catifea groasă. Holland a intrat, și-a dat jos mănușile și și-a descheiat mantia. Când Clove s-a așezat în fotoliul de piele de lângă ușă, ea l-a fixat cu o privire mânioasă.

Camera întunecată s-a luminat când unul dintre bărbați a aprins lumânările aflate de-a lungul pereților. Încăperea arăta ca o variantă mai îngrijită și mai somptuoasă a biroului lui Saint din Strânsoare. De pereți erau agățate hărți, cu marginile uscatului indicate cu cerneală roșie, și m-am împotrivit imboldului de a întinde mâna și de a le urma conturul cu degetele. Erau hărți pentru scufundări.

— Ești dragor, a spus Holland, văzând că le studiam. Cum a fost și mama ta.

— Sunt.

A râs pe jumătate, clătinând din cap.

— Nu e singurul lucru pe care nu l-am înțeles la fata aia.

A coborât tonul.

— Nu avea liniște niciodată. Nu cred că exista ceva pe lumea asta care să potolească marea dinăuntrul ei.

Dar eu știam că nu era așa. Acea Isolde pe care o cunoscusem era echilibrată, plină de ape adânci. Poate că Holland spunea adevărul despre ea, dar asta fusese înainte de Saint. Înainte să apar eu.

Am citit cotoarele cărților aliniate pe rafturi, până când ochii mi-au aterizat pe vitrina de sticlă de lângă birou. Era goală. Înăuntrul ei se afla o pernă mică satinată, așezată în spatele unei plăcuțe gravate pe care n-o puteam citi.

Holland a părut încântată de curiozitatea mea.

— Miez-de-noapte, a spus ea, urmându-mi privirea spre vitrină.

A lăsat o mână pe capacul ei, lovind sticla cu un inel.

Am înclinat capul într-o parte, privind-o atent. Miez-de-noapte era o piatră care exista doar în legende. Dacă ar fi avut așa ceva, ar fi expus-o la gală.

— Nici asta nu ți-a spus? a rânjit Holland.

— Ce să-mi spună?

— În noaptea în care a dispărut Isolde, a dispărut și miez-de-noapte din vitrina asta.

Am încrucișat brațele încruntată.

— Mama mea n-a fost hoață.

— Nici n-am crezut că era.

Holland s-a așezat pe scaunul plușat, lăsând mâinile pe ambele brațe ale acestuia.

— Ai văzut-o vreodată? Piatra miez-de-noapte?

Știa răspunsul. N-o văzuse nimeni. Auzisem câte ceva despre ea doar în poveștile marinarilor și comercianților superstițioși.

— E o nestemată deosebită. De un negru opac, cu incluziuni violete, a spus ea. A fost descoperită în timpul unei scufundări în Constelația Yuri.

Știam numele din hărți ale Mării Nenumite. Era un grup de recife.

— Isolde a găsit-o.

Mâinile pe care le țineam sub coate mi-au căzut în lături. Lângă mine, West îmi privea chipul, căutând vreo dovadă a adevărului.

— Asta-i o minciună! Mi-ar fi spus.

Ochii mi-au fugit la Clove, care avea grijă să treacă neobservat. Când în sfârșit mi-a întâlnit privirea, a înclinat capul într-o parte.

Chiar era adevărat.

— Ești convinsă? a insistat Holland. Toți comercianții vrednici de numele ăsta și ambele Consilii de Comerț au participat la ceremonia de inaugurare și oricare dintre ei ar putea să-ți spună că nu e deloc un mit.

Holland a ridicat bărbia.

— Ar fi schimbat totul. Ar fi dat piața peste cap. Dar, după câteva zile, Isolde a dispărut. Și a dispărut și miez-de-noapte.

M-am holbat la ea, pentru că nu știam ce să-i spun. În tonul ei simțeam o acuzație. Suspiciuni.

— Nu știu nimic despre miez-de-noapte, am răspuns eu.

— Hmm.

Holland a țuguiat buzele. Nu-mi dădeam seama dacă mă crede, dar nu mințeam. Mama nu adusese vorba despre asta niciodată.

O bătaie în ușă a rupt tăcerea dintre noi și încordarea lui Holland s-a risipit.

— Intră.

Ușa s-a deschis și, de cealaltă parte, un tânăr doar cu puțin mai mare decât mine aștepta cu un sul de pergamente legate în piele la subraț.

— Ai întârziat, a spus Holland pe un ton disprețuitor. Te-a văzut cineva?

— Nu.

Tânărul a intrat și privirea lui ca de gheață s-a oprit asupra ei. Nu văzusem pe nimeni care s-o fi privit în ochi pe Holland, dar el o privea. Fără rezerve.

S-a oprit în fața biroului, așteptând cu pergamentele în mâinile sale pline de cicatrici. Erau cicatrici de argintar, îi acopereau monturile în dungi și-i înconjurau palmele. Le-am urmărit șirul în sus, pe brațe, până în locul unde dispăreau sub mânecile lui suflecate.

Acolo, imediat sub cot, avea imprimat pe pielea antebrațului un tatuaj negru. Siluetele răsucite a doi șerpi încolăciți, care-și înghițeau coada unul celuilalt.

Am făcut un pas în față, studiind conturul tatuajului. Era exact același pe care-l avea și Auster. În exact același loc.

West l-a măsurat din priviri pe tânăr, în tăcere. Și el l-a observat.

Niciodată nu-l întrebasem pe Auster despre acel însemn. Nu era ceva neobișnuit ca negustorii să poarte tatuaje. Dar, de vreme ce și el era din Bastian, nu avea cum să fie o coincidență.

— Arată-mi, a mormăit Holland.

A făcut semn cu capul spre mine și West.

— Nu-i cunosc.

— Așa-i, nu-i cunoști, a spus Holland cu răceală. Acum arată-mi.

A ezitat un moment, apoi a dezlegat curelușa de piele din jurul pergamentelor și le-a întins cu grijă pe birou. Pagina s-a întins, dezvăluind o schiță trasată cu cerneală neagră și subțire, în stilul unei plan de corabie. Dar nu era o corabie. M-am apropiat cu încă un pas, privind pergamentul.

Era un ceainic.

Holland s-a aplecat în față, studiind cu atenție execuția.

— Ești sigur că poți să faci munca asta?

A plimbat degetul pe dimensiunile înscrise.

Dar nimeni n-ar fi putut s-o facă. Nu mai văzusem așa ceva. Ceainicul era așezat într-o cameră de argint cu decupaje geometrice, cu modelul alcătuit din diverse nestemate fațetate. Pe margine erau listate în ordine alfabetică: chihlimbar, fluorină, jad, onix, topaz. Din câte vedeam, camera asta trebuia să se învârtă, creând o miriadă de modele colorate.

— Dacă nu crezi că pot s-o fac, pune-i pe ucenicii tăi s-o facă.

Îmi plăcea cum se încrunta la ea, neînduplecat. Și lui Clove i-a plăcut. Îl urmărea pe tânăr cu un rânjet pișicher.

— Dacă aș fi avut pe cineva atât de talentat, nu te-aș mai fi însărcinat pe tine, Ezra.

A coborât vocea.

— Henrik spune că poți s-o faci. Dacă se înșală, mă va plăti *el* pe mine pentru greșeală.

Ezra a strâns pergamentele, legând fâșiile de piele.

— Am terminat?

Privirea mi-a alunecat din nou la tatuaj și, când am ridicat ochii, am văzut că Ezra se uita la mine, întorcând apoi ochii spre însemn.

Holland a bătut tacticos cu degetul în masă.

— Ai la dispoziție zece zile. Îmi trebuie înainte de întâlnirea Consiliilor de Comerț din Sagsay Holm.

Am încremenit, amintindu-mi ce spusese în dimineața aceea. Era același termen pe care-l impusese pentru rezolvarea problemei lui Saint.

Ezra a încuviințat din cap. Mi-a întâlnit privirea încă o dată, apoi s-a întors, a împins ușa și a dispărut pe coridor.

— Ce e? am întrebat, văzând cum se închide ușa.

— Un cadou, a răspuns Holland, cu mâinile așezate la loc pe masă. Pentru Consiliile de Comerț din Strâmtori și Marea Nenumită.

Setul de ceai valora probabil foarte mulți bani. Dacă era un cadou, înseamnă că Holland se pregătea să ceară ceva de la Consilii. Ceva pentru care trebuia să facă eforturi de persuasiune. Dar încă nu reușeam să descifrez situația. Se descotorosise de Zola, astfel încât acum singurul ei oponent din Strâmtori era Saint. Dar ea nici măcar nu făcea comerț acolo. Nu zărisem nave cu stema ei în niciun port. După ce-i văzusem afacerea, nu avea sens ca ruta ei să excludă Strâmtorile. Era cunoscută până departe, dincolo de Marea Nenumită, puterea și averea ei erau legendare. Deci de ce nu făcea comerț în Strâmtori?

Singura explicație era că, din cine știe ce motiv, Holland *nu putea* să facă comerț în Strâmtori.

— Nu ai licență pentru comerț în Strâmtori, așa-i? am spus eu, punându-le cap la cap pe toate.

A părut încântată de întrebarea mea.

— Consiliul de Comerț din Strâmtori consideră că, dacă mi-aș extinde ruta până la Ceros, i-aș distruge pe comercianții din Strâmtori.

Și chiar așa ar fi fost.

— Am construit imperiul ăsta cu mâinile mele, Fable, a spus ea. Când am început, nu aveam nimic, și acum voi lăsa

Mării Nenumite cea mai influentă afacere cu nestemate pe care a văzut-o cineva vreodată.

I-am citit în ochi că asta voia să văd. Succesul. Puterea.

— Am o singură problemă. Imperiul ăsta nu are moștenitori.

West a încremenit lângă mine și încordarea s-a revărsat dinăuntrul lui în tăcerea asurzitoare. Și Clove mă urmărea. Dar atenția mea era ațintită asupra lui Holland. Am mijit ochii și am deschis gura, încercând să-mi desprind cuvintele de pe limbă.

— Nici nu mă cunoști.

Mi-a zâmbit aprobator.

— Vreau să schimb asta.

— Nu-mi trebuie un imperiu. Am viața mea și echipajul meu. În Strâmtori.

Cuvintele m-au durut când le-am rostit. Voiam cu atâta disperare să mă întorc pe *Marigold*, încât am simțit că-mi izbucnesc lacrimile.

— Oferta nu e doar pentru tine.

S-a întors spre West.

— Îți propun să te alături flotei mele.

— Refuz.

West a răspuns atât de repede, încât Holland abia terminase de vorbit când a deschis gura.

— Nici măcar nu vrei să asculți ce am de spus?

— Nu, nu vreau, a spus el fără să clipească.

Holland nu mai părea încântată. Părea furioasă. Am făcut un pas involuntar spre West și Holland a observat, uitându-se când la mine, când la el. Dezvăluisem prea multe.

— Aș vrea să te gândești la oferta mea măcar în seara asta. Dacă nici la răsăritul soarelui nu vei fi de acord, atunci vei fi liber să pleci.

Mi-am mușcat obrazul, văzând scânteia aprigă din ochiul ei. Într-o singură noapte aflasem mai multe despre mama mea decât în totul restul vieții mele. Nu numai Saint avea secrete și nu puteam să nu mă simt trădată.

Dacă Holland spunea adevărul despre Isolde, atunci era o hoață. O mincinoasă. Nu-mi spusese niciodată despre bunica mea din Marea Nenumită și nici despre cea mai importantă descoperire pe care o făcuse în lumea pietrelor prețioase. Dar știam sigur unele lucruri despre mama. În acelea aveam încredere. Dacă nimicise singura șansă a lui Holland de a se extinde în Strâmtori, a avut un motiv.

Și aici se petreceau mai multe decât ne destăinuia Holland. Eliminarea lui Zola și a lui Saint nu era doar răzbunare. Era strategie. Erau cei mai puternici comercianți și amândoi își aveau sediile la Ceros. Curăța câmpul de luptă înainte să se întâlnească cu Consiliul.

Saint nu era singurul care făcea jocuri pe termen lung.

Capitolul 18

Omul lui Holland ne-a condus înapoi în sus, pe scară, și am plimbat mâna pe balustradă, privind geamurile luminatorului din tavan. Praful sclipea pe sticlă precum fațetele unei nestemate.

— Fable.

Vocea lui West m-a făcut să clipesc. Stătea în capătul coridorului, alături de Clove, și chipul lui era încordat de teamă.

Degetele mi-au alunecat de pe balustradă și le-am strâns în pumn. A așteptat să intru în cameră și apoi a închis ușa în spatele nostru, lăsându-l pe Clove afară.

Am căutat pe masă după chibrituri și am aprins lumânările. Prin fereastră vedeam soarele coborând dincolo de orizont. Când va răsări din nou, vom fi în drum spre port.

— Ai de gând să accepți oferta?

Cuvintele lui West au umplut tăcerea.

Mi s-a strâns stomacul și am ridicat ochii la el, ținând încă în mână chibritul fumegător. Se baricadase bine, se vedea rigiditatea din el.

— Ce?

Ai de gând să accepți oferta lui Holland?

M-am întors spre West.

— Chiar mă întrebi așa ceva?

Dar el și-a ferit ochii. A plecat privirea la podeaua dintre noi.

— Da, te întreb.

L-am luat de braț și am așteptat să se uite la mine.

— I-am spus că nu mă interesează.

Ușurarea de pe chipul lui a fost mai evidentă decât și-ar fi dorit, știam bine. Dar nu părea convins.

— Nu poți să ai încredere în ea, Fable, a spus încet. Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să-i accepți oferta.

— Vorbești de parcă *ai vrea* s-o accept.

M-am așezat greoi pe fotoliul de lângă fereastră.

— Ce e? am întrebat cu blândețe.

N-am putut citi nimic pe chipul lui și a tăcut câteva momente lungi, înainte să răspundă, în sfârșit:

— Trebuie să vorbim.

Dar nu eram sigură că eram pregătită să aud ce avea de spus.

— Nu-i nevoie.

— Ba da, trebuie.

— West...

— Ar trebui să ne sfătuim înainte să iei o decizie.

— Ți-am spus. Deja am luat o decizie, am repetat eu.

— S-ar putea să te răzgândești dacă asculți ce am de spus.

Pulsul îmi zvâcnea iute sub piele și mintea îmi gonea. Nu înțelegeam bine de ce mă temeam de el deodată. Din clipa în care Saint îmi spusese că West nu era așa cum îl credeam, îmi ținusem respirația. Așteptând să văd unde va apărea ruptura dintre noi. Poate că apărea aici.

— Sunt lucruri pe care nu ți le-am spus despre munca mea pentru Saint. Sunt sigur că ți-ai dat seama.

A băgat mâinile în buzunare, strângând din buze, și a continuat:

— Munceam pe o corabie ca vagabond din Waterside. Timonierul era bărbatul despre care ți-am spus. Nu era un om bun.

Și acum îmi aminteam fața pe care o făcuse West când îmi povestise cum timonierul îl bătuse în cala navei.

— Ruta pe care mergeam ne aducea două zile la Ceros la fiecare trei săptămâni și, într-o seară, când am acostat, m-am dus în Waterside ca s-o văd pe Willa. Când am ajuns, mi-am dat seama că era ceva în neregulă, dar ea refuza să-mi spună. A trebuit să întreb oamenii locului ca să aflu că cineva angajat la cârciumă venea când eram plecat și fura de la ea și de la mama mea. Apărea de fiecare dată când plecam din port. Știa că nu mai avea cine să-l oprească și Willa nu-mi spunea pentru că se temea de ce aș fi făcut.

Mai văzusem expresia aceea pe chipul Willei, teama că West va lua problemele în mâinile lui. Asta încerca să evite când și-a vândut cuțitul la prăvălia din Dern. Se străduia să nu-l implice pe West.

— Era aproape dimineața când am ajuns la cârciumă și, când l-am găsit, era beat. Dacă n-ar fi fost, nu cred că aș fi reușit să...

A tăcut și ochii i-au fugit pe podea, ca și când ar fi retrăit amintirea.

— Stătea singur la o masă. Nici n-am stat pe gânduri. Nu mi-era teamă. M-am dus drept la el, l-am apucat de gât și atunci m-a copleșit un fel de calm. A fost... a fost atât de *ușor*. A căzut din scaun și a lovit din picioare, încercând să scape din mâinile mele. Dar eu am strâns în continuare. Am strâns chiar și după ce n-a mai mișcat.

Nu știam ce să spun. Am încercat să mi-l închipui, poate pe la paisprezece ani, sugrumând un bărbat în toată firea în mijlocul unei cârciumi goale. Părul palid și ondulat, căzându-i pe față. Pielea aurie în lumina focului.

— Nu știu cât timp mi-a luat ca să-mi dau seama că murise. Când în sfârșit i-am dat drumul, am stat și m-am holbat la el. Și n-am simțit nimic. Nu mă simțeam vinovat pentru ce făcusem.

A înghițit în sec.

— În cele din urmă, când am ridicat privirea, în cârciumă mai era o singură persoană, care stătea la bar. Abia atunci l-am observat. Și se uita la mine.

West mi-a întâlnit privirea.

— Era Saint.

Îl vedeam și pe el, stând la bar cu haina lui albastră și cu un pahar verde în mână. Cum i se învârteau rotițele.

— Știam cine e. L-am recunoscut. Inițial, n-a spus nimic. Și-a băut rachiul mai departe și, după ce a terminat, mi-a propus să ocup un loc în echipajul lui. Pe loc, chiar în clipa aia. Evident, am acceptat. M-am gândit că oriunde ar fi fost mai bine decât sub timonierul la care lucram atunci. Și chiar așa a fost. Saint a fost corect cu mine. Așa că, atunci când a început să-mi ceară favoruri, i-am făcut pe plac.

— Ce fel de favoruri? am șoptit eu.

West a oftat îndelung.

— Acostam în diverse locuri și, uneori, trebuia făcut câte ceva. Alteori nu trebuia. Împărțeam pedepse pentru datorii neachitate. Răneam oameni care nu se lăsau intimidați. Scufundam afaceri sau sabotam inventare. Făceam tot ce-mi cerea.

— Și la Sowan?

Ochii i-au sclipit. Nu voia să vorbească despre Sowan.

— Atunci a fost un accident.

— Dar ce s-a întâmplat?

Deodată, a coborât vocea.

— Saint mi-a cerut să mă ocup acolo de un comerciant care-i era concurent. I-am incendiat depozitul când am oprit acolo pe ruta noastră. Echipajul nu știa, a spus el, aproape ca pentru sine.

Dar partea asta a poveștii mi-o spusese deja.

— Când am acostat la Dern, am aflat că cineva fusese în depozit când i-am dat foc.

Am fost de față când îi spusese negustorul. Am văzut privirile confuze pe care le schimbaseră Paj și ceilalți, dar și ei trebuie să fi bănuit ce făcea West pentru Saint. Erau prea isteți ca să le scape.

Un milion de gânduri mi-au trecut prin minte, dar prea repede. Nu mă puteam apuca de niciunul. Saint avea dreptate când a spus că nu-l cunosc pe West. Avea dreptate și Zola. Văzusem doar fațetele pe care a fost el dispus să mi le arate.

— Toți am făcut diverse lucruri ca să supraviețuim, am spus eu.

— Nu asta încerc să-ți spun.

Aerul din jurul lui s-a schimbat când a vorbit.

— Fable, vreau să înțelegi ceva. Am făcut ce trebuia să fac. Nu mi-a plăcut, dar aveam o soră și o mamă care aveau nevoie de câștigurile mele și aveam un loc într-un echipaj care se purta bine cu mine. Știu că nu e bine, dar, dacă aș putea să mă întorc în timp, cred că aș face aceleași lucruri.

A spus-o cu atâta sinceritate.

— Nu știu ce spune asta despre mine, dar e adevărat.

Părea că acestea erau cuvintele care-l costau cel mai mult. Pentru că spunea adevărul. Nu avea pe cine să dea vina. *Ăsta* era West și nu se ascundea în spatele minciunilor.

— De aceea nu vrea Saint să te piardă. De aceea ți-a dat să conduci o corabie-umbră.

M-am frecat pe față, istovită deodată.

— Dar de ce nu mi-ai spus? am întrebat eu. Credeai că nu voi afla?

— Știam că la un moment dat voi fi nevoit să-ți spun despre munca mea pentru Saint. Am vrut doar...

A făcut o pauză.

— Mi-era teamă că o să te răzgândești. În privința mea. A corabiei *Marigold*.

Am vrut să-i spun că nu m-aș fi răzgândit. Că n-ar fi avut nicio importanță. Dar nu eram convinsă că era adevărat. Una

ar fi fost să lucrez în echipajul tatei. Pe el îl *cunoșteam*. Ce era și ce urmărea el nu erau niciun mister. Dar cu West era altceva.

— Va trebui să facem cumva ca să avem încredere unul în celălalt, am spus eu.

— Știu.

Am știut că West era apropiat de tatăl meu, dar asta era altceva. West era motivul pentru care lumea se temea de Saint, umbra pe care acesta o așternea împrejur. Prada de pe *Ciocârlie* nu era doar pentru răscumpărarea libertății lui West. Era pentru răscumpărarea sufletului său.

— Dacă n-ai fi știut despre *Ciocârlie*... dacă n-ai fi avut nevoie de ea ca să salvezi *Marigold*, m-ai fi primit în echipaj?

— Nu.

A răspuns fără nicio urmă de ezitare.

Mi s-a strâns inima și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Nu cred că te-aș fi primit. Aș fi vrut să pleci cât mai departe de mine, a recunoscut el. Într-un anumit sens, o parte din mine își dorește și acum ca echipajul să nu fi votat să te primim.

— Cum poți spune una ca asta? am spus eu indignată.

— Pentru că noi doi am adus un blestem asupra noastră, Fable. Mereu vom avea ceva de pierdut. Știam asta în ziua aceea, în Lațul Uraganului, când te-am sărutat. Știam la Dern, când ți-am spus că te iubesc.

— Atunci de ce ai făcut-o?

A rămas tăcut atâta vreme, încât nu știam sigur dacă va răspunde. Când în sfârșit a răspuns, vocea lui era pustiită.

— Prima dată când te-am văzut, stăteai pe chei la insule-le-barieră. Acostasem întâia oară la Jeval și mă uitam după tine. O fată cu părul roșcat și pistrui, cu o cicatrice pe interiorul brațului stâng, așa îmi spusese Saint. Asta a fost cu două zile înainte să apari.

Și eu îmi aminteam ziua aia. A fost prima dată când m-am tocmit cu West. Prima dată când vedeam *Marigold* la insulele-barieră.

— Te târguiai cu un negustor, cereai un preț mai bun pentru bucățile de pyre pe care le vindeai. Și când cineva a strigat de pe puntea corabiei lui și el a ridicat privirea, ai șterpelit o portocală roșie dintr-o ladă de-ale lui. Ca și când ai fi fost acolo doar ca să aștepți momentul când nu se uita la tine. Ai băgat portocala în sac și, când negustorul s-a întors spre tine, ai ținut-o mai departe cu târguitul.

— Nu-mi amintesc, am spus eu.

— Eu îmi amintesc.

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

— După ziua aceea, de fiecare dată când lăsam ancora la Jeval, simțeam o strângere dureroasă în piept.

A ridicat mâna și a băgat-o sub haina descheiată, de parcă ar fi simțit durerea și acum.

— Ca și când mi-aș fi ținut respirația, de teamă că nu te voi găsi pe chei. De teamă că poate dispăruseși. Și, când m-am trezit la Dern și tu nu erai acolo, am simțit aceeași spaimă. Nu te găseam.

Vocea i-a tremurat, frângând cuvintele. Părea atât de împovărat. Atât de obosit.

— Păi m-ai găsit. Și nu vreau să accept oferta lui Holland.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

S-a înmuiat și expresia ochilor i-a devenit mai familiară. Vântul a șuierat dincolo de fereastră și umerii lui încordați s-au relaxat în sfârșit.

— Dar ce facem cu Saint? am întrebat eu, ducându-mă cu gândul la tatăl meu.

— Cum adică?

— Holland îl vânează, West. În curând o să-și dea seama că Clove nu-și face treaba. O să găsească altă cale.

— Am rupt legăturile cu el, a ridicat West din umeri. Saint poate să se descurce și singur.

M-am încruntat. Am încercat să-i înțeleg cuvintele.

— Nu trebuie să ne implicăm, Fable. Ne-a lăsat să ne descurcăm singuri împotriva lui Zola când eram imobilizați. Acum n-are decât să se descurce singur împotriva lui Holland. Nu-i datorezi nimic.

— Nu e vorba de datorii. E vorba de viitorul Strâmtorilor.

Era adevărat, în mare parte.

West a oftat, trecându-și o mână prin părul ondulat.

— Tocmai de asta trebuie să ne întoarcem la Ceros.

Pentru mine nu era atât de simplu. Dacă Holland primea licență să facă comerț în Strâmtori, nu mai conta câți bani aveam pe *Marigold*. În câțiva ani ar fi eliminat toți comercianții.

Și mai periculos era faptul că ideea că Saint ar fi putut să pățească ceva îmi stârnea panică. Frică. Nu-mi plăcea faptul că încă îi eram loială, din instinct, pe când el nu fusese corect față de mine. Mă milogisem de el să mă primească în echipajul lui și el mă abandonase pe Ceros, dar aici era vorba de mai mult. Dacă Holland ar fi pus mâna pe Saint, l-aș fi pierdut pe vecie. Și n-avea importanță ce făcuse și de ce. Nu puteam să permit așa ceva.

West nu înțelegea asta. N-avea să înțeleagă niciodată.

— Mâine vom pleca din Bastian și vom merge acasă, a spus el.

Am încuviințat din cap, luându-l de mână.

S-a uitat fix la mine și ochii i-au coborât spre gura mea. Dar nu s-a clintit.

— Nu mă săruți? am șoptit eu.

— Nu eram sigur că mai vrei asta.

M-am ridicat pe vârfurile picioarelor. Și-a atins fruntea de a mea înainte să-mi despartă buzele cu ale lui, iar eu am expirat aerul pe care-l țineam în piept de când mă trezisem pe *Luna*. Îmi venea să plâng, durerea din piept mi se elibera și eram copleșită de ușurare. Pentru că mai fusesem aici de nenumărate ori, în vise, după ce ieșisem din Strâmtori. Dar, de data asta, era aievea. De data asta, n-aveam să mă trezesc. West respira viu și cald în brațele mele. Și senzația pe care mi-o dădea atingerea lui fremăta în fiecare strop din sângele meu.

Nu știu ce mă așteptasem să spună și cum îmi imaginasem că-și va explica trecutul. Dar West nu avea nicio explicație.

Mai mult, nu avea niciun regret.

Nu știu ce spune asta despre mine.

Cuvintele lui mi-au revenit ușor în minte în timp ce-i atingeam chipul și brațele i se strângeau în jurul meu. Dar nu mă temeam de el așa cum mă așteptasem. Mă simțeam în siguranță. Nu știam dacă aș fi putut să iubesc pe cineva ca tatăl meu, dar îl iubeam. Cu o dragoste adâncă și rugătoare. Cu o dragoste înspăimântătoare.

Și nu știam ce spunea asta despre *mine*.

Capitolul 19

Am stat trează, ascultând respirația lui West. Suna ca valurile care mângâiau țărmul insulei Jeval în zilele calde, năvălind la mal și târându-se înapoi.

N-aș fi crezut că voi ține minte asemenea lucruri după plecarea de pe Jeval – culoarea apelor din preajma malului, întinderea cerului, sunetul mării. Acei patru ani fuseseră umbriți în așa măsură de durerea pierderii mamei și de dorul tatălui meu, încât acestea înghițiseră și lumina, și întunericul. Până la West. Până în ziua în care *Marigold* a apărut la insulele-barieră, cu velele ei ciudate ca niște aripi aplecate în vânt. Mi-au trebuit aproape șase luni ca să mă conving că, de fiecare dată când o vedeam plecând, nu era ultima dată. Am început să am încredere în West cu mult timp înainte să-mi dau seama. Dar nu știam sigur dacă și el avea încredere în mine.

O lumină subită s-a aprins de-a lungul spațiului îngust de sub ușă și am privit-o până când a dispărut. Pe fereastră, zorii aveau să vină în mai puțin de o oră și cerul era negru.

M-am eliberat din brațele grele ale lui West și m-am ridicat în capul oaselor, ascultând. În Casa Azimutului era liniște, cu excepția unor sunete de pași ușori care coborau scările din capătul holului. Mi-am lăsat tălpile goale pe covorul plușat și m-am ridicat, ținându-mi fustele în brațe ca să nu foșnească. West dormea profund și, pentru întâia oară de când îl văzusem la gală, chipul lui era liniștit.

Zăvorul ușii a scârțâit încet când l-am ridicat și am deschis ușa. Clove sforăia rezemat de perete, cu picioarele încrucișate înainte, ținând sub un braț cufărul lui cu bani.

Pe perete se legăna lumina unei lămpi și am privit peste balustradă la coama de păr argintiu de dedesubt. Holland traversa holul îmbrăcată cu o robă de satin.

Am privit în urmă, spre încăperea întunecată, și apoi am trecut peste picioarele lui Clove, urmărind lumina. Aceasta scălda pardoseala în fața mea de fiecare dată când treceam de câte un colț și s-a stins când am ajuns în capătul coridorului.

În față era deschisă o ușă.

Am pășit fără zgomot, privind umbra lui Holland pe marmură, și lumina mi-a atins fața când am privit prin crăpătură într-o încăpere lambrisată în lemn. Hărți suprapuse acopereau un perete și candelabre de bronz erau montate pe toți ceilalți. Holland stătea într-un colț, privind o pictură agățată deasupra biroului, ilustrând-o pe mama mea îmbrăcată într-o rochie verde-smarald, cu o broșă făcută dintr-o piatră violet, cu fața luminată de lumânări.

Am deschis ușa și Holland mi-a întâlnit privirea.

A ridicat un deget, ștergându-se în colțul ochiului.

— Bună seara!

— E aproape dimineață, am răspuns eu, intrând.

Holland a coborât ochii la fustele mele șifonate.

— Vin aici, jos, când nu pot dormi. N-are rost să zac în pat, când pot să lucrez.

Dar nu părea că lucrează. Părea că Holland coborâse aici ca s-o vadă pe Isolde.

A scos un chibrit lung din cutia de pe birou și i-am urmărit mâna plutind peste lumânări. După ce a aprins și ultimul fitil, a suflat în chibrit și am privit hărțile ornate cu aur adunate laolaltă pe peretele opus. Ilustrau în detaliu un sistem de recife, dar nu era vorba de orice lanț de insule. Pe ăsta îl mai văzusem.

Constelația Yuri.

M-am apropiat cu un pas, citind însemnele scrise cu cerneală albastră pe marginile diagramelor. Unele zone erau hașurate, ca și când cineva le-ar fi marcat cu grijă. Era o hartă de scufundări curente, precum cele pe care le agăța tatăl meu în cabina lui de pe *Ciocârlie*. Și asta nu putea însemna decât un lucru.

Holland căuta în continuare piatra miez-de-noapte.

În spatele ei era atârnat încă un portret mare, cu ramă aurită, întruchipând un bărbat. Era chipeș, cu păr negru, ochi cenușii și bărbia semeață. Dar chipul lui avea o anumită bunătate. O anumită căldură.

— Acela e bunicul meu? am întrebat eu.

Holland a zâmbit.

— Da. Oskar.

Oskar. Numele parcă se potrivea omului din portret, dar știam sigur că mama nu pomenise de el niciodată.

— Și-a făcut ucenicia de mag al nestematelor cu tatăl său, dar inima și-o dăruise stelelor. Împotriva dorințelor străbunicului tău, Oskar a făcut ucenicie în navigație astronomică.

Am presupus că de acolo își primise numele Casa Azimutului, precum și planul de construcție.

— A fost cel mai iscusit navigator astronomic al vremii sale. Nu exista comerciant pe Marea Nenumită care să nu-i venereze opera și aproape toți navigatorii de pe apele astea fuseseră ucenicii lui la un moment dat.

A zâmbit mândră.

— Dar a învățat-o pe Isolde arta magilor nestematelor când a descoperit ce putea să facă.

Tradiția magilor se transmitea între generații, și numai celor născuți cu acest dar. Mama mea observase de timpuriu că și eu eram așa. M-am întrebat cât timp îi trebuise lui Oskar ca să-l observe la mama.

Am ridicat mâna, atingând rama unui alt portret. Părea a fi același bărbat, dar mai în vârstă. Părul lui alb era tăiat scurt și-i înconjura urechile în cârlionți.

— E ciudat că mama ta nu ți-a povestit niciodată despre el. Au fost foarte apropiați, încă de când era mică.

— Multe lucruri nu mi-a spus.

— Suntem în aceeași situație.

Holland a zâmbit trist.

— Mereu a fost un mister pentru mine. Dar Oskar... el o înțelegea așa cum eu n-aș fi putut niciodată.

Dacă era adevărat, atunci de ce nu-mi spusese niciodată despre el? Singura explicație care-mi venea în minte era că poate n-a vrut să riște ca cineva să afle că era fata celor mai influenți oameni de pe Marea Nenumită. I-ar fi adus probleme. Dar nu reușeam să scap de sentimentul că mama nu-mi vorbise despre Holland pentru că nu voia să fie găsită. Că poate Isolde se temuse de ea.

— Am aflat că are o fiică abia când am primit un mesaj de la Zola. Nu l-am crezut, dar apoi... A inspirat. Apoi te-am văzut pe tine.

M-am uitat din nou la portretul mamei, comparându-mă cu el. Parcă aș fi privit într-o oglindă, numai că ea avea un aer de blândețe. Părea neatinsă. Ochii ei păreau că mă urmăresc prin cameră, fără a se desprinde de ai mei.

— Ți-a spus de unde a luat numele tău? a spus Holland, întrerupându-mi gândurile.

— Nu. Nu mi-a spus.

— Insula Fable, a spus ea, întorcându-se la birou.

A dat la o parte un teanc de cărți, descoperind o hartă a coastei orașului Bastian pictată pe suprafața de lucru a biroului. A plimbat degetul de-a lungul marginii frânte a uscatului, traversând apoi apa până la ceva ce părea a fi o insulă mică.

— Aici se ascundea când voia să scape de mine.

A râs, dar cu un ușor amar.

— În farul de pe insula Fable.

— Un far?

A încuviințat din cap.

— Avea doar opt sau nouă ani când a început să dispară zile în șir. Apoi se ivea ca din senin, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ne-au trebuit aproape doi ani ca să aflăm unde se ducea.

Simțeam că mă strânge pieptul, făcându-mi inima să tresară. Nu-mi plăcea că femeia asta, o străină, știa atâtea despre mama mea. Nu-mi plăcea că știa mai multe decât mine.

— Cum a murit? a întrebat Holland deodată și expresia ochilor ei a devenit temătoare.

Ca și când ar fi trebuit să-și facă curaj ca să întrebe.

— O furtună, am spus eu. S-a înecat în Lațul Uraganului.

Holland a clipit, expirând aerul pe care-l ținuse în piept.

— Înțeleg.

A urmat un lung moment de tăcere, după care a continuat:

— Am pierdut urma lui Isolde ani de-a rândul după ce a plecat din echipajul lui Zola. Abia acum un an am aflat că murise pe *Ciocârlie*.

— De aceea îl vrei pe Saint?

— E unul dintre motive, a precizat ea.

Nu știam ce știa ea despre Saint și Isolde, dar purtam o piatră în stomac încă de dimineață, când rostise numele lui. Dacă Holland voia viața lui Saint, probabil că avea s-o obțină. Și gândul ăsta îmi dădea senzația că mă scufund, fără aer în plămâni, privind cum lumina de la suprafață se îndepărta tot mai mult.

West spusese clar că Saint trebuia să se descurce singur, dar, chiar dacă Holland nu l-ar fi omorât, Saint ar fi preferat să moară decât s-o lase să-i ia afacerea. Nu avea importanță

ce se petrecuse cu patru ani în urmă și în noaptea aceea, pe *Ciocârlie*. Nu avea importanță ce se întâmplase în ziua în care mă abandonase pe Jeval. Nici momentul în care mi-a dat harta Lațului, nici dimineața în care l-am șantajat cu colierul mamei. Toate s-au lămurit în culori limpezi și vii.

Saint era un nemernic, dar era al meu. Îmi aparținea. Și mai greu de crezut era că-l iubeam cu adevărat.

— M-am răzgândit.

Am vorbit fără să mai stau pe gânduri.

Holland a ridicat ochii la mine, înălțând dintr-o sprânceană.

— Te-ai mai gândit la propunerea mea?

Mi-am mușcat buza și imaginea lui Saint la biroul lui mi-a răsărit din nou în minte. Lumina slabă și tulbure. Paharul de rachiu din mâna lui. Mirosul de fum de lumânărică pe care-l împrăștia în timp ce-și verifica registrele. Am făcut un pas spre ea.

— Vreau să facem un târg.

Holland s-a apropiat, zâmbind.

— Te ascult.

— N-am mințit când ți-am spus că Isolde nu mi-a spus niciodată despre miez-de-noapte. Dar știu că-l cauți și acum.

M-am întors spre hărți.

— Și știu că pot să-l găsesc.

Holland a tăcut. A cuprins-o o nemișcare subită, care aduna umbrele încăperii în ochii ei.

— Ani întregi am trimis echipaje să caute piatra aia. De ce crezi că tu vei reuși s-o găsești?

— Mama nu m-a învățat doar să draghez.

N-a părut câtuși de puțin surprinsă.

— Deci chiar *ești* un mag al nestematelor. Mă gândeam eu.

— Ai fi putut să mă întrebi.

A râs pe jumătate.

— Ai dreptate.

S-a ridicat de la birou și l-a ocolit.

— Ai spus că vrei să facem un *târg*. Tu ce vrei de la mine?

— O promisiune.

I-am întâlnit privirea.

— Dacă îți găsesc piatra miez-de-noapte, îl lași în pace pe Saint.

A părut luată pe nepregătite. A mijit ochii.

— De ce? Ce treabă ai cu el?

— Îi sunt datoare, am spus eu. Asta-i tot.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu.

Buzele i s-au răsucit într-un colț și a lovit cu degetul în birou.

— Nu vreau imperiul tău, dar voi găsi piatra miez-de-noapte. Vreau să-mi promiți că atunci nu te vei atinge de Saint. Sau de afacerea lui.

Am întins mâna între noi.

Holland s-a uitat la ea, gândindu-se. Simțeam că mă măsoară din ochi, încercând să-și dea seama de ce eram în stare.

— Cred că Saint înseamnă pentru tine mai mult decât știam. Cred că a însemnat pentru Isolde mai mult decât știam.

Nu era proastă. Punea piesele cap la cap. Știa că Saint fusese timonierul lui Isolde, dar nu știa că fusese și iubitul ei. Iar eu nu voiam să-i confirm.

— Batem palma sau nu?

Am ridicat mâna între noi.

A luat-o zâmbind și lumina lumânărilor i-a sclipit în ochi.

— Batem palma.

Capitolul 20

Bastian era frumos în întunericul din pragul zorilor.

Stăteam la fereastră cu vârfurile degetelor lipite de sticla rece, privind licărul lămpilor stradale de dedesubt. Casa Azimutului se afla în vârful colinei, deasupra peisajului, ca o santinelă, ceea ce mi se părea potrivit. Holland urmărea tot ce se petrecea în orașul ăsta. În port. Între comercianți. În Consiliul Comerțului. Și acum pusese ochii pe Ceros.

Până la urmă avea să facă la fel și în Strâmtori.

Hărțile de pe pereții din biroul lui Holland stăteau înfășurate strâns și legate cu un șnur pe masa de lângă ușă. Se uitase în ochii mei când mi le dăduse și, simțind o scânteie de recunoaștere, încremenisem. În clipa aceea, am avut senzația că o priveam pe mama.

Am simțit o întrerupere în ritmul respirației lui West și mi-am întors privirea de la fereastră. Stătea întins pe pături, cu un braț strâns sub pernă, și, chiar și în lumina obscură, am observat că-i revenise culoarea în obraji.

Pentru asta nu-l trezisem, îmi spuneam eu. Pentru asta stătusem în tăcerea întunecată timp de o oră, așteptând să deschidă ochii. Dar, de fapt, îmi era frică.

M-am așezat pe marginea patului, privind cum îi urca și-i cobora pieptul. Încruntat, cu ochii încă închiși, a tresărit, inspirând scurt. Ochii i s-au deschis subit și am observat cum încearcă, agitați, să se focuseze. West s-a uitat mahmur prin încăpere, până când m-a văzut. Atunci a răsuflat.

— Ce e?

Am întins mâna, apucându-l cu degetele de interiorul cotului. Pielea îi era fierbinte și pulsul îi gonea.

S-a ridicat în capul oaselor, adunându-și părul de pe față. Ochii i-au fugit la fereastră și mi-am dat seama că se uita după port. După *Marigold*.

— Ar trebui să mergem. Să pornim pe apă înainte să răsară soarele.

Inima îmi bubuia în urechi când s-a ridicat în picioare și dinții îmi clănțăneau.

— Nu putem.

Am strâns degetele ca să nu-mi tremure mâinile.

— *Eu* nu pot.

Chipul lui West s-a schimbat aproape instantaneu. S-a întors spre mine, cu spatele la cerul întunecat.

— Cum?

Vocea îi era îngroșată de somn.

Am deschis gura, încercând să găsesc o cale de a-i spune. Întorsesem cuvintele în gând pe o parte și pe alta iar și iar, dar acum nu-mi mai veneau.

Expresia din ochii lui a trecut încet de la îngrijorare la teamă.

— Fable.

— Nu pot să mă întorc cu tine în Strâmtori, am spus eu. Nu încă.

I-a împietrit fața.

— Ce tot spui?

În clipa în care făcusem înțelegerea cu Holland, știam că o să mă coste în relația cu West. Dar trebuia să cred că situația putea fi remediată.

— Azi-noapte, am spus eu, înghițind. Am făcut o înțelegere cu Holland. Care n-o să-ți placă.

Culoarea i s-a scurs din obraji.

— Despre ce vorbești?

— Am...

Vocea mi-a tremurat.

— Ce ai făcut, Fable?

— O să găsesc piatra miez-de-noapte. Pentru Holland.

— Pentru ce?

Cuvintele erau aspre și scurte.

Ăsta era momentul la care mă gândisem cu groază. Scânteierea aceea furioasă din ochii lui. Încordarea maxilarului.

Mi-am lipit limba de dinți. Odată ce o spuneam, nu mai era cale de întoarcere.

— Saint.

Mi-am despletit picioarele, alunecând din pat, și West a făcut un pas în spate.

— Dacă găsesc nestemata pentru Holland, o să-l lase în pace pe Saint.

Mi-a trebuit o clipă ca să identific expresia de pe chipul lui West. Nu-i venea să creadă.

— Unde naiba ți-a fost mintea?

Nu aveam niciun răspuns. Niciun răspuns pe care ar fi putut el să-l înțeleagă.

— Trebuie s-o fac, West.

— Am căzut de acord, a oftat el. Am căzut de acord că o să rupem legăturile cu el.

— Știu.

Am înghițit în sec.

S-a întors spre fereastră, privind marea din zare.

— Miez-de-noapte e în Constelația Yuri. Pot s-o găsesc.

— Și dacă nu poți?

— Pot. Știu că pot.

Am încercat să par convinsă.

— O să plec cu un echipaj de-ale ei și...

S-a întors spre mine și cuvintele mi s-au poticnit.

Furia tăcută a lui West a umplut camera din jurul nostru.

— Nu plec din Bastian fără tine.

— Nu-ți cer să rămâi.

Am răsucit stofa jupei între degete.

— Du-te cu *Marigold* înapoi la Ceros și o să vin și eu.

A luat haina atârnată de spătarul scaunului și a băgat mâinile în mâneci.

— Când ai făcut înțelegerea aia, ai făcut-o pentru amândoi.

Mă temeam că va spune asta. Exact asta aș fi spus și eu dacă West ar fi făcut ceva asemănător. Dar echipajul n-ar fi fost de acord în veci. Ar fi votat împotriva lui înainte să termine de povestit ce făcusem.

— West, îmi pare rău!

A încremenit, privindu-mă în ochi.

— Spune-mi că nimic din toate astea n-are legătură cu ce ți-am spus aseară.

— Ce?

Și-a strâns buza inferioară.

— Cred că ai făcut înțelegerea asta pentru că nu ești sigură că vrei să te întorci în Strâmtori.

— Strâmtorile sunt căminul meu, West. Îți spun adevărul. E vorba de mine și de Saint. Nimic altceva.

A mormăit ceva în barbă, încheindu-se la guler.

— Ce-i? La ce te gândești?

— Nu cred că vrei să știi la ce mă gândesc, a spus el încet.

— Ba vreau.

A ezitat, lăsând o tăcere lungă să se întindă între noi, după care a răspuns:

— Mă gândesc că am avut dreptate.

— În ce privință?

Un strop de roșeață i-a răsărit sub piele.

— Când m-ai rugat să te primesc în echipaj, ți-am spus că, dacă va fi să alegi între noi și Saint, o să-l alegi pe Saint.

Am căscat gura și un sunet mic mi-a scăpat din gât.

— Nu asta fac, West.

— Nu?

Când a ridicat ochii, întâlnindu-mi privirea, erau reci.

Cuvintele lui m-au rănit profund și am tresărit.

— Nu-l aleg pe el în defavoarea ta, am repetat, vorbind mai tare, mai mânioasă. Dacă ar fi fost vorba de Willa, și tu ai fi făcut la fel.

— Saint nu e Willa, mi-a întors-o el.

Era încordat și încă mă privea dintr-o parte.

— Te-a părăsit, Fable. Când te-ai dus la el, la Ceros, nu te-a vrut.

— Știu, am spus eu încet.

— Atunci de ce faci asta?

Abia puteam să scot cuvintele. Privindu-l pe West în clipa aceea, am simțit că-și pierduseră sensul.

— Pur și simplu nu pot să las să i se întâmple ceva.

West mă fixa cu o privire din ce în ce mai rece.

— Uite-te în ochii mei și spune-mi că *noi* suntem echipajul tău. Că *Marigold* e căminul tău.

— Este, am spus eu și convingerea din vocea mea mi-a făcut durerea din piept să explodeze.

N-am clipit, sperând din toată inima că mă va crede.

A luat rochia de la marginea patului și mi-a întins-o.

— Atunci să mergem.

Capitolul 21

Lumina felinarelor încă sclipea pe chei, oglindită în ferestrele prăvăliilor de pe deal. West mă urma îndeaproape, călcând cu pași mari pe scândurile de lemn alături de mine. Nu spusese mai nimic de când plecaserăm din Casa Azimutului, dar tăcerea lui răsuna în aerul dintre noi. Era supărat. Chiar furios.

Nu puteam să-l învinuiesc. Venise din Strâmtori ca să mă găsească și eu îl prinsesem în plasa lui Holland.

Și Clove a fost furios când i-am spus. Mai mult pentru că el trebuia acum să-l înfrunte pe tatăl meu. Ne urma pe străduțele înguste, cu prețiosul lui cufăr cu bani la subraț. Din câte vedeam, nu-l lăsase din mâini de când i-l dăduse Holland.

Stomacul îmi era numai noduri când am ajuns la intrarea în port și inima mi-a sărit în gât când am zărit *Marigold*.

Era frumoasă, lemnul ei de culoarea mierii lucea în lumina dimineții. În spatele ei vedeam marea limpede și albastră și velele noi, albe ca smântâna proaspătă, strânse frumos pe catarge. În repetate rânduri, mă întrebasem dacă o voi mai vedea vreodată.

M-a copleșit aceeași emoție ca atunci când o vedeam de fiecare dată la insulele-barieră – o ușurare profundă – și buza de jos a început să-mi tremure. Când a observat că mă oprisem, West s-a întors, ridicând privirea la mine de la baza scărilor.

Vântul i-a suflat părul și el l-a potrivit după urechi, scoțându-și apoi pălăria din buzunar și trăgând-o pe cap.

Mi-am adunat fustele și l-am urmat. Cheiurile erau pline de mărfuri ce așteptau să fie înregistrate și de timonieri care așteptau aprobarea comandantului portului din Bastian. Acesta se afla la capătul celei mai lungi estacade, aplecat peste o masă plină de pergamente când am trecut pe lângă el. Registrul pe care i-l arătase lui Holland era deschis, listând corăbiile care sosiseră în timpul nopții. Peste încă o oră, probabil că avea să ajungă pe biroul lui Holland.

M-am poticnit când am zărit un chip cunoscut luminat de flăcările dintr-un butoi. Calla avea capul învelit într-o eșarfă și sub piele i se conturau mușchii brațelor, smulgând capacul unei lăzi cu o singură mână. Pe cealaltă, căreia îi rupsesem degetele, încă o ținea atârnată într-o eșarfă.

M-am uitat pe cheiuri, în căutarea lui Koy, dar nu l-am văzut. El și ceilalți de pe *Luna* probabil că-și căutau de lucru, așa cum spusese comandantul de port, adunând bani de unde apucau până când aveau să găsească loc în alt echipaj sau să-și permită să plătească drumul înapoi spre Strâmtori.

La prora corabiei *Marigold*, în față, era întuneric, cu excepția unui singur felinar care licărea cu o flacără gălbuie. Pe fondul cerului se contura o siluetă scundă.

Willa.

Ne urmărea, aplecată peste balustradă. Cozile ei răsucite erau strânse în creștet ca un colac de frânghie. Nu-i vedeam fața, dar am auzit oftatul lung care i-a scăpat printre buze când ne-a zărit.

După o clipă s-a desfășurat scara și Clove a urcat primul. West a imobilizat-o ca să apuc treptele. Văzând că nu se uită la mine, m-am întors spre el cu umerii încordați, așteptând.

— Suntem în regulă? am întrebat eu.

— Suntem în regulă, a spus West, întâlnindu-mi privirea.

Dar încă era rece.

Aș fi vrut să mă atingă. Să mă ancoreze la chei ca să calmeze senzația mării învolburate dinăuntrul meu. Dar între noi era o distanță care nu fusese acolo înainte. Și nu știam sigur cum s-o micșorez.

M-am urcat pe scară și, când am ajuns în capăt, Willa stătea lângă timonă, holbându-se temătoare la Clove. Dar el nu i-a acordat nicio atenție și a găsit o ladă la proră, pe care s-a așezat, întinzând picioarele.

Willa s-a întors spre mine cu o expresia schimonosită și cu gura căscată.

— *Ce* ai pe tine?

Am coborât ochii la rochie, nespus de stânjenită, dar, până să răspund, un zâmbet larg i-a întins buzele. Cicatricea de pe obrazul ei lucea alburie. Am încălecat balustrada și Willa m-a luat în brațe, strângându-mă cu atâta putere, încât abia mai puteam respira.

Mi-a dat drumul și s-a aplecat pe spate, ca să mă vadă mai bine.

— Mă bucur să te văd.

Am încuviințat din cap în răspuns, suspinând încet, iar ea mi-a luat mâna și a strâns-o. Ochii au început să mă ardă în urma acestei dovezi de afecțiune. Îmi fusese dor de ea. Îmi fusese dor de toți.

De dedesubt s-au auzit bufnete de pași și, după o clipă, Paj a urcat treptele, urmat de Auster. Nu purta cămașă și părul lui lung, negru și lucios i se revărsa peste umeri.

— S-a întors piaza noastră rea! a strigat Paj spre ușa deschisă a cabinei timonierului, traversând puntea până la mine. Și poartă fustă!

M-a lovit pe spate cu putere și am căzut în brațele lui Auster. Pielea lui goală era caldă când mi-am lipit obrazul îmbujorat de pieptul lui. Mirosea a apă sărată și soare.

Din spatele lui, de pe puntea laterală, Hamish privea încruntat spre Clove.

— El ce caută aici?

— Am venit la un ceai, a spus Clove și i-a făcut cu ochiul.

Hamish a ridicat bărbia la mine și apoi la West.

— Ați întârziat. Două zile, a zis încruntat.

— Lucrurile nu prea au mers cum ne-am propus, a mormăit West.

— Am aflat de Zola, a spus Paj. Oamenii vorbeau pe cheiuri și cineva a venit ieri să facă *Luna* bucăți.

— Nenorocitul a primit ce merita, a pufnit Willa. Voi pe unde ați umblat?

— Puteți să ne povestiți mai târziu, a zis Paj și a pornit spre cabina timonierului. Să plecăm odată de-aici!

Willa a încuviințat din cap, pornind spre arborele mare.

— Stați!

Am strâns pumnii în buzunarele hainei și nu am ridicat privirea când am simțit ochii lui West ațintiți asupra mea. Nu voiam să-i văd chipul când aveam s-o spun.

Dar West m-a întrerupt și a pășit în față, ca să înfrunte echipajul.

— Mai trebuie să facem ceva înainte să ne întoarcem la Ceros.

— West...

L-am apucat de braț, dar s-a desprins de mine, întorcându-se spre Paj.

— Stabilește drumul spre Constelația Yuri.

Toți membrii echipajului păreau la fel de derutați ca mine.

— Poftim?

— Constelația Yuri?

Willa s-a uitat când la mine, când la West.

— Ce vorbești?

— West, am spus eu încet, nu.

— Și ce avem de făcut în Constelația Yuri mai exact? a întrebat Hamish, străduindu-se din răsputeri să-și păstreze cumpătul.

— Nu avem de făcut nimic. Eu am de făcut, am răspuns eu. Muncă de dragor. O singură misiune. După ce termin, o să vă găsesc la Ceros.

— Cât primim?

Hamish și-a pus ochelarii la loc, mulțumit atâta vreme cât discutam despre cifre.

Am înghițit în sec.

— Nu primim nimic.

— Ce se petrece, Fable?

Paj a făcut un pas spre mine.

— Imediat ce rezolv treaba asta, mă întorc în Strâmtori. Puteți să luați cota mea din prada de pe *Ciocârlie* și...

— Fable a făcut o înțelegere cu Holland, s-a revărsat vocea lui West între noi, pe punte.

Confuzia din privirile echipajului s-a transformat pe loc în suspiciune.

— Ce înțelegere? a insistat Auster.

— Trebuie să găsesc ceva pentru ea.

Paj a strâmbat din nas.

— De ce?

M-am frecat pe față.

— Holland e...

— E mama lui Isolde, a încheiat Clove exasperat.

Toți patru s-au întors spre West, dar el n-a spus nimic.

— Holland e *bunica* ta?

Hamish și-a dat jos ochelarii. Îi atârnau de vârfurile degetelor.

— Am aflat abia în seara galei, am spus eu, cu ochii în podea. Îl vânează pe Saint și i-am spus că o să găsesc ceva pentru ea dacă-l lasă în pace.

Pe corabie s-a lăsat încă o tăcere șuierătoare.

— Nu vorbești serios, a spus Paj răgușit. E vreun ticălos de aici până-n Strâmtori cu care *nu* ești înrudită?

— Nici nu mă gândesc să primim o sarcină ca să-i salvăm pielea lui Saint! a izbucnit Willa.

— De acord, a spus și Hamish.

— Știu.

Asta mă și așteptam să spună.

— De aceea o s-o fac singură.

— N-o s-o faci singură. Și nu ținem niciun vot, a spus West. Stabiliți drumul spre Constelația Yuri.

Toate privirile au sărit la el.

— West, am șoptit eu.

— Ce vrea să însemne asta?

Willei aproape că-i venea să râdă.

— Mergem la Constelația Yuri. Facem scufundările și apoi ne întoarcem acasă.

Paj s-a desprins de balustradă, încrucișând brațele la piept.

— Vrei să zici că nu avem niciun cuvânt de spus în povestea asta?

— Nu. Nu asta vrea să zică, am spus eu.

— Fix asta zic, m-a întrerupt West. *Marigold* merge la Constelația Yuri.

— Ce faci?

Nu-mi venea să cred.

— Dau ordine. Cine nu vrea să le urmeze n-are decât să se întoarcă în Strâmtori pe altă corabie.

Echipajul se holba la el, șocat.

— Ai idee ce am făcut ca să ajungem aici? Ca să te găsim? a izbucnit Willa.

De data asta, îmi vorbea mie.

— Și acum vrei să-l salvezi pe bărbatul care în ultimii doi ani ne-a făcut viața un calvar?

De la proră, Clove ne urmărea amuzat. A încrucișat brațele peste cufărul din poală, uitându-se când la West, când la ceilalți.

— Încă nu ne-ai spus ce trebuie să dragăm, a spus Auster calm.

Părea să fie singurul care nu voia să-l pocnească în față pe West.

— Înainte ca mama mea să fi plecat din Bastian, a furat ceva de la Holland, am spus eu. Piatra miez-de-noapte.

Paj a holbat ochii, dar Willa i-a mijit.

Auster a râs, dar râsul i s-a stins încet când mi-a întâlnit ochii.

— Ce, vorbești serios?

— E în Constelația Yuri. Trebuie doar s-o găsim.

— Nu *noi* trebuie, a mârâit Paj. Nu e niciun *noi* în povestea asta.

Am tresărit, făcând un pas în spate. Dar Paj nici n-a clipit.

— Nimeni nu a văzut-o vreodată! a șuierat Hamish. Probabil că nici nu există. E doar o poveste pe care o fi spus-o vreun sânge-sărat beat la cârciumă.

— Există, a spus Clove, amuțindu-i pe toți cu vocea lui gravă.

Hamish a clătinat din cap.

— Chiar dacă există, nicio bucată de miez-de-noapte n-a mai fost dragată de când a inaugurat-o Holland pe a ei.

— Mama mea a găsit-o. Așa că pot s-o găsesc și eu, am spus eu.

Focul acela bine știut s-a aprins din nou în ochii Willei.

— Sunteți nebuni. Amândoi.

— Vreau ca totul să fie pregătit până diseară. Pornim în zori, a spus West.

Toți patru s-au holbat furioși la el. După încă o clipă, West s-a desprins de artimon, trecându-și o mână prin păr, și a por-

nit spre puntea laterală. L-am privit până când a dispărut în cabina timonierului, după care m-am dus după el.

Lumina din încăpere se prelingea prin ușa deschisă și dușumeaua a scârțâit când am pășit înăuntru. Mirosul familiar al cabinei lui West mi-a umplut plămânii și mi-am strâns brațele pe lângă corp, privind șirul de pietre găurite atârnate la fereastră.

— Ce-a fost asta? am spus eu.

West a scos un pahar verde de rachiu din sertarul biroului și a întins mâna spre tavan, căutând de-a lungul lui. Marginea cămășii i-a ieșit din pantaloni, descoperind o dungă de piele arămie, și mi-am mușcat obrazul.

Mâna lui a găsit în sfârșit ce căuta și a luat o sticlă gălbuie de pe grindă. A destupat-o și a umplut paharul.

— Am tot avut un vis, a spus el. De la Dern încoace.

L-am privit cum ridică paharul și tăcerea stingheră s-a întins între noi.

A dat rachiul pe gât, înghițind zgomotos.

— Despre noaptea în care l-am omorât pe Crane.

Mi-a întins paharul.

L-am primit, întrebându-mă dacă de asta se trezise speriat în Casa Azimutului de dimineață.

A luat sticla și a umplut paharul la loc.

— Stăm pe punte, în lumina lunii, și eu desprind capacul lăzii.

A așezat rachiul pe birou, încleștând maxilarul.

— Dar nu Crane e înăuntrul ei. Tu ești.

Un fior mi-a înțepat pielea, făcându-mă să tremur, și rachiul s-a agitat în pahar. L-am dus la buze și am aplecat capul pe spate, golindu-l.

— Ești supărat pe mine. Nu pe ei.

Nu a negat.

— Nu poți să-i silești să meargă la Constelația Yuri.

— Ba pot, a spus el ferm. Sunt timonierul corabiei ăsteia. Pe actul de proprietate e trecut numele meu.

— Nu așa operează echipajul ăsta, West.

A privit pe lângă mine, spre fereastra întunecată.

— Așa operează acum.

Durerea din gât îmi îngreuna înghițiturile. Luase hotărârea asta de când îi spusesem despre înțelegerea mea cu Holland. Nu puteam s-o mai schimb acum, orice aș fi zis.

— Nu e corect. Ar trebui să pleci cu *Marigold* înapoi în Strâmtori.

— Nu plec cu *Marigold* nicăieri, decât dacă te afli și tu pe ea, a spus el și mi s-a părut că detesta cuvintele.

La asta se referea când spusese că eram blestemați. West era dispus să sfideze echipajul dacă în felul ăsta ar fi evitat să mă lase pe Marea Nenumită. Deja plătea prețul acelei zile din Lațul Uraganului și al acelei nopți petrecute în cabina lui, când îmi spusese că mă iubește.

Amândoi aveam să plătim cât om trăi.

Capitolul 22

— Le-a adus!

Strigătul lui Hamish de la fereastră m-a făcut să scap tocul pe masă. Am ieșit din separeu și m-am dus la ușile tavernei, deschise larg spre stradă. Paj traversa pavelele cu trei pergamente înfășurate sub braț, cu gulerul ridicat împotriva vântului aspru. A dat din coate printr-un grup de bărbați care se îndrepta spre casa de comerț și aproape că l-a doborât pe unul dintre ei.

Clove se oferise să meargă el la cartograf, neavând încredere în Paj. Nu-și ascunsese îndoiala că navigatorul nostru ar fi putut să ducă *Marigold* la Constelația Yuri și înapoi. Dar lui Clove îi dădusem alte sarcini.

M-am uitat din nou pe stradă, căutându-l cu privirea. Întârzia.

Am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor noi pe care Willa acceptase cu chiu, cu vai să mi-i cumpere. Mă bucuram că scăpasem de rochia aia ridicolă și că purtam din nou o pereche de ghete.

După o clipă, Paj a dat buzna pe uși. A venit la separeul unde ne stabiliserăm și a lăsat hărțile pe masă la nimereală. Nu s-a sinchisit să se uite la mine. De fapt, niciunul dintre ei nu mi-a aruncat o privire toată ziua.

West a ignorat demonstrația de indignare a lui Paj și și-a suflecat mânecile cămășii.

— Bun. Ce avem aici?

— Uite-te și tu, a mârâit Paj.

— Paj, l-a avertizat Auster, ridicând dintr-o sprânceană.

Alături, Willa părea de acord cu protestul lui Paj. A pufnit, amestecând încă un cub de zahăr în ceaiul ei rece.

Paj a cedat sub reproșul lui Auster și a desfășurat hărțile peste registrul de nave pe care mi-l dăduse Holland.

— Miez-de-noapte a fost găsit în Constelația Yuri. Așa trebuie să fi fost. Registrul spune că echipajul lui Holland draga insulele de mai bine de o lună când l-a găsit Isolde și au lucrat mai departe în locul ăla săptămâni în șir.

A pus degetul pe adunarea de suprafețe fărâmițate de uscat.

— De atunci, echipajul lui Holland a dragat recifele alea până la epuizare. Întâi dinspre nord, înaintând spre sud. Apoi dinspre sud, înaintând spre nord.

— Dar n-au găsit nimic, am spus eu în șoaptă.

— Evident, a răspuns Paj cu asprime. Lucrează acolo de aproape douăzeci de ani și au acoperit toate recifele pe care le draga echipajul lui Holland când Isolde a găsit piatra. E prea puțin spus că munca asta e fără speranță.

M-am așezat pe marginea mesei.

— Unde sunt hărțile geologice și topografice?

Paj a frunzărit colțurile hărților, până când a găsit-o pe cea căutată și a scos-o la iveală.

— Aici.

Hărțile s-au desfășurat înaintea mea. Marea Nenumită era marcată cu culori diverse și linii de grosimi diferite, identificând tipurile de stâncă și adâncimile apei. Majoritatea recifelor erau înconjurate de bazalt, ardezie și gresie – locuri ideale în care se găseau majoritatea pietrelor prețioase care sprijineau comerțul cu nestemate. Dar, dacă mama mea găsise miez-de-noapte într-un singur loc și de atunci Holland

nu mai reușise să găsească altele, atunci noi trebuia să căutăm în altă parte.

— Asta ce-i?

Am arătat două insule din colțul hărții, marcate cu simbolul pentru cuarț.

Văzând că Paj nu face decât să se holbeze la mine, Auster i-a smuls registrul din mână. A plimbat degetul în josul paginii, până când le-am găsit.

— Surorile de Sfen.

Mai auzisem de ele. Erau o pereche de recife din Constelația Yuri unde se dragau majoritatea pietrelor de sfen galben și verde, care se recunoșteau după formele de pană pe care le aveau în stâncă.

— Se pare că e și un depozit activ de agat albastru acolo, dar serpentinul s-a terminat. A fost dragat tot, a adăugat Auster.

— Altceva?

— Mai e onix pe ici, pe colo.

Am mijit ochii, gândindu-mă.

— Când a dragat echipajul lui Holland acolo ultima dată?

Paj a vorbit în sfârșit, dar fața lui era ca de piatră.

— Acum doi ani.

A întins mâna pe deasupra mea, mișcând harta.

— Locul ăsta e cel mai interesant.

A arătat punctele negre dintre două peninsule lungi.

— E mult crisocol și locul n-a mai fost dragat de zece ani, pe puțin.

Chiar *era* interesant. Crisocolul se găsea de regulă în depozite mici împrăștiate pe întinderi mari de apă. Era neobișnuit să găsești cantități atât de mari încât să nu poată fi dragate nici în zece ani.

— Mai vezi locuri ciudate?

— Nu prea. Holland a fost meticuloasă, a avut grijă să nu treacă nimic cu vederea.

Dar, dacă ăsta era cadranul în care lucrau când Isolde a găsit piatra, atunci aici trebuia să fie. Undeva. Am luat tocul din mâna lui, marcând zonele cele mai puțin promițătoare. În cele din urmă, ne-au rămas doar recifele așezate pe paturi de gnais și șisturi verzi.

— Au umblat la recifele astea în repetate rânduri, a spus West, sprijinindu-se de masă cu ambele mâini.

— Dar nu cu ajutorul unui mag al nestematelor, am spus eu, mai mult pentru mine. Oskar a murit cu mult înainte ca Isolde să fi găsit miezul-de-noapte.

— Oskar?

— Bunicul meu.

Cuvintele sunau ciudat până și în urechile mele.

— A fost un mag al nestematelor. Dacă Holland ar fi avut și alții, nu s-ar mai fi arătat atât de interesată de faptul că și eu sunt mag.

Orice mag cu scaun la cap ar fi evitat un comerciant ca Holland. M-am întors spre Paj.

— Ești sigur că poți să navighezi pe apele astea?

— Am de ales?

— Poți s-o faci sau nu? am spus eu, mai aspru decât aș fi vrut.

Mi-a adresat o privire lungă și iritată.

— Pot s-o fac.

— Avem la dispoziție o săptămână, am mormăit eu.

Ne-ar fi fost imposibil să facem scufundările astea chiar și în două săptămâni.

— Trebuie să stabilim drumul până la apus, a spus West.

— Mai vreți și altceva?

Paj s-a uitat la noi, cu un rânjet batjocoritor pe chip.

— Da, am spus eu agasată. Spune-i lui Hamish că-mi trebuie o lampă de bijutier. Și încă o curea cu unelte de dragor.

— Cu plăcere.

Paj s-a desprins de masă și și-a luat haina, pornind spre ușă.

S-au trântit în urma lui când barmanița a așezat un al treilea ibric cu ceai și mi-am împins ceașca peste hărți ca s-o poată umple.

— Încă o curea de dragor, a șoptit Willa. A ta ce-a pățit?

— Ce-ți pasă?

West a fixat-o cu ochi mânioși. Willa a ridicat din umeri.

— Sunt și eu curioasă pe ce se duc banii noștri.

Ochii i-au fugit la mine și m-am mușcat de obraz. Willa trasa o linie. Ea se afla de o parte a ei și era clar că pe mine mă așeza de partea cealaltă.

— Ceva de mâncare?

Barmanița și-a șters mâinile de șorț.

Auster a dus mâna la buzunarul vestei.

— Pâine și brânză. Și tocană, dacă aveți.

A așezat trei bani pe masă.

— Nu-i ceri voie lui Fable mai întâi? a spus Willa batjocoritor.

M-am încruntat, stăpânindu-mi imboldul de a-i vărsa ceaiul în poală. Înțelegeam de ce era furioasă. Toți aveau dreptul să fie supărați. Dar nu eram convinsă că West înțelegea ce risc își asuma forțându-le mâna. La sfârșitul poveștii ăsteia, aș fi putut să nu mai am un loc în echipaj.

Am privit din nou spre fereastră și am oftat. Când îl trimisesem pe Clove la chei, îi spusesem să se întoarcă înainte de amiază.

— A spus că va veni, a zis West, citindu-mi gândurile.

Mi-am luat atenția de la stradă și am îndreptat-o din nou asupra hărților.

— Începem în partea de est a cadranului, unde dragau corăbiile lui Holland când Isolde a găsit nestemata, și urmărim recifele pe care le-am marcat. Nu putem ști sigur dacă asta e

sau nu alegerea bună până nu coborâm acolo, dar recifele alea prezintă condițiile cele mai bune pentru o diversitate mare de pietre. Curentul sudic aduce apă caldă, patul e de gnais și susține un petec de recife suficient de vechi cât să ascundă câteva secrete.

Era locul cel mai bun din care să începem, dar ceva îmi spunea că n-avea să fie atât de ușor.

Ușa cârciumii s-a dat din nou de perete și am mijit ochii împotriva luminii orbitoare. Clove și-a dat jos pălăria, descheindu-și haina cu o mână, și am răsuflat ușurată când în spatele lui l-am văzut pe Koy.

— Mi-a luat jumătate de zi, dar l-am găsit.

Clove s-a așezat, luând ibricul de ceai fără să ceară voie și umplând una dintre cestile goale.

Koy încă era ud și tăieturile proaspete de pe degetele lui mi-au indicat unde petrecuse ultimele două zile, de când fusese rechiziționată corabia lui Zola. Curățase carene. Chipul lui nu a arătat nicio urmă de rușine când a observat că-i inspectam mâinile. Era o muncă nedemnă, pe care Koy probabil că n-o mai făcuse de ani întregi, dar jevalezii făcuseră fapte și mai murdare pentru bani.

Lângă mine, West stătea cu spatele drept și-l studia.

— Ce vrei, Fable? a spus Koy în cele din urmă, băgând mâinile în buzunarele hainei.

— Am o slujbă pentru tine, dac-o vrei.

Ochii negri i-au sticlit.

— O slujbă.

Willa s-a aplecat în față, cu gura căscată.

— Iartă-mă, începi să angajezi fără voia noastră și membri noi de echipaj?

— Gura, Willa! a mârâit West, amuțind-o.

M-am uitat din nou la Koy.

— Chiar așa. O slujbă.

— Ultima dată când te-am văzut, erai prizonieră pe *Luna* și dragai sub comanda lui Zola. Ai petrecut două zile în Bastian și acum ai afacerea ta?

— Așa se pare.

Am ridicat din umeri. De cealaltă parte a mesei, Willa fumega. Koy se holba la mine cu același sentiment.

M-am rezemat din nou de spătarul băncii, privind hărțile.

— Șapte zile, douăsprezece recife, o singură nestemată.

— N-are niciun sens. Cum adică o singură nestemată?

— Adică ne uităm după o singură nestemată, dar nu știm unde e.

Koy a pufnit.

— Vorbești serios?

Am încuviințat din cap o singură dată.

— Și cum te gândești să faci mai exact?

Am înfășurat harta dintre noi, lovind cu ea în masă.

— Știam eu, a mormăit el, clătinând din cap. Ești un mag al nestematelor.

Nu l-am contrazis.

— Le-am spus tuturor de pe insula aia că nu degeaba dragai mai mult decât jevalezii care făceau scufundări de cincizeci de ani.

Niciodată nu mă acuzase fățiș, dar știam că avea bănuieli. Mă protejase doar faptul că eram atât de tânără. Nimeni nu l-ar fi crezut decât dacă ar fi aflat cine era mama mea.

— Nu mă interesează, a spus el. Am primit numai jumate din plata promisă de Zola, înainte ca trupul lui să fie aruncat în port de ăia care i-or fi tăiat gâtul. Cea mai mare parte o s-o cheltuiesc pe drumul de întoarcere la Jeval.

Și tocmai pe asta mizam. Koy avea o familie pe Jeval care se bizuia pe el și ăsta era singurul motiv pentru care acceptase oferta lui Zola. În lipsa lui, probabil că fratele lui se ocupa de afacerea cu barca și în câteva zile avea să se întrebe pe unde umbla.

Dar, ca să-l înduplec să vină cu noi, trebuia să-l conving că eram bună platnică.

— Vom dubla plata pe care ți-a promis-o Zola. Și ți-o dăm chiar acum, a mormăit Clove între înghițituri de ceai.

— Poftim?

M-am foit pe bancă și m-am întors spre el. Era o ofertă mult mai bună decât cea pe care voiam să i-o fac eu.

Clove părea plictisit, ca de obicei. Deloc îngrijorat.

— Ai auzit bine.

— N-avem atâția bani, Clove. Nu aici.

Am coborât vocea. Chiar dacă am fi avut, echipajul mi-ar fi luat gâtul dacă aș fi cheltuit atâta din cuferele lor.

— Am eu.

A ridicat din umeri. Se referea la banii primiți pentru Zola. Pe care ar fi vrut să-i cheltuiască pe o flotă proprie.

— Clove...

— Îți trebuie, a spus el simplu. Așa că ia-i.

Acesta era acel Clove pe care-l știam. Ar fi furat banii pentru mine dacă l-aș fi rugat.

I-am adresat un zâmbit firav și recunoscător.

— O să ți-i dau înapoi. Până la ultimul ban.

Am simțit privirea lui Koy întorcându-se spre mine din celălalt capăt al mesei. Acum era clar că asculta cu atenție.

— O să te și ducem înapoi la Jeval, gratis, când ne întoarcem în Strâmtori, am adăugat eu.

Koy și-a mușcat buza inferioară, gândindu-se.

— În ce belea te-ai băgat?

— Vrei slujba sau nu?

S-a foit pe picioare, ezitând. Nu putea să refuze oferta asta și o știam amândoi.

— De ce?

— Ce anume?

— De ce îmi oferi slujba *mie*?

A spus-o pe un ton amar și mi-am dat seama că mă descifrase. Trebuia să fiu atentă cu el ca să nu-l scap din cârlig.

— Ești cel mai bun dragor pe care l-am întâlnit vreodată. În afară de mine, m-am corectat eu. Misiunea asta e aproape imposibilă și am nevoie de tine.

S-a întors spre fereastră, privind în stradă. Lângă el, West mă urmărea cu privirea. Nu-i plăcea situația. Ultima dată când îl văzuse pe Koy, acesta mă fugărea pe cheiul din Jeval, gata să mă omoare.

Când Koy a vorbit în sfârșit, a lăsat ambele mâini pe masă și s-a aplecat asupra mea.

— Bine. O fac. Vreau banii acum și-mi trebuie o curea cu unelte. Nenorociții ăia au luat-o pe a mea când au dezmembrat *Luna*.

— S-a făcut.

Am zâmbit.

— Încă ceva, a spus și s-a apropiat mai mult.

West a sărit în picioare, făcând un pas spre noi.

— Ce-i? l-am întrebat, uitându-mă în ochii lui.

— Nu facem schimb de favoruri, Fable. Ai înțeles?

Vocea i-a coborât.

— Ți-am spus. N-am tăiat frânghia. Așadar, dacă asta are legătură cu ce s-a întâmplat în timpul scufundării ăleia, m-am *cărat*.

Asta era chestia la Koy. Orgoliul lui era mai îndărătnic decât foamea după bani. Chiar și numai dacă i-aș fi dat de înțeles că-i eram datoare, ar fi refuzat banii.

— Bine. Nu ai tăiat frânghia.

Am întins mâna între noi.

— Plecăm la apus. O să-ți dau uneltele și banii pe corabie.

Koy mi-a luat mâna și a scuturat-o. S-a mai uitat la mine o clipă și apoi s-a răsucit pe călcâie, pornind spre ușă.

Willa s-a holbat la mine incredulă. I-am dat hărțile și ea a clătinat din cap, după care s-a ridicat.

West a urmărit-o cu privirea până când a plecat.

— Despre ce favoare vorbește Koy? a întrebat el.

— Nemernicul ăla mi-a salvat viața când dragorul lui Zola a încercat să mă omoare.

— Despre asta e vorba? O datorie?

— Nu, am spus eu, ridicându-mă. Așa cum am spus, e un dragor priceput. Avem nevoie de el.

Am citit în ochii lui West faptul că voia să-i spun toată povestea. Până la urmă trebuia să i-o spun, dar nu astăzi.

Clove s-a rezemat pe spate, privindu-mă.

— Ce-i?

A ridicat din umeri, cu un zâmbet pișicher pe buze.

— Mă gândeam și eu.

Am înclinat capul într-o parte, strâmbându-mă la el.

— *Ce* gândeai?

— Că ești exact ca el, a spus, sorbind din nou din ceai.

Nu era nevoie să întreb despre cine vorbea. Se referea la Saint.

Capitolul 23

— Ce mai e de făcut înainte să plecăm? a întrebat Clove, lăsând ceașca.

— Tu nu vii cu noi, am spus.

Și-a încruntat sprâncenele stufoase.

— Cum adică nu vin cu voi?

— Dacă Holland află că nu ai pornit spre Strâmtori, o să vrea să afle și motivul. Nu ne permitem riscul ăsta. Și trebuie să-i spui lui Saint ce se petrece.

— Lui Saint n-o să-i placă. Că te-am lăsat aici. Nu ăsta era planul.

— Nimic nu prea merge conform planului, în caz că n-ai observat. Trebuie să te duci în Strâmtori pentru mine, Clove.

S-a gândit, privind când la mine, când la West. Nu era vorba doar de Saint. Clove nu avea încredere în West. Nu avea încredere în niciunul dintre ei.

— E o idee proastă. Navigatorul ăla al vostru o să vă izbească de stânci înainte să ajungeți la Constelația Yuri.

— Navigatorul ăla o să se descurce! a izbucnit Auster.

— O să vă coste al naibii de mult dacă Fable nu ajunge înapoi la Ceros.

Acum Clove i se adresa lui West.

— Fable a reușit să scape singură de pe insula aia pe care ați părăsit-o. Nu cred că ar avea nevoie de noi ca să se întoarcă la Ceros.

Cuvintele lui West erau acide.

— Aici îți cam dau dreptate, a zâmbit Clove. Ei, se pare că trebuie să găsesc o corabie cu drum spre Strâmtori.

S-a ridicat și, făcându-mi cu ochiul, a pornit spre ușă.

— O corabie a lui Holland, am spus eu. Trebuie să știe că ai plecat.

Barmanița a așezat pe masă două platouri mari cu pâine și brânză și încă un ibric de ceai. Auster n-a pierdut nicio clipă, întinzând mâna după farfurioara cu unt.

A întins un strat gros pe o bucată de pâine și mi-a întins-o.

— Mănâncă. O să te simți mai bine.

M-am uitat la el.

— De ce nu ești și tu supărat, ca ceilalți?

— O, fii sigură că sunt supărat, a spus el, luând încă o bucată de pâine. Nu-i corect ce ai făcut, West. Când ne-ai angajat, ai spus că părerile tuturor vor avea aceeași greutate. Ți-ai încălcat cuvântul.

— Atunci de ce te porți atât de frumos? am întrebat eu.

— Pentru că.

A privit pe lângă mine, spre West.

— Drace, dacă la mijloc ar fi fost Paj, și eu aș fi făcut la fel.

A rupt pâinea și a băgat o bucată în gură.

West s-a aplecat peste masă, oftând îndelung. Încordarea defensivă a maxilarului i se risipise și mi-am dat seama că începea să accepte realitatea faptei lui. Poate că Hamish l-ar fi iertat, dar Willa și Paj n-aveau să fie la fel de înțelegători.

West privea în gol, căzut pe gânduri.

— Știi că nu putem să-i dăm piatra lui Holland dacă o găsim, nu? E cel mai puternic comerciant din Marea Nenumită. Dacă găsești miez-de-noapte pentru ea...

Cuvintele i s-au stins.

— Ar putea să distrugă totul. Și pentru noi, și pentru Strâmtori.

Avea dreptate. Și eu mă gândisem la asta.

— Dacă primește licența pentru comerțul cu Ceros, toate planurile noastre cad. N-ar mai avea nicio importanță.

— Saint nu va permite una ca asta.

Am încercat să par convinsă. Dar adevărul era că nimeni n-ar fi putut spune ce va face Saint.

Auster a întins mâna peste masă, ca să ia încă o bucată de pâine, și tatuajul cu șerpii încolăciți s-a ivit de sub mâneca lui suflecată. Doi șerpi încovrigați care își mâncau cozile unul celuilalt. Același tatuaj îl avea și tânărul pe nume Ezra, cel care apăruse în biroul lui Holland.

Un gând mi s-a ivit în străfundul minții și am încremenit.

Miez-de-noapte l-ar fi salvat pe Saint, dar n-ar fi salvat Strâmtorile. Dacă Holland și-ar fi extins ruta până la Ceros, i-ar fi năruit pe toți comercianții care-și aveau sediul acolo.

— Auster? am spus eu.

A ridicat ochii din farfurie, cu gura plină de pâine.

— Da?

— Povestește-mi despre tatuajul ăla.

Ochii lui cenușii au sticlit și mâna i-a încremenit în aer. De cealaltă parte a mesei, West a tăcut.

— De ce? a întrebat Auster alarmat.

— La ce te gândești? a întrebat și West, apropiindu-se de mine.

— Ai dreptate în privința lui Holland. Putem să dăm piatra la schimb pentru Saint, dar nu e atât de simplu. Dacă obține licența pentru comerțul în Strâmtori, n-o să mai aibă importanță. N-o să se lase până nu ajungem să muncim cu toții pe chei.

West a încuviințat din cap.

— Știu.

— Nimeni nu poate s-o atingă. Controlează comerțul pe Marea Nenumită și e stăpână peste Consiliul de Comerț.

West a ridicat din umeri.

— Consiliul de Comerț din Strâmtori s-a ținut pe poziție până acum. Nu avem ce face, putem doar să sperăm că n-o să-i acorde licența.

— Nu-i adevărat, am spus eu, pe când mintea mea încă descâlcea încurcătura de idei.

Amândoi s-au uitat la mine, așteptând.

— Știm că Holland vrea să-i elimine pe comercianții cu sediul la Ceros.

Privirea mi-a alunecat, oprindu-se asupra lui Auster.

— A încredințat o sarcină unui comerciant fără licență ca să îndulcească oferta pentru Consiliu. Despre care nu vrea să știe nimeni.

Auster a strâmbat din gură.

— Cui?

— Când eram cu Holland, a făcut un târg cu cineva care purta același tatuaj.

Auster s-a fâstâcit deodată, foindu-se pe bancă.

— Cum îl cheamă?

— Ezra, am spus eu.

Auster a ridicat privirea fulgerător.

— Îl cunoști?

— Îl cunosc, a răspuns el.

— Ce poți să ne spui despre el?

— Nimic, dacă vreau să-mi păstrez capul. Nu vrei să te amesteci cu familia Roth. Ai încredere în mine.

— Stai puțin. Faci parte din familia Roth?

Am ridicat vocea.

Dar West nu părea deloc surprins. Știa exact ce însemna tatuajul ăla.

— Crezi că putem să ne folosim de ei? a spus West încet.

— Nu, a spus Auster pe un ton egal.

— De ce nu?

— Sunt periculoși, West, a răspuns Auster. Henrik mai curând te-ar tăia decât să te invite la ceai, așa cum a făcut Holland.

Am ridicat mâneca cămășii lui Auster, studiind tatuajul.

— De unde îl cunoști?

Auster părea că se gândește cât să-mi destăinuie.

— E unchiul meu. Nu pot spune că suntem în relații bune, a adăugat Auster. Când am plecat din Bastian, am plecat din familia Roth. Și nimeni nu pleacă din familia Roth.

— Și Ezra?

Văzând că n-am de gând să mă dau bătută, Auster a oftat.

— Nu s-a născut în familie. Henrik l-a găsit muncind pentru un fierar când eram copii. L-a luat sub aripă pentru că era talentat. Henrik i-a asigurat cea mai bună pregătire posibilă și, când amândoi am ajuns pe la vreo paisprezece, cincisprezece ani, Ezra deja făcea cea mai bună argintărie din Bastian. Dar Henrik nu putea s-o vândă.

— De ce nu?

— Ani de-a rândul, familia Roth a fost cel mai mare producător de nestemate false de la Marea Nenumită până în Strâmtori. S-au îmbogățit din afacerea asta, dar în același timp au pierdut orice șansă de a obține un inel de comerciant de la Breasla Giuvaiergiilor. E ilegal să faci afaceri cu ei.

Asta n-o împiedicase pe Holland să-i dea o sarcină lui Henrik și înțelegeam de ce. Planurile pe care Ezra i le arătase lui Holland păreau scoase dintr-o legendă. Numai cineva cu adevărat talentat ar fi putut să creeze o astfel de operă.

— Deci Henrik se folosește de Ezra ca să obțină un inel.

Auster a încuviințat din cap.

— Asta vrea, dar n-o să-l obțină niciodată. Reputația familiei Roth e știută în toate porturile din Marea Nenumită. Nimeni n-o să aibă încredere în Henrik vreodată, darămite să facă afaceri cu el.

— Holland face afaceri cu el.

— Dar n-o să spună nimănui cine a creat opera. Ezra n-o să capete niciodată recunoaștere pentru munca lui. Nici Henrik.

Dacă Auster avea dreptate, înseamnă că Henrik era un om care încerca să se legitimeze.

Am bătut cu degetele în masă.

— Crezi că ar accepta să ne ajute?

— Ei nu ajută pe nimeni. Se ajută pe sine.

— Mai puțin în situația în care ar avea de câștigat, am spus eu, gândind cu voce tare.

M-am rezemat pe spate în separeu, gândindu-mă. Nu știam exact ce planuri avea Holland pentru Strâmtori, dar West avea dreptate în privința ei. Nu era de încredere. Și presimțeam că aștepta să-și facă mișcarea.

— Poți să ne duci la el? am întrebat eu.

Lui Auster parcă nu-i venea să creadă ce spusesem.

— Nu vrei să te amesteci cu ei, Fable. Vorbesc serios.

— Poți sau nu?

Auster m-a privit în ochi un lung moment, după care a oftat greoi.

— Lui Paj n-o să-i placă deloc.

Capitolul 24

— Ticăloși smintiți.

Paj blestema de când am plecat din port și Auster a avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-l ignore în drumul spre Valea de Jos. Când i-am cerut lui Auster să ne ducă la familia Roth, nu mă așteptam să accepte.

Auster nu spusese exact cum scăpase de familia lui când el și Paj plecaseră din Bastian și nu l-am întrebat. Dar era clar că Paj voia ca toate punțile cu acel trecut să fie rupte. I-a interzis lui Auster să ne ducă în Valea de Jos și s-a înduplecat abia când și-a dat seama că Auster ar fi mers fără el.

Acum Paj avea încă un motiv să fie supărat și, minut după minut, eram din ce în ce mai convinsă că ruptura dintre noi devenea prea mare ca să mai poată fi reparată. Nu voisem să-i implic în războiul lui Holland din Strâmtori, dar West asigurase implicarea lor când le ordonase să stabilească cursul spre Constelația Yuri. Acum nu ne rămânea decât să ducem planul până la capăt și să sperăm că apoi vom reuși să recuperăm ce mai rămânea din echipaj.

Dacă Bastian avea vreo mahala, atunci aceea era Valea de Jos, dar nu se compara cu duhoarea și mizeria din Strânsoare sau din Waterside din Ceros. Până și porumbeii de pe acoperișuri păreau mai curați decât cei din Strâmtori.

West mergea umăr la umăr cu Auster, aruncând priviri amenințătoare oamenilor dimprejur, care se holbau la noi

pe stradă. Îl urmăreau pe Auster, șoptind între ei, și nu-mi dădeam seama dacă o făceau pentru că-l recunoșteau sau pentru că li se părea foarte chipeș. Auster a fost foarte atent când s-a pregătit în cabina echipajului, periindu-și părul negru și gros până când a ajuns să i se reverse pe umeri ca obsidianul topit. Și cămașa îi era curată și călcată. Mereu era frumos, chiar și după zile întregi petrecute pe mare fără să se spele. Dar acest Auster era magnific. Îți lua respirația.

Și Paj arăta diferit. În ochii lui se observa un gol pe care nu-l mai văzusem de când mă provocase să aduc un ban de pe fundul mării la insulele de coral.

— Eu încă sunt de părere că e o idee proastă, a mormăit el.

Asta l-a adus pe Auster la limita răbdării, care s-a răsucit deodată pe călcâie și Paj aproape că s-a izbit de el, oprindu-se subit.

Auster l-a privit pe Paj în față, cu buzele strânse într-o linie dreaptă.

— Ai terminat?

— Nu, n-am terminat, a mârâit Paj. Numai eu îmi amintesc cât de greu a fost să scăpăm de oamenii ăștia? Aproape că am murit ca să te separ de familia ta țicnită!

— Dacă ți-e frică, poți să aștepți la cârciumă.

Auster l-a împins în spate.

— Nu pentru mine mă tem, a răspuns Paj și replica lui a fost atât de sinceră și de simplă, încât parcă a amuțit zgomotul străzii din jurul nostru.

Chipul lui Paj s-a înmuiat și i s-au lăsat colțurile gurii.

Auster l-a apucat de mâneca cămășii, de parcă ar fi vrut să-l sprijine.

— Dacă îl găsim pe Ezra, n-avem ce să pățim.

— Și dacă dăm de Henrik?

Auster s-a străduit din răsputeri să-i adreseze un zâmbet jucăuș.

— Atunci am pus-o.

L-a tras pe Paj spre el până când acesta s-a aplecat suficient de mult ca Auster să-l poată săruta. Chiar aici, în stradă, unde îi puteau vedea toți.

N-am putut să nu zâmbesc.

— Ați terminat? a spus West, pierzându-și răbdarea.

Auster s-a uitat la Paj ca și când ar fi așteptat să răspundă el. Paj a oftat.

— Am terminat.

Auster i-a dat drumul, mulțumit pentru moment, și l-am urmat pe străduța îngustă dintre cele două clădiri de pe stradă. Trecerea se întindea între firma unei ceainării și cea a unei spălătorii și cărămizile au devenit negre, vopsite în cenușă.

Auster mergea cu umerii aduși înapoi. Puteam vedea cum armura se clădea în jurul lui, cum blândețea chipului i se schimba și pașii îi deveneau mai apăsați. Indiferent ce ar fi urmat să înfrunte, se încorda în așteptarea clipei hotărâtoare.

Am ajuns în capătul străduței, unde în cărămidă era fixată o ușă de fier brăzdată de nituri.

Vântul a suflat într-un șirag de deasupra de care atârna ceva, făcându-l să se legene. Am mijit ochii, încercând să deslușesc despre ce e vorba, și m-am strâmbat când mi-am dat seama ce era.

— Ăia sunt...?

— Dinți, a mormăit Auster, răspunzând înainte să termin întrebarea.

— Dinți de om?

Auster a ridicat dintr-o sprânceană.

— Prețul plătit de cei care îl mint pe Henrik.

A strâns pumnul, l-a ridicat și a privit încă o dată peste umăr, spre Paj, după care a bătut.

— Ar fi mai bine să așteptați aici, a spus el în șoaptă.

Paj a răspuns cu un râs amar, scuturând din cap.

— Nici în veci.

În spatele meu, West a dus mâna la spate, la curea, pregătit să apuce cuțitul. Așteptând înaintea ușii închise, numai picurul domol al apei mai umplea tăcerea. Nu puteam să-mi iau ochii de la dinți.

Paj bătea agitat în catarama curelei sale, dar Auster nu părea îngrijorat. A încrucișat brațele la piept, așteptând, și, când zăvorul a scârțâit în sfârșit, n-a schițat nicio mișcare.

Ușa s-a crăpat suficient cât să apară fața unui băiat. Crestătura adâncă a unei cicatrici îi șerpuia obrazul.

— Da?

Părea mai degrabă iritat decât interesat să vadă ce voiam.

— Îl căutăm pe Ezra, a spus Auster pe un ton egal. Spune-i că-l caută Auster.

Băiatul a holbat ochii și s-a dat înapoi împleticit.

— Auster?

Tonul pe care i-a rostit numele sugera că de acesta era legată o poveste. Auster n-a răspuns și a intrat în holul obscur, urmat îndeaproape și de noi. Pe perete erau aliniate o serie de cârlige, de care atârnau câteva haine și pălării, sub un șir de picturi în ulei înrămate în aur, reprezentări ale mării în stiluri și culori diferite, care nu se potriveau deloc cu tencuiala crăpată a pereților. Până și dalele de sub picioarele noastre erau surpate, mozaicul lor se afunda și se strâmba în locurile în care lipseau bucăți.

După o tăcere încordată, pe hol au răsunat pașii băiatului și a apărut din nou, făcându-ne semn să-l urmăm în întunericul. Auster a pornit după el fără nicio ezitare, dar eu am scos cuțitul de la curea, ținându-l pregătit în lături. Băiatul ne-a condus după un colț și lumina caldă a unei lămpi a reaprins întunericul din față.

Un cadru de ușă căreia îi mai rămăseseră doar balamalele dădea într-o încăpere mare și pătrată. Un tapet de culoarea

rubinelor era întins neted pe pereți, iar pardoseala strălucea în culoarea adâncă a mahonului, acolo unde nu o acoperea un covor gros de lână mărginit cu ciucuri deșirați.

Biroul dinaintea căminului era simplu și lipsit de podoabe, dar băiatul l-a aranjat cu grijă, așezând tocul pe partea dreaptă, aliniat cu marginea. Până să termine, ușa din peretele din dos s-a deschis și s-a ivit tânărul pe care-l văzusem la Holland. Ezra.

Intrând în cameră, l-a găsit imediat pe Auster cu privirea.

— Nu pot să cred așa ceva!

Auster s-a holbat la Ezra fără nicio expresie, după care un zâmbet i s-a întins pe chip. Ezra a ocolit biroul, a întins brațele și l-a îmbrățișat, lovindu-l pe spate. Era o mască diferită de cea pe care o văzusem pe fața lui Ezra cu o zi în urmă, în biroul lui Holland. Dar afecțiunea dintre ei a părut să-l irite pe Paj. Acesta a încordat umerii, de parcă ar fi vrut să pocnească pe cineva.

Ezra nu l-a luat în seamă și, apropiindu-se de Auster, i-a vorbit.

— Nu știu dacă a fost o idee bună să vii cu el. Henrik poate să apară în orice clipă.

— N-ai decât să încerci tu să-l scoți afară, a bombănit Auster.

Dar maniera relaxată a lui Ezra a dispărut și trăsăturile i s-au ascuțit când și-a întors atenția spre mine. M-a recunoscut aproape pe loc.

— Ea ce caută aici?

— E o prietenă, a răspuns Auster.

— Ești sigur? Adineauri am văzut-o la Holland.

— Sunt sigur.

Auster a lăsat o mână pe umărul lui Ezra.

— Cum mai ești?

Lui Ezra i-a fost greu să-și ia ochii de la mine.

— Sunt bine, Aus.

Auster n-a părut convins și s-a aplecat asupra lui, privindu-l în ochi.

— Bine, a insistat Ezra. Sunt bine.

Auster a încuviințat din cap, acceptând răspunsul.

— Avem o sarcină pentru tine.

Ezra l-a privit cu scepticism și s-a întors la birou.

— Ce fel de sarcină?

— O sarcină pe care știm că poți s-o îndeplinești, am intervenit eu.

Mâna lui Ezra a încremenit pe cartea din fața lui când mi-a auzit vocea. Lumina lămpii îi aprindea cicatricile de pe mâini în culori argintii. Am scos din haină pergamentul pregătit și l-am desfășurat, așezându-l înaintea lui.

Ezra a plimbat privirea pe el, holbând ochii.

— E o glumă?

Ușa din spatele lui s-a deschis brusc, izbindu-se de perete, și am tresărit, făcând un pas în spate. Lângă mine, oțelul a sclipit în mâna lui West.

În prag stătea un bărbat mai în vârstă, cu o mână băgată în buzunarul unui șorț din piele. Mustața îi era răsucită în sus la capete și avea părul pieptănat cu grijă într-o parte. Ochii de un albastru palid îi străluceau sub sprâncenele stufoase, sărind de la mine, la Paj și, la urmă, oprindu-se asupra lui Auster.

— Ah, a îngânat el, cu un zâmbet larg lungindu-i buzele.

Dar îi lipsea căldura zâmbetului lui Ezra.

— Tru a spus că dragul nostru Roth, cel dispărut fără urmă, e în salon. Eu i-am spus că nu se poate. Că nepotul meu n-ar avea curajul să se întoarcă aici cât o trăi.

— Se pare că te-ai înșelat, a spus Auster, întâlnindu-i privirea cu răceală.

— Văd că l-ai adus și pe binefăcătorul tău.

Henrik s-a uitat la Paj.

— Ar fi o plăcere să-ți sparg nasul ăla încă o dată. Poate de data asta reușim să-l îndreptăm.

— Hai să aflăm, a mârâit Paj, pornind spre el.

Auster l-a oprit, punându-i palma pe piept, și Henrik a râs, luând o pipă de pe raft.

— Credeam că ai rupt-o cu familia, Auster.

— Așa-i. Asta nu înseamnă că nu pot să fac afaceri cu ea.

Henrik a ridicat curios dintr-o sprânceană.

— Ce afaceri cu tine ne-ar putea interesa?

Auster a făcut semn cu bărbia spre pergamentul de pe birou și Henrik l-a luat.

— Ce...?

— Puteți s-o faceți sau nu? s-a răstit Auster.

— Bineînțeles că putem s-o facem. Întrebarea e, de ce naiba am face așa ceva? a spus Henrik râzând.

— Spune-mi prețul, am zis eu, pregătită să negociez.

Henrik a mijit ochii la mine.

— Pe cine ai adus în casa mea, Auster?

Timbrul vocii îi devenise aproape periculos.

— Sunt Fable. Nepoata lui Holland. Și caut un argintar.

Henrik s-a uitat la mine de sus.

— Nicio plată n-ar fi suficientă ca să accept sarcina asta. Dacă o supăr pe Holland, afacerea noastră din Bastian s-a terminat. Definitiv.

— Dar dacă ți-aș spune că Holland n-o să mai fie o problemă pentru voi?

— Atunci ți-aș spune că, pe cât ești de frumoasă, pe atât ești de proastă, a spus Henrik batjocoritor. Aș face mai mulți bani dacă i-aș spune lui Holland că ai fost aici decât din comisionul pentru munca asta.

Fix asta mă temeam că va spune. Nu avea niciun motiv să aibă încredere în mine și nu puteam să-i ofer nimic mai

valoros decât ce ar fi putut să-i ofere Holland. Ar fi fost foarte riscant să ne ajute.

Am plimbat ochii prin încăpere. Tapet desprins, sfeșnice scumpe, o haină dintre cele mai fine agățată de un cârlig ruginit. Henrik era ca Zola. Un bărbat care se străduia să devină ceva ce nu putea fi niciodată. Atât timp cât îi lipsea un anumit lucru.

— Ocupă-te de sarcina asta și o să-ți dau ceva ce Holland nu poate, am spus eu.

Zâmbetul lui Henrik s-a stins, înlocuit de un zvâcnet al maxilarului.

— Mai exact?

L-am privit fix.

— Un inel de comerciant.

Cuvintele mi-au lăsat un gust amar în gură chiar în timp ce le-am rostit. Nu aveam de unde să știu dacă mă puteam ține de cuvânt. Dar, dacă exista cineva care ar fi putut obține un inel, acela era Saint.

Comercianții trebuiau să muncească ani întregi ca ucenici înainte să poată încerca să obțină un inel. Și fiecare breaslă acorda un număr limitat de inele. Adesea comercianții munceau sub conducerea unuia mai în vârstă, așteptând ca acesta să moară sau să renunțe la afacerea lui.

Mâna lui Henrik a încremenit pe chibrit, până când flacăra s-a apropiat atât de mult de degetele lui, încât a trebuit s-o stingă.

— Poftim?

— Pot să-ți fac rost de un inel de comerciant dacă faci treaba asta. Și numai dacă nu află nimeni.

— Minți.

Cuvintele lui musteau de furie. Dar am observat că deja îl aveam la mână. Disperarea pe care i-o stârnea ideea asta i se citea limpede pe față.

— Nu mint. Un inel de comerciant din partea Consiliului Comerțului din Strâmtori.

— Din Strâmtori? Noi trăim în Bastian, drăguță.

— Știm amândoi că inelul primit de la unul dintre Consilii te ajută să obții un inel și de la celălalt. Ce-ți dorești mai mult? Favoarea lui Holland sau un inel cu care să te descurci pe cont propriu?

Henrik a aprins încă un chibrit și a pufăit din pipă până când fumul a răsărit din vatră.

— Ți-a spus Auster ce-o să ți se întâmple dacă mă minți?

— Da, mi-a spus.

— Bunica ta o să-ți adune bucățile din tot orașul, a spus el încet. Și mă voi vedea silit să-l iau pe nepotul meu din mâinile voastre, drept compensație.

Paj a strâns pumnii. Eram convinsă că, în orice clipă, avea să traverseze camera năvală și să-i rupă gâtul lui Henrik.

Acesta a luat pergamentul, studiind schițele. Le făcusem numai din memorie și nu eram nicidecum atât de pricepută pe cât ar fi trebuit. Dar ei știau exact ce voiam.

— Numai un vagabond născut în Strâmtori ar fi atât de prost.

— Numai sânge-sărații ar fi atât de lași, i-am întors-o eu. O faceți?

Henrik s-a uitat la Ezra, care stătea rezemat de perete cu o expresie stoică pe chip. Indiferent ce-i trecea prin cap, își ascundea gândurile.

După un moment, Henrik a ridicat mâna și l-a luat de umăr pe Auster. I l-a strâns. Puțin prea tare.

— O facem.

Capitolul 25

Velele corabiei *Marigold* s-au desfășurat toate odată, lovindu-se de arbori în timp ce soarele apunea pe apă. Doar într-o zi adunaserăm tot ce ne trebuia pentru scufundările în Constelația Yuri și, în numai câteva minute, aveam să pornim pe apă în întuneric.

Henrik acceptase să preia sarcina noastră, dar să te încrezi în el ar fi fost ca și cum te-ai încrede că pietrele găurite te vor păzi de demonii mării. În definitiv, nu aveam de unde ști ce va face familia Roth.

Singura certitudine părea să fie că zilele noastre erau numărate. Într-un fel sau altul, Holland avea să-și facă mișcarea. Și atunci Strâmtorile s-ar fi schimbat definitiv.

L-am văzut pe Clove în capătul cheiului, cu haina încheiată până la bărbie. Am băgat mâinile în buzunare și, respirând în eșarfa înfășurată în jurul gâtului, m-am dus la el. Marea era cenușie și agitată, luptându-se cu amurgul.

Nu a spus nimic când am ajuns în spatele lui. Obrajii îi erau înroșiți de vânt, iar vârful nasului, rozaliu.

— Crezi că Saint poate s-o facă?

I-am privit chipul în timp ce se holba la apă, căzut pe gânduri. Părul blond deschis îi ieșise de sub pălărie și-i sufla în față.

— Nu știu, a spus el.

Clove s-a supărat când îi spusesem că am fost la Henrik. S-a supărat și mai tare când i-am spus ce-i oferisem.

Nu știam ce va spune tatăl meu când va afla ce făcusem. Nu puteam decât să sper că va intra în joc. Era aproape imposibil să obții un inel de comerciant pentru un infractor. Dar îmi trebuia neapărat, pentru ca familia Roth să ne dea plasa de siguranță de care aveam nevoie.

— Șase zile.

— Șase zile, a repetat el.

Întrunirea Consiliilor Comerțului la Sagsay Holm avea să-i adune laolaltă pe toți comercianții licențiați din Marea Nenumită și Strâmtori. Dacă Holland ar fi avut câștig de cauză, ar fi primit aprobarea Consiliului să-și extindă afacerea până la Ceros. Dacă lucrurile ar fi mers așa cum îmi doream eu, Holland n-ar mai fi câștigat ocazia să navigheze pe apele noastre în veci.

Clove trebuia să se grăbească și să ajungă la Ceros, ca apoi să se întoarcă la timp la Sagsay Holm împreună cu Saint.

— Ce știi despre piatra miez-de-noapte, Clove? Sincer.

A oftat.

— Nimic. Știu doar că mama ta a luat-o când a plecat din Bastian și că n-a vrut s-o găsească nimeni.

— Ți-a vorbit despre ea?

— După prea multe pahare de rachiu.

A rânjit.

— M-am convins că era adevărată abia când Holland a repetat povestea.

Dacă Isolde o luase, atunci o făcuse dintr-un motiv anume. Singura explicație verosimilă era că nu a vrut ca miez-de-noapte să rămână în mâinile lui Holland. Valoarea pietrei ține de raritatea ei. După ce a fost inaugurată de față cu Consiliul Comerțului al Mării Nenumite, a dispărut, devenind nimic mai mult decât un mit.

— Nici nu știu de ce fac toate astea, am șoptit eu, privind sclipirile argintii ale apei în lumina tot mai subțire. Saint n-ar fi făcut-o niciodată pentru mine.

Clove s-a întors încet și s-a uitat la mine.

— Doar nu crezi asta cu sinceritate.

— De ce nu?

A pufnit, clătinând din cap.

— Omul ăla și-ar scufunda flota de dragul tău, Fable. Ar renunța la tot.

Un nod dureros mi s-a pus în gât.

— Nu, n-ar face-o.

Clove și-a pus pălăria înapoi pe cap, ascunzându-și fața în umbre.

— *Isolde* nu e singurul nume pe care n-avem voie să-l rostim.

M-a sărutat pe creștet.

— Ai grijă de tine. Și stai cu ochii pe echipajul ăla.

— Să stau cu ochii pe ei?

— Parcă mai au puțin și-l aruncă pe timonier peste bord. Și pe tine odată cu el.

Am strâns din dinți, privind pe lângă el, spre *Marigold*.

— Ne vedem la Sagsay Holm.

L-am urmărit în timp ce pleca, răsuflând greoi împotriva durerii înțepătoare din spatele ochilor. Cuvintele pe care le spusese despre tatăl meu erau periculoase. Aveau puterea să mă zdrobească. Pentru că cea mai fragilă speranță pe care o nutrisem vreodată era aceea că undeva, în carnea și oasele lui, Saint mă iubise.

O parte din mine era îngrozită să afle dacă era adevărat. Și o parte și mai mare știa că asta m-ar fi distrus.

Am urcat scara mână cu mână, până când zgomotul de strigăte m-a făcut să înlemnesc. Am privit peste umăr și am văzut-o pe Holland trecând pe sub arcul de la intrarea în port, învelită într-o mantie roșie ca sângele. Am sărit înapoi jos, văzând cum plutea spre noi, cu părul argintiu curgându-i pe spate.

Flancată de câte trei gărzi pe fiecare parte, ocupau toată lățimea cărării. Muncitorii portului s-au dat din calea ei, îngrămădindu-se pe estacade.

— West! a strigat Willa.

Privea cu ochi mari de la balustradă. West a apărut lângă ea după o clipă și, îndată ce a văzut-o pe Holland, a coborât de la bord și a aterizat lângă mine.

— Ce-i asta?

— Nu știu, am șoptit.

Holland a cotit pe estacada noastră fără să ridice privirea, cu ochii la mare. Culorile apusului îi dansau pe față, făcându-i mantia să strălucească precum o lamă fierbinte ținută pe foc. A ridicat o mână și gărzile s-au oprit, lăsând-o să traverseze de una singură ce mai rămăsese din estacadă.

S-a oprit înaintea noastră, zâmbind călduros.

— M-am gândit să vă vizitez înainte de plecare.

West s-a încruntat la ea.

— Ai venit la fix.

Hamish a venit pe estacadă în urma lui Holland, scriind în registrul lui. A fost cât pe ce să se lovească de ea, dar unul dintre oamenii ei l-a înșfăcat de guler și l-a tras înapoi. Când în sfârșit a ridicat ochii din pergamentele lui, aproape că s-a prăbușit din cauza șocului. A ocolit-o pe Holland cu atenție, venind în spatele nostru.

— Ne vedem la Sagsay Holm, am spus eu, întorcându-mă spre balustradă.

— Înainte să plecați, nu vă cer decât titlul de proprietate.

A deschis palma înaintea noastră, rânjind.

— Poftim? m-am răstit eu.

— Titlul de proprietate. Pentru *Marigold*.

West a făcut un pas spre ea și gărzile s-au apropiat imediat, cu mâinile pe mânerele săbiilor lor scurte.

— Nu ești în toate mințile dacă-ți închipui că...

— Nu ai încredere în mine, a spus ea, mijind ochii. Și nici eu n-am încredere în voi. N-am de unde ști dacă veți veni la Sagsay Holm sau dacă îmi veți da piatra dacă o găsiți. Îmi trebuie actul de proprietate pentru *Marigold*, altfel înțelegerea noastră pică.

West s-a făcut foc lângă mine, liniile umerilor i s-au încordat și pielea i s-a înroșit.

— Nu-ți dăm actul de proprietate, am spus eu.

— Nu ai de ce să-ți faci griji dacă ai de gând să-ți respecți angajamentul, Fable. Ce aveți de pierdut?

Dar amândoi știam răspunsul la întrebarea asta. Puteam să-l pierd pe Saint.

West s-a întors spre Hamish, care părea în stare de șoc.

— Nu vorbești serios! a spus el, holbând ochii în spatele lentilelor ochelarilor săi.

West a întins mâna, așteptând. Pe puntea corabiei, restul echipajului muncea de zor, pregătind *Marigold* pentru desprindere.

Am privit îngrozită cum Hamish bagă mâna înăuntrul hainei și scoate un plic ros.

— West, nu!

M-am întins spre el, dar a trecut pe lângă mine, luând actul de la Hamish și dându-i-l lui Holland. Aceasta a deschis plicul și a scos pergamentul împăturit. Pecetea Consiliului Comerțului din Strâmtori marca colțul din dreapta, sus, al documentului și cerneala neagră se întindea într-un scris de mână expert. La proprietar, era trecut numele lui West.

Mulțumită, Holland a strecurat documentul înapoi în plic.

În spatele meu, West deja urca scara. A dispărut dincolo de balustradă, de unde i-a răsunat vocea:

— Ridicați ancora!

— Ne vedem la Sagsay Holm.

Holland s-a întors, și-a adunat mantia și a pornit înapoi de-a lungul estacadei.

Am blestemat, urcând scara. Când am ajuns pe punte, Koy stătea tolănit pe o grămadă de frânghie, cu mâinile strânse sub cap ca un hamac. Willa a coborât alunecând pe artimon, s-a strâmbat la el și s-a dus la ancora din proră ca să-l ajute pe Paj cu vinciul.

Hamish a mormăit ceva în barbă după ce a urcat scara și amândoi ne-am uitat la West ca să vedem ce va face. Citea însemnările lui Paj din jurnalul de navigație, dar răceala pe care o simțeam alunecând de la el spre mine m-a înfiorat.

Hamish mi-a adresat o privire îngrijorată.

— Ai de gând să stai cu mâinile în sân? s-a răstit Willa.

M-am întors spre ea și am văzut-o aplecată asupra lui Koy. Acesta i-a zâmbit liniștit.

— Da. Doar dacă nu cumva vrei să mă plătești în plus ca să manevrez corabia.

Obrajii Willei s-au înroșit de furie și s-a întors la vinci. Koy părea mulțumit de sine, lovindu-se cu degetele de cot și urmărind-o cu colțul ochiului.

Mi-a răsunat în minte avertismentul lui Clove. Până ajungem la Sagsay Holm, s-ar putea ca *Marigold* să nici nu mai aibă echipaj.

— Ce-a fost asta? a întrebat Paj, privind în jos spre chei, unde Holland trecea pe sub arc.

West s-a dus la timonă, cu ochii la vele.

— N-a fost nimic.

Restul echipajului habar n-avea ce se întâmplase. Și West n-avea de gând să le spună. Hamish părea de-a dreptul debusolat, ținând în brațe registrul trezorierului.

West i-a lăsat timona lui Paj, făcând semn din bărbie spre tribord.

— Stai cu ochii pe el.

Se referea la Koy, care încă zăcea pe frânghii, privind cum Willa lega parâmele.

Paj a aprobat din cap fără tragere de inimă și, descheindu-și haina, West a dispărut pe puntea laterală.

M-am întors spre Hamish, care a ridicat din sprâncene. Era îngrijorat. Se întreba unde se afla limita loialității lui. Să mintă pentru West sau să spună echipajului despre actul de proprietate?

L-am urmat pe West până la cabină și am închis ușa în spatele meu. Stătea la masa de lângă patul lui, însemnând o serie de măsurători în jurnalul de navigație. Buzele lui conturau numerele în tăcere în timp ce le scria. Când în sfârșit a ridicat ochii la mine, m-a privit cu aceeași răceală pe care o arătase în dimineața aceea, la cârciumă.

— Cred că putem ajunge până mâine seară dacă nu slăbește vântul, a spus el, închizând cartea.

Tocul s-a rostogolit pe masă.

Am încuviințat din cap, așteptând să aud ce mai avea să spună. Dar nu a spus nimic, s-a dus la birou, a deschis sertarul și a pus cartea înăuntru. A frunzărit hărțile de pe birou cu un aer absent și eu am venit pe lângă el, ca să-i întâlnesc privirea, dar s-a întors încă puțin.

Am oftat.

— N-ar fi trebuit să faci asta. Să-i dai actul.

Văzând cum mușchii gâtului îi răsar de sub piele, am simțit că mi se întoarce stomacul și pielea mi s-a aprins de fierbințeală.

— N-o să te las să pierzi *Marigold*, West! Îți jur!

A pufnit, clătinând din cap.

— Nu poți să promiți asta.

— Ba pot.

Mi-am prins buza de jos între dinți când a început să tremure.

West a încrucișat brațele, rezemându-se de peretele de lângă fereastră. Pietrele găurite și înșirate s-au lovit între ele,

legănându-se în bătaia vântului. Gândurile care-i șopteau în minte îi întunecau lumina din privire, încordându-i tot trupul.

— Trebuie să le spui despre act, am spus.

— Fix asta n-ar suporta să audă.

— Nu contează. Merită să știe.

— Nu înțelegi.

Cuvintele erau doar șoapte.

— Ba înțeleg.

— Nu, nu înțelegi. Tu îl ai pe Saint. Acum o ai și pe Holland.

A înghițit în sec.

— Dar noi? Eu, Willa, Paj, Auster, Hamish... *noi* nu ne avem decât unii pe alții.

— Atunci de ce i-ai silit să facă asta?

A înghițit în sec.

— Pentru că nu pot să-i pierd. Și nu pot să te pierd nici pe tine.

Aș fi vrut să întind mâna și să-l ating. Să-l strâng în brațe. Dar zidurile din jurul lui erau înalte.

— O să recuperez actul, am repetat eu. Orice-ar fi.

West s-a apropiat de mine. Până și în cabina asta rece, îi simțeam căldura.

— După asta am terminat-o cu Saint.

M-a apucat de haină cu ambele mâini.

— Promite-mi.

I-am privit chipul, fără nicio urmă de ezitare în glas.

— Îți promit.

Capitolul 26

Marea pe timp de noapte se întindea în jurul corabiei *Marigold* ca un hău negru, topindu-se în cerul senin și întunecat.

Paj și Auster stăteau pe puntea superioară, strângând în mâini castroane cu tocană, când am urcat treptele de dedesubt. Corabia era învăluită în tăcere, făcând zbuciumul carenei care tăia apa să sune ca niște șoapte.

Hamish dormea în cabina echipajului de când apusese soarele și mă întrebam dacă motivul era faptul că încă nu se hotărâse cum să acționeze în legătură cu secretul lui West. În cele din urmă, Hamish avea să mărturisească.

Sforăiturile lui Koy s-au înălțat din umbrele de la proră. Îi vedeam doar picioarele goale încrucișate în lumina lunii.

O umbră a alunecat pe punte lângă mine și am ridicat privirea spre Willa, care era cocoțată sus de tot, pe arborele mare. Stătea întinsă în sapanul ei, cu capul lăsat pe spate, privind stelele.

Am ezitat o clipă, apoi am apucat treptele și am început să mă cațăr, înălțându-mă deasupra corabiei în bătaia vântului rece. Se simțea o asprime de îngheț, care mă înțepa alunecându-mi pe piele.

Willa nu m-a luat în seamă când am găsit un loc lângă ea și m-am așezat. Buclele ei lungi și răsucite, brun-roșcate, erau împletite pe spate, reliefând și mai mult liniile ascuțite ale chipului ei subțire.

— Ce vrei? a întrebat cu o voce goală de orice emoție.

Am înconjurat arborele cu brațul și m-am rezemat de el.

— Să-ți mulțumesc.

— Pentru ce?

I-am urmărit privirea spre cer, unde norii se legau între ei în fâșii subțiri.

— Pentru că ai venit în căutarea mea.

Emoția dădea cuvintelor forme diverse.

Nu știam dacă Willa observase.

— Și mult bine ne-a adus.

— Nu i-am cerut să facă asta. Mă descurcam pe cont propriu.

— Nu mă interesează, Fable, a spus ea. Ai învârtit toată povestea asta în jurul tău. Așa cum procedezi încă de la început.

— Ce?

M-am ridicat în capul oaselor, aplecându-mă în față ca s-o privesc în ochi.

— De când ai pus piciorul pe corabia asta, facem ce vrei tu. De fapt, așa făceam încă dinainte, când pierdeam bani pe drumurile spre Jeval.

— Nu v-am cerut niciodată să veniți.

— Nu contează. West avea să se întoarcă la insulă iar și iar atâta vreme cât erai acolo. Și când ai ajuns la un pas de moarte, ne-ai prins în cârlig și a trebuit să te ducem prin Strâmtori ca să-l găsești pe Saint.

— Nu...

Dar nu mă lăsa să spun niciun cuvânt.

— Când planul ăsta n-a mers, cine a venit să te adune de pe podeaua cârciumii? Eu. Cine și-a riscat gâtul ca să te ducem în Lațul Uraganului? Noi toți.

— Nu mi-ați făcut nicio favoare cu *Ciocârlia*, Willa. Dacă n-aș fi fost eu, *Marigold* încă ar fi stat ancorată la Ceros, fără vele.

— Ar fi fost mai bine! a strigat ea.

Abia când luna i-a căzut pe față am văzut că plângea. Și nu erau genul de lacrimi vărsate la mânie. Erau triste. Frânte.

— Dacă West ar fi pierdut *Marigold*, aș fi putut să plec, a spus ea răgușit. Dar tu ai salvat-o. Și iarăși, după ce a scăpat de Saint și te avea pe tine, am crezut că-mi găsisem libertatea. Dar am cutreierat Strâmtorile ca să te găsim și tu deja faci înțelegeri. O iei aiurea, după capul tău. Ca și când toate astea n-ar fi însemnat nimic!

Mi s-a strâns inima, descoperind că, într-un anumit sens, avea dreptate. Nu mă gândisem la prețul pe care trebuia să-l plătească Willa. Nici măcar o dată. Îmi spusese că găsise în sfârșit o cale de a părăsi *Marigold*. Că descoperise o cale de a se elibera. Și eu i-o furasem, chiar dacă nu asta voiam.

— Nu i-ai spus că pleci, așa-i? am întrebat eu.

— Nu.

— De ce nu?

A suspinat.

— Nu știi cum era înainte. Când lucra pentru Saint. După ce am rupt-o cu el, am crezut că l-am recăpătat pe acel West pe care-l știu. Dar, când ai dispărut la Dern, West a redevenit cel dinainte. A... a dispărut, pur și simplu.

— Am aflat despre corăbii. Ce s-a întâmplat?

— N-are importanță. Ăla nu-i fratele meu. E persoana pe care a creat-o Saint.

S-a șters pe obraz.

— A fost dispus să renunțe la tot ce avea în Strâmtori ca să te găsească. A fost dispus să te pună înaintea întregului echipaj, a spus ea. Ce ar mai fi dispus să facă pentru tine, Fable?

Nu știam ce voia să spun. O înțelegeam. În ochii ei, îl transformasem pe West în aceeași persoană pe care o crease tatăl meu. Și, după tonul vocii, mi-am dat seama că Willa regreta faptul că venise după mine în noaptea aia, la cârciumă. Că rugase echipajul să mă primească.

— Greșește că silește echipajul să meargă la Constelația Yuri, am spus eu. Dar îi era frică.

— Tu i-ai dat motive să-i fie frică.

În sfârșit s-a uitat la mine. Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei și în ei am descifrat o mie de cuvinte pe care nu mi le spunea.

Era adevărul. Și tocmai de asta trăia Saint după regulile lui și de asta mi le impusese și mie.

Dedesubt, ușa cabinei timonierului s-a deschis, revărsând lumină de felinar pe punte. West s-a ivit dinspre puntea laterală și, chiar și de pe arbore, de la înălțimea asta, am observat expresia lui epuizată.

— Trebuie să vorbesc cu voi, ne-a strigat el, după care a ridicat ochii spre puntea superioară. Cu toți.

Willa s-a uitat la fratele ei și apoi s-a desprins din sapan, coborând arborele. Echipajul s-a adunat în jurul timonei în tăcere, aruncându-și priviri unii altora în timp ce West și-a trecut părul după ureche. Era agitat.

— Trebuie să vă spun ceva.

Toți așteptau.

— Când Holland a venit în port, a luat actul de proprietate pentru *Marigold*.

A spus totul dintr-o singură răsuflare.

— Ce-a făcut?

Vocea lui Paj parcă nu-i aparținea. Era disperată. Din ochii Willei izvorau lacrimi noi.

— A insistat și i l-am dat.

Auster s-a strâmbat, ca și când cuvintele n-ar fi avut noimă. Lângă el, Hamish se holba la ghete.

— O să-l recuperăm de la ea la Sagsay Holm.

— Și apoi? a răsunat vocea adâncă a lui Paj.

— Apoi mergem acasă, a răspuns West.

— Așa, simplu? Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

West a tăcut un lung moment și ceilalți i-au așteptat răs-

punsul. Când eram convinsă că avea să spună ceva, s-a întors pe călcâie și a pornit înapoi spre cabina lui.

Membrii echipajului s-au holbat unii la alții.

— Adică acum lucrăm pentru Holland? a întrebat Willa cu o voce ascuțită.

— Nu lucrăm pentru ea, am spus și mi-am trecut mâna peste față.

Auster și-a dres glasul stânjenit.

— Mie așa îmi pare.

— O să-l luăm înapoi, am spus eu, dorindu-mi cu disperare să mă creadă. Holland mă vrea pe mine, nu corabia *Marigold*.

Hamish se juca cu firul de ață care se deșira din marginea vestei sale.

— M-am săturat să mă tot împotmolesc în afacerile familiei tale, Fable.

— Și eu, am bălmăjit eu.

O auzeam în cuvintele Willei. O vedeam pe chipurile tuturor. Ani de-a rândul fuseseră sub controlul lui Saint și acum Holland ținea în mâini lucrul cel mai prețios din lume pentru ei – căminul lor. Nu-i salvasem cu *Ciocârlia*. Îi prinsesem în capcană. Alături de mine.

Capitolul 27

Constelația lui Yuri era invizibilă în întuneric. Stăteam la balustrada de la prora corabiei, privind lumina lunii pe suprafața mării. Chiar și de deasupra, le simțeam – cântecele domoale ale pietrelor prețioase ascunse în reciful de dedesubt.

Lanțul ăsta de insule era faimos, de aici veneau o mare parte din pietrele care alcătuiau piața de nestemate din Marea Nenumită și Strâmtori. Privite de sus, crestele lor arătau ca o încrengătură de vene zvâcnind cu un puls egal.

S-a auzit un ciocnet metalic și, întorcându-mă, l-am văzut pe Koy la pupă, urcându-și cureaua pe umăr. Dormise ore în șir înainte de sosirea la Constelația Yuri și echipajul stătea cu ochii pe el de când s-a trezit. A coborât treptele spre puntea principală, făcându-se că nu observă.

Uneltele de dragor pe care-l pusesem pe Hamish să le adune pentru el îi sclipeau în mâini în timp ce le strecura una câte una în curea. Aveam să dragăm din zori până-n amurg, fără să putem ascuți la țărm ciocanele geologice sau să le reparăm pe cele din lemn. Hamish cumpărase numeroase unelte, cât să ne ajungă la toți trei.

Koy și-a potrivit cureaua la brâu, strângând catarama cu un aer absent și cu ochii la apă.

— Pare destul de liniștită.

— Da, am aprobat eu.

Se referea la curenții de apă și îi împărtășeam părerea. Erau meticulos documentați pe hărțile primite de la Holland și pe Jeval înfruntaserăm ape mult mai imprevizibile.

— Ai de gând să-mi spui ce trebuie să caut acolo, jos? a întrebat el.

Mă gândisem cu groază la clipa asta. De fapt, la cârciumă fusesem convinsă că, dacă i-aș fi spus adevărul, Koy nici n-ar fi pus piciorul pe *Marigold*. Am luat din haină registrele lui Holland și am scos pergamentul din învelișul lui de piele.

Koy l-a smuls din degetele mele și l-a despăturit. A plimbat ochii pe scheme, mijind ochii.

— Miez-de-noapte, a pufnit el. Ești mai nebună decât credeam.

Am ignorat insulta.

— O piatră neagră și opacă. Cu incluziuni violet. Atât trebuie să știi.

— Noroc că m-ai plătit în avans, a zis și mi-a întins pergamentul.

Auster a urcat de sub punte cu două căni de lut aburinde și am sărit de pe balustradă în întâmpinarea lui. Mi-a pus o cană în mâini și am simțit mirosul amar de ceai negru și tare.

Am sorbit din el, strâmbându-mă.

— Ar fi bine să faci ceai încontinuu.

— Așa mă gândeam și eu, a rânjit Auster.

Paj a dezlegat unul dintre coșurile atârnate de balustrada punții superioare și i l-a aruncat lui Hamish, care le aduna în teanc. Mi-a aruncat o privire peste umăr, cu ochii la cană.

Dintre toți cei de la bord, cu Paj avea să-mi fie cel mai greu să fac pace. La el, iubirea și ura păreau unite între ele în mod intrinsec, fără să mai lase loc de altceva.

— Ce a vrut să spună Henrik când l-a numit pe Paj binefăcătorul tău? am întrebat eu, luând încă o gură.

Auster s-a rezemat de balustradă alături de mine, coborând vocea ca să nu-l audă.

— L-am întâlnit pe Paj pe cheiuri când rezolvam ceva pentru Henrik. Paj muncea în echipajul unui comerciant de rang mediu care venea și pleca din Bastian aproape în fiecare săptămână.

Și-a agitat ceaiul din cană.

— N-a trecut nici o lună, și deja așteptam să-i sosească corabia în port.

Chiar și pe întuneric, am văzut că se făcuse roșu la față.

— Și?

— Și, după o scurtă vreme, Paj a început să pună lucrurile cap la cap și a înțeles că lucram pentru familia Roth. Când treaba s-a...

A tăcut, aruncând încă o privire peste umăr.

— Henrik a aflat despre noi și nu i-a convenit. După aproape un an de la începutul relației noastre, a fost cât pe ce să-mi pierd gâtul, furând din inventarul unui comerciant de rachiu pentru unchiul meu. Paj îmi mai spusese că voia să rup legăturile cu familia, dar încă nu pusese piciorul în prag. Până atunci. A venit după mine într-o noapte, înainte să plece din port, și mi-a cerut să părăsesc Bastian și familia Roth. Altfel s-ar fi terminat între noi.

— A trebuit să alegi. Între el și familia ta.

— Exact.

Ochii lui Auster au pălit, căpătând cea mai discretă nuanță de argint.

— Paj a aflat despre un velar care era dispus să plătească o groază de bani ca să fie scos pe furiș din Bastian și a acceptat oferta. A fost cât pe ce să-și piardă viața, dar a scos-o la capăt.

— Leo? am întrebat.

Auster a confirmat cu un zâmbet.

Leo era velarul devenit croitor care-și făcuse o prăvălie în North Fyg, la Ceros. Același Leo salvase corabia *Marigold*, croind un set de vele pentru noi când toți ceilalți ne-au refuzat.

— Intrase în cine știe ce belea cu Holland și trebuia să dispară. După trei zile, Paj a apărut la ușa mea cu trei pungi cu bani și a spus că voia să plece din Marea Nenumită, fără să se mai întoarcă. Mi-a lăsat o zi ca să mă hotărăsc.

— Și pur și simplu ai dispărut? Fără să știe nimeni?

— Nimeni în afară de Ezra. Era de față în noaptea în care am fugit, dar m-a lăsat să plec. S-a prefăcut că nu mă vede coborând de la fereastră. Dacă ar fi spus cuiva, n-aș fi reușit să plec din port.

Așadar erau mai multe de spus despre Ezra, dincolo de legătura lui cu Henrik și familia Roth.

— Ai schimba ceva? Te-ai întoarce la familia ta?

— Asta nu a fost niciodată o familie, chiar dacă avem același sânge.

N-am insistat. Ceva îmi spunea că, dacă o făceam, aș fi dezgropat ceea ce Auster îngropase odată cu plecarea din Bastian.

— Dar n-aș face-o, a continuat și s-a aplecat spre mine, lipindu-și umărul de al meu. Știi tu, să merg înapoi. Să schimb ceva.

Am înghițit în sec, înăbușindu-mi lacrimile. Nu se referea doar la Paj și la familia Roth sau la Bastian. Se referea și la mine. Dintre membrii echipajului, lui Auster îi câștigasem încrederea cel mai repede. Și, cine știe din ce motiv, avea încredere în mine și acum. M-am împins cu umărul în el la rândul meu, fără niciun cuvânt.

— Sunteți gata?

Vocea lui West a răsunat în spatele meu și m-am întors, văzându-l lângă timonă cu curelele noastre în mâini.

I-am dat cana lui Auster și West mi-a aruncat cureaua prin aer. Am prins-o și am privit linia întinsă din depărtare. Lumina zilei se împrăștia deja pe cerul negru ca cerneala și, în câteva minute, soarele avea să se ivească precum un glob de aur topit, tremurând la cusătura orizontului.

Sus, pe puntea superioară, Paj și Hamish eliberau frânghiile cu care era legată barca și o lăsau pe apă.

— Eu marchez, voi mă urmați, am spus eu, repetând planul și încheind cureaua la brâu.

Aveam să înaintez de-a lungul recifelor pe rând, marcând zonele unde s-ar fi putut afla miez-de-noapte cu fâșii de mătase roz pe care le rupsesem din rochia primită de la Holland. West și Koy aveau să vină după mine, dragând în urma mea. După ce terminam cu un recif, aveam să trecem la următorul. Dar erau mai bine de douăzeci de recife în îmbârligătura de bancuri și creste de dedesubt. Trebuia să lucrăm măcar șase recife pe zi ca să terminăm la timp și să putem merge la întâlnirea cu Holland.

— După ce ajung în capăt, o să mă întorc ca să draghez și eu.

Mi-am strâns părul într-o parte, împletindu-l peste umăr și legându-l cu o fâșie de piele.

Willa a coborât scările cărând în brațe vâslele bărcii. Când Koy s-a întins după ele, Willa le-a trântit între ei, pe punte.

Koy i-a rânjit și s-a aplecat ca să le adune.

Îmi făcusem griji că vor apărea probleme între echipaj și Koy, dar el părea mai curând amuzat de demonstrațiile Willei. Totuși, nu-mi permiteam ca vreunul dintre ei să-l enerveze. Asta-mi mai trebuia, să scoată cuțitul la cineva.

Koy s-a urcat pe balustradă în timp ce soarele se prelingea pe cer. S-a înălțat în bătaia vântului, și-a tras cămașa peste cap și a aruncat-o pe punte, lângă Willa. Aceasta s-a holbat la ea, ridicând ochii incredulă și ațintindu-i asupra lui Koy.

West a așteptat să urc și eu pe balustradă, ca apoi să se urce și el. Stăteam umăr lângă umăr, privind toți trei la apa întunecată de dedesubt.

— Sunteți gata?

M-am uitat la West și apoi la Koy.

Koy a răspuns încuviințând din cap și West n-a răspuns deloc, pășind primul în față, căzând prin aer și aterizând în mare. Eu și Koy am sărit în același timp și vântul cald a șuierat în jurul nostru înainte să lovim apa unul lângă celălalt.

West tăia suprafața atunci când am deschis ochii sub apă și am clipit iute împotriva sării înțepătoare, după care am început să lovesc din picioare, urcând în urma lui. Cerul deja se mai luminase și, în câteva minute, vizibilitatea avea să fie suficientă ca să putem începe lucrul la recif.

Barca plutea lângă pupă și, îndată ce vâslele au aterizat în apă lângă noi, am înotat spre ea și ne-am cățărat pe margine. Sistemul de recife a devenit și mai încâlcit pe măsură ce Koy vâslea spre insulă și echipajul ne urmărea în tăcere de sus, de la babord. Apele astea erau prea mici pentru *Marigold*, așa că nava trebuia să rămână ancorată la loc adânc.

Când am ajuns la primul recif de pe lista noastră, West a aruncat ancora și a sărit din barcă.

Apa era mai caldă la adâncimi mici, iar murmurul nestematelor, mai puternic. Îl simțeam pe fiecare petec de piele când am început să fac prima dintr-o serie de inspirații adânci și rapide, ca să-mi antrenez plămânii. Deja mă gândeam cu groază la răceala profundă care mă aștepta la capătul orelor întregi de scufundări. Răceala asta te urmărea zile întregi.

West călca apa lângă mine și, lăsând capul pe spate și sorbind un ultim strop de aer în gât, a dispărut. Am făcut și eu la fel, scufundându-mă în apa albastră ca cerneala și pornind după el.

Sub mine, West deja dădea din picioare spre capătul îndepărtat al unui recif care dispărea în întuneric. Cu părul șerpuind în urma lui, a alunecat printre razele de soare și eu m-am lăsat să plutesc în jos, până când am simțit cum crește presiunea apei.

Freamătul care se învolbura în jurul nostru era ca un cor alcătuit din sute de voci unite într-un timbru tulburător. Nu-l

mai auzisem până acum, însă îmi amintea de o lovitură feroce de metal resimțită până-n miezul oaselor.

Era un recif bătrân, călit în timp, și culorile stâncilor se topeau unele în altele, ca întinderea haotică a peticelor lanurilor de secară din nordul orașului Ceros.

West a ajuns la vârful recifului și am văzut cum întinde mâna încet și atinge cu blândețe pragul de corali străvechi. Se vedeau urme de dragare pe toată lungimea crestelor, dar recifful ăsta era un monstru, se regenera atât de repede, încât fiecare crăpătură din stâncă lucea alburiu, acoperit cu ființe noi. Peștii roiau în jurul crestelor ascuțite, unde corali-evantai delicați, corali-bulă și anemone violet mortale erau împrăștiate în forme și culori sclipitoare.

Undeva, în încâlceala asta de bancuri, Isolde găsise piatra miez-de-noapte.

Vârfurile degetelor lui West mi-au alunecat pe brat când m-am cufundat sub el, spre colțul recifului. Culoarea fundului mării îmi spunea că substratul stâncos era din calcar. Pe recife trebuiau să fie împrăștiate depozite de calcit, fluorină și onix și le simțeam strigătele distincte peste tot, în jurul meu, murmurând sub stâncă.

Am așezat mâinile pe pragul dinaintea mea și am închis ochii, lăsând un fir de bule să mi se strecoare printre buze. M-am încruntat în timp ce ascultam, distingând sunetele unul câte unul, până când am simțit o vibrație intensă care nu-și avea locul aici. Un soi de agat? Poate cuarț galben. Nu-mi dădeam seama.

Am deschis ochii și am înotat pe deasupra crestei, căutând nestemata. Sunetul a devenit mai puternic, mai curând o senzație în pieptul meu decât ceva ce putea fi auzit, și, când am ajuns atât de aproape încât am simțit că piatra se zbate înăuntrul meu, m-am oprit, atingând bucata umflată de bazalt rupt care mi-a atras privirea de sub o încrengătură de coral.

Am scos o fâșie de mătase roz de la curea și am legat-o nu foarte strâns în jurul frondelor, astfel încât capetele ei să tremure în bătaia curentului. Koy a coborât lângă mine și s-a pus pe treabă. A inspectat locul și apoi a scos un ciocan ascuțit și o daltă. Când a scos ciocanul de lemn, m-am desprins, împingându-mă cu picioarele, și am pornit mai departe de-a lungul recifului.

Umbra lui West a urmat-o pe a mea și, găsind încă un depozit suspect, m-am oprit și m-am pitit într-un colț al crestei ca să pot lega încă un reper. West m-a urmărit și a scos o daltă de la curea. Când m-am întors ca s-o iau iar din loc, m-a prins de mână și m-a tras înapoi spre el, împotriva curentului.

Capetele mătăsii mi-au sărutat picioarele când a ridicat privirea spre mine și degetele i sau strâns pe brațul meu. Era prima dată când mă atingea de când făcusem înțelegerea cu Holland și mi-am dat seama că aștepta. Ce anume, nu știam. West plutea fără țintă, pierdut fără ancora echipajului și a corabiei. Vinovăția pe care știam că o port pentru situația asta mi-a dat senzația că aerul din piept îmi luase foc.

Mi-am întrepătruns degetele cu ale lui și le-am strâns. Colțurile gurii i s-au înmuiat și mi-a dat drumul, lăsând curentul apei să mă tragă peste pragul stâncos, departe de el. Într-o clipă, a dispărut.

M-am uitat în jos pe măsură ce apa mă purta peste corali, privind cum reciful aluneca pe sub mine până când mi-a sunat în ureche cântecul unei alte nestemate. Apoi încă unul. Și încă unul. Și, când am privit în urmă, spre capătul recifului unde fuseseră Koy și West, acesta a dispărut în albastrul tulbure. Era culoarea mării adormite, spunea mama mea, pentru că apa arăta așa numai înainte de răsărit.

Labirintul de recife adăpostea de toate, de la diamante negre la cele mai rare safire, și în apele acestea se născuseră majoritatea poveștilor pe care mi le spusese mama despre dragatul în Marea Nenumită.

Locul ăsta o cunoscuse pe mama.

Gândul a născut o senzație de afundare între coastele mele și, legând încă o fâșie de mătase, m-am împins, lăsând din nou curentul să mă poarte cu el. Nu a spus nimănui unde găsise piatra miez-de-noapte. Ce alte secrete mai lăsase aici?

Capitolul 28

— Fable.

Încă pluteam în adâncuri, înconjurată de lumina albastrului infinit. Reciful se întindea dedesubt și tremurul soarelui dansa pe suprafața apei.

— Fable.

Numele meu era catifelat, rostit de vocea aspră a lui West.

Trupul lui mă apăsa cu toată lungimea și i-am simțit degetele strecurându-se printre ale mele. Bășicile de pe mâini m-au usturat când mi-a dus degetele la gură și mi-a sărutat încheieturile.

— E timpul să te trezești.

Am deschis ochii doar cât să văd o lumină stinsă curgând printre șipcile obloanelor închise ale ferestrei din cabina timonierului. M-am întors cu fața spre West sub pături și mi-am așezat capul pe umărul lui, strecurând mâinile sub el. Încă le simțeam amorțite, chiar și după câteva ore de somn petrecute în cabina călduroasă.

Mirosul lui umplea încăperea și l-am inspirat adânc, cu ușurare. Se dezghețase și se purta mai firesc decât în vremea petrecută la Casa Azimutului. Nu știam dacă asta se întâmplase pentru că ne întorseserăm în largul mării sau datorită orelor lungi petrecute sub apă, în liniște. Nu-mi păsa.

— În curând o să răsară soarele, a spus el, dându-mi la o parte părul de pe față.

Prima zi de scufundări fusese cumplită, curenții își tot schimbaseră cursul, încetinindu-ne munca pe recife. Și, cu toate că descoperiserăm nenumărate depozite, niciunul nu semăna cu miez-de-noapte. Mai rău, nu aveam timp să dragăm ce găsiserăm. Trebuia să lăsăm toate pietrele îngropate în stâncă.

M-am cuibărit și mai aproape de el, refuzând să cedez în fața soarelui dimineții. I-am luat o mână și i-am întins-o în bătaia luminii. Degetele îi erau roșii și pline de tăieturi lăsate de corali.

— Nu mi-ai spus cum ai învățat să draghezi, am șoptit eu.

Prima dată îl văzusem punându-și o curea când dragam *Ciocârlia*. Era neobișnuit ca un timonier să fi fost vreodată dragor, pentru că era considerată cea mai joasă treaptă în ierarhia membrilor de echipaj.

— Am învățat în copilărie.

— Dar cine te-a învățat?

Mi s-a părut că încerca să decidă cât să-mi spună din poveste.

— Nimeni. Am început să-i urmez pe dragori în apă când făceau scufundări și i-am privit în timp ce lucrau. Mi-am zis că era mai bine decât să stau pe corabie și să-i dau motive timonierului să mă ia la ochi.

I-am dus mâna la chipul meu. Închipuindu-mi-l în postura asta, atât de tânăr și speriat să stea pe corabie, mi se întorcea stomacul pe dos.

— Și în felul ăsta am învățat mai multe înainte de a trece în echipajul următor.

În echipajul lui *Saint*. Probabil că tatăl meu îl primise pe West la scurt timp după ce mă părăsise pe Jeval. Pe când eu căutam mijloace să supraviețuiesc pe insula aia, West căuta o cale de a supraviețui pe corabie. M-am întrebat cât așteptase Saint înainte să ceară prima favoare de la West.

M-am încordat când am simțit patul vibrând în tandem cu un uruit îndepărtat. A încremenit și West, ascultând.

M-am ridicat în coate, holbându-mă în întuneric. După câteva secunde, huruitul s-a auzit din nou. Rostogolirea tunetelor.

— Nu!

Am azvârlit păturile de pe mine și m-am dus la fereastră, descuind obloanele.

Picioarele lui West au izbit podeaua în spatele meu și mi s-a strâns inima când vântul a năvălit în cabină. Dulce, îmbibat în mirosul de pământ umed. Cerul era negru aproape în întregime și stelele încă sclipeau deasupra corabiei, dar mirosul era imposibil de confundat.

O furtună.

West a privit cerul, ascultând. Am trecut pe lângă el, luându-mi cureaua, care era agățată lângă ușă, și am ieșit pe punte în tălpile goale.

Paj stătea la timonă și privea apa.

— M-am gândit eu că asta o să vă scoată din pat.

A mormăit, întinzând mâna spre est.

M-am aplecat peste bord și am blestemat când am zărit ce vedea și el. Creste albe se spărgeau peste valurile care năvăleau spre noi în diagonală și agitația apei se vedea chiar și în lumina slabă.

— Ei?

Willa a apărut în capul scărilor, cu degetele mari agățate în găicile curelei ei cu unelte.

Mi-am trecut ambele mâini prin păr, strângându-l la spate când West s-a ivit de pe puntea laterală.

— N-avem timp să așteptăm să se liniștească. Putem să dragăm înainte să lovească.

Paj a ridicat din ambele sprâncene.

— Ai de gând să draghezi? În apele astea?

West s-a uitat la nori, căzut pe gânduri.

— Ai mai făcut scufundări pe timp de furtună?

Am oftat.

— De vreo două ori.

— Și corabia? a întrebat West, întorcându-se spre Paj și Willa.

A răspuns Willa.

— Vom vedea. Vânturile nu par așa de grele. Suntem în ape destul de adânci și am strâns velele. Ar trebui să se descurce.

Nu mi-a plăcut că a spus *ar trebui*.

West s-a mai gândit o clipă, întorcând privirea înapoi la cer. Eu conduceam scufundările, dar el era timonierul. Lui îi revenea decizia.

— Și curenții?

— O să devină mai puternici, am recunoscut eu. O să-mi dau seama când trebuie să ieșim din apă.

— Bine.

Și-a scos cămașa.

— Atunci să ne scufundăm.

Am coborât treptele sub punte și am făcut vânt ușii de la cabină, năvălind înăuntru. Koy, Auster și Hamish încă dormeau în hamacele lor. Sforăiturile care hârșâiau în gâtul lui Hamish au fost întrerupte când ușa s-a izbit de perete. Am luat cureaua lui Koy de unde atârna sub tavan și i-am aruncat-o în hamac.

Koy a tresărit, trezindu-se pe loc, și s-a ridicat pe jumătate, inspirând scurt.

— Ce...?

— Furtună, am spus eu. Scoală-te!

A mormăit și s-a rostogolit din pânza care se legăna agitată, aterizând pe podea în spatele meu.

Willa bombănea ceva pentru sine când am urcat înapoi pe puntea principală. A urcat pe arborele mare cu un colac de frânghie atârnat de umăr, pregătită să consolideze parâmele.

Koy și-a strâns părul într-un nod, ridicând ochii la cer.

— Ți-e frică, dragorule? i-a râs Willa de deasupra.

— Am dragat în niște furtuni care ar înghiți corabia asta cu totul, a zâmbit Koy superior.

Acoperiserăm douăsprezece recife și ne mai rămăseseră douăzeci și două, dar aveam să înaintăm încet din cauza apelor agitate. Cert era că aveam să rămânem în urmă față de program și nu știam sigur cum am fi putut să recuperăm întârzierea.

După o clipă, Auster a apărut în capul scărilor cu ochii înroșiți, privind puntea.

— Barca, l-a direcționat Paj.

S-a supus fără nicio obiecție, alergând cu pași greoi în sus, spre puntea superioară, ca să-l ajute pe West să coboare barca pe apă. Aceasta se legăna în vânt, încordând frânghiile, pe când eu mă echilibram pe balustradă. Simțeam că toți mușchii mi se strâng, îngroziți în așteptarea săriturii. După o zi întreagă de scufundări și odihnă foarte puțină, nu era părticică din trupul meu care să nu mă doară și cel mai greu avea să fie după ore întregi petrecute în apele învolburate ale furtunii.

Fără să mai stau pe gânduri, am lipit ambele palme de unelte ca să le țin pe lângă trup și am sărit. Căzând, am inspirat iute și am aterizat în mare când primul val a lovit corabia.

Am călcat cu putere, ca să-mi adun sângele în picioarele înțepenite, și am făcut prima respirație îndată ce am ieșit la suprafață. West și Koy au sărit după mine și, deasupra, membrii echipajului stăteau la balustradă, privind încordați spre norii din zare. Erau îngrijorați.

Ne-am urcat în barcă și West a luat vâslele, potrivindu-le în inele și trăgându-le la piept. Vântul se întețea din ce în ce mai tare și West înainta cu efort împotriva curentului apei, în timp ce eu manevram cârma.

Când am ajuns la locul țintit, am sărit înapoi în apă, fără să pierd nicio secundă. Ancora a căzut în apă și mi-am apăsat mâinile pe coastele îndurerate, începând să-mi umplu plămânii.

— Stați pe partea vestică a crestei, ca să nu vă împingă curentul în recif, am spus între respirații. Și fiți atenți la vâltori. O să fie din ce în ce mai puternice.

Am ridicat bărbia spre apa verticală din depărtare, unde marea începea deja să se umfle. Când furtuna avea să ne lovească, vâltorile ar fi devenit vârtejuri mari, care ar fi tras spre ele tot ce atingeau.

Koy și West au încuviințat amândoi din cap, exersându-și plămânii aproape în tandem. Pieptul m-a usturat când am luat și ultima gură de aer rece, apoi m-am scufundat sub suprafață.

M-am lăsat să cobor, păstrându-mi forțele pentru curenți, și brațele mi-au plutit deasupra capului. Curentul mi-a atins întâi picioarele și părul mi-a zburat de pe față când m-a înconjurat. Reciful gonea sub noi pe măsură ce pluteam peste creastă și steagurile de mătase roz fluturau agitate. Dar nisipul deja tulbura apa, învăluind totul într-o pâclă verzuie care ne îngreuna vederea. Koy a apucat marginea unei stânci când a ajuns în locul unde se oprise de la lucru cu o zi în urmă și s-a cufundat în sedimentul gros, încât abia se mai vedea când ne-am despărțit de el. A urmat West, care, lovind din picioare împotriva curentului, a zărit următorul reper.

Pâcla l-a înghițit și eu, ajungând la ultimul steag, am înotat în jos, lăsându-mă să cobor spre recif. Marea deja își schimbase sunetele, uruia în vâltoarea furtunii care încă era la kilometri întregi depărtare.

Am luat ciocanul de la curea și am ales dalta cea mai mare, sfărâmând crusta coralilor cu lovituri rapide. Îndată ce am descoperit piatra, am pus degetul mare pe marginea ei, privind

cum se rupe în bucăți. Nestemata era ciudată și părea să aibă o greutate apăsătoare în apa dimprejur. Dacă era ce credeam eu că e, atunci nu fusese găsită din cauza formațiunii stâncoase neobișnuite care ascunsese conturul depozitului. Cuarțul elestial era rar și valoros, dar se forma în feldspat, nu în bazalt, și reciful ăsta părea a fi compus din bazalt. Nimeni nu venise aici în căutarea cuarțului elestial și nimeni nu-l descoperise întâmplător. Și, dacă cuarțul reușise să se ascundă, poate că aici se ascundea și miez-de-noapte.

Văzând peretele bazaltic, de un portocaliu spălăcit, am pus dalta înapoi la curea și am trecut la ciocanul ascuțit. Mi-au trebuit numai câteva lovituri ca să expun nestemata violet, dar, după alte cinci scufundări, n-am găsit nici urmă de miez-de-noapte. Am sfărâmat și ultimele porțiuni de feldspat de pe creastă, strângând din dinți. Dar, când nisipul s-a risipit, am strâns mâna pe ciocan. Nimic.

Frondele coralilor se legănau înainte și-napoi în apa agitată și peștii înotau haotic împotriva curentului. Zgomotul furtunii radia în mare ca bubuitul prelung al unui tunet, dezorientându-mă. Dacă exista miez-de-noapte în reciful ăsta, nu puteam să-l găsesc în condițiile astea.

M-am întors, lăsând o bulă să-mi iasă printre buze, și m-am lipit cu spatele de stâncă, privind pâcla obscură și verzuie care fremăta în depărtare. În câteva minute, aveam să pierdem și puțina lumină pe care o aveam acum și atunci ar fi trebuit să așteptăm să se domolească vânturile.

Un pocnet ascuțit a răsunat prin apă și am ridicat ochii de-a lungul crestei, văzându-l pe Koy plutind pe deasupra recifului. Lovea două dălți între ele, încercând să-mi atragă atenția. Imediat ce i-am întâlnit privirea, a coborât la loc și a dispărut.

West s-a ridicat de unde lucra, înotând după el, și l-am urmat și eu, tăind apa cu inima bubuindu-mi în urechi.

Părul negru al lui Koy se ridica în șuvițe șerpuitoare în timp ce lovea mânerul dălții. Am coborât lângă West și am încremenit când am văzut tăietura adâncă și roșie care-i înconjura umărul. Părea că agățase un colț de recif.

I-am atins pielea crăpată cu blândețe și el s-a uitat la mine, fluturând din degete ca să-mi alunge grijile și întorcându-se înapoi la Koy.

Mâinile îi lucrau cu viteză și i-am observat încordarea pieptului, care i se strângea sub mușchi. Trebuia să iasă la suprafață, cât mai curând. Când s-a desprins încă o bucată de bazalt, s-a lăsat pe spate și am căscat gura. Gustul rece și sărat s-a rostogolit pe limba mea și am plutit mai aproape, privind o suprafață neagră și lucioasă.

West s-a uitat la mine încruntat, dar în lumina chioară nu-mi dădeam seama ce era. Am luat dalta de la curea și l-am împins pe Koy la o parte, făcându-i semn să urce și să ia aer înainte să leșine. West a început să lucreze din celălalt capăt și vârfurile dălților noastre s-au apropiat până când colțul cel mai mic al pietrei s-a desprins și a căzut între noi. West a întins mâna, prinzându-l în palmă și strângând degetele în jurul lui.

Începeam să văd ca prin ceață și m-am frecat la ochi din cauza nisipului. Când un pește a țâșnit între mine și recif, am ridicat privirea. Ceva nu era în regulă.

Apa vuia în jurul nostru, împingând repede în toate părțile. Dar reciful era pustiu, toți peștii și crabii dispăruseră deodată. I-am văzut pe ultimii fugind agitați în depărtarea tulbure.

West a încremenit lângă mine, observând și el.

Putea însemna un singur lucru.

Am privit în sus, spre suprafață, unde cu numai câteva clipe în urmă se putea vedea tremurul luminii. Acum totul era negru.

Capitolul 29

Am străpuns suprafața gâfâind, întâmpinată de urletul vântului, și West a apărut lângă mine chiar când un fulger s-a prins în norii negri de deasupra.

Văzând un val care se repezea spre noi, am tras aer în piept și m-am scufundat la loc înainte să ne lovească. West a dispărut și apa a izbit și s-a rostogolit deasupra, trăgându-mă în adânc în urma ei. Am lovit din picioare în direcția opusă, dar deja se apropia încă un val, izbindu-se de stâncile din față.

Am ieșit iar la suprafață, înecându-mă cu apa sărată care-mi ardea gâtul înroșit. La distanță, pe lungimea recifului, West înota spre mine pe deasupra încă unui val.

— Trebuie să ne întoarcem la corabie! am strigat eu, învârtindu-mă și căutând în apa agitată.

În depărtare, Koy se urca în barcă. Am înotat spre ea, scufundându-ne de fiecare dată când se înălța câte un val și, când în sfârșit am ajuns la el, Koy ținea în mâini ambele vâsle.

— Haideți! a strigat el în vânt.

M-am apucat de margine și m-am urcat în barcă, alunecând pe lemn și căzând înăuntru. West a urcat în spatele meu, repezindu-se la cârmă.

Dincolo de apele mai puțin adânci, *Marigold* se legăna pe apa învolburată și arborii ei se aplecau înainte și-napoi cu fiecare val care se izbea de carenă.

Koy a lăsat vâslele în apă și a tras de ele, mârâind și înfruntând curentul. Vântul era prea puternic. Apa era prea iute.

— Nu mai ajungem! am strigat eu tremurând.

Ploaia era ca sticla, îmi ciupea pielea suflând dintr-o parte.

Ochii lui West erau fixați pe corabie. Când a deschis gura, vrând să răspundă, barca s-a oprit deodată din legănare și apa s-a calmat. Peste tot, împrejur, marea cenușie începea să se domolească, dar norii se rostogoleau mai departe deasupra, ca niște rotocoale mânioase de fum. Șuierul respirației mele era singurul sunet. Până când am văzut.

În larg, apa se ridica, o vijelie invizibilă care gonea spre noi. În urma ei trăgea un perete de apă.

— Vâslește! a urlat West.

Koy a întors barca și a luat-o spre țărm, smucind de vâsle și țipând. Dar era prea târziu.

Valul s-a repezit la noi și creasta lui s-a revărsat, înălțându-se deasupra noastră. Cu un țipăt stăvilit în gât, am privit cum se prăvălea.

— Fable!

Vocea lui West s-a stins și apa s-a prăbușit peste noi.

Barca a dispărut și am fost azvârlită în mare, trasă prin apă ca de niște mâini care mă târau în adânc. M-am zbătut, împotrivindu-mă forței ei, învârtindu-mă și răsucindu-mă, căutând suprafața.

Apa m-a eliberat și atunci sub mine a apărut o lumină licăritoare, spre care am pornit, lovind din picioare cu toate puterile. Abia când m-am apropiat mi-am dat seama că nu era sub mine. Era deasupra. Lumea era răsturnată și se rostogolea sub apă.

Am străpuns suprafața strigând numele lui West și un țipăt mi-a scăpat din gât când am văzut barca urcată pe plaja din față. De lângă ea mă striga West. Am înotat înnebunită spre țărm și, simțind nisipul sub tălpi, m-am ridicat și am ieșit din apă cu pași greoi. West m-a luat în brațe și m-a tras de lângă apă.

— Unde-i Koy? am gâfâit eu, privind într-o parte și-n alta de-a lungul plajei.

— Aici!

A agitat mâna în aer. Frânghia legată de barcă atârna peste umărul lui în timp ce o târa tot mai sus pe țărm.

Când am ajuns la adăpostul copacilor, m-am aruncat pe nisip.

— West, am hârâit eu. Piatra.

— E la mine.

Într-o mână strângea punga mică legată de cureaua lui de dragor.

Am expirat încordată, privind pe lângă el spre *Marigold*. Era doar o umbră în ceață. West stătea la marginea apei, privind neajutorat cum corabia se apleca și se legăna, și pieptul i se umfla și se strângea, respirând din greu.

Furtuna venise repede. Prea repede. Și vânturile erau mai puternice decât ne așteptaserăm.

Încă o rafală a măturat insula, aplecând copacii până când ramurile lor au atins nisipul. Un uruit bubuitor s-a umflat în aer și vântul s-a repezit pe suprafața apei, izbindu-se de corabie.

Marigold a săltat și arborii ei s-au întins peste apă spre tribord, după care corabia s-a îndreptat subit, smucindu-se înapoi la verticală.

West a făcut un pas în apă, holbând ochii.

— Ce-i?

Dar mi-am dat seama ce se întâmplase imediat ce am clipit, ștergându-mi din ochi apa de ploaie.

Marigold se deplasa. Plutea liberă.

— Linia ancorei, a spus West abia auzit.

Se rupsese.

Încă un trosnet de fulger a explodat deasupra noastră, și încă unul, până când vântul a început încet să se domolească.

Apa s-a liniștit treptat, cu valuri din ce în ce mai blânde, până când a urcat printre picioarele noastre cu o ultimă răsuflare.

West deja trăgea barca înapoi la apă.

Am sărit înăuntru cu vâslele și i le-am întins lui Koy îndată ce am pornit plutind pe mare. Am alunecat peste apele mici, în vreme ce *Marigold* se depărta tot mai mult. Deja o vedeam pe Willa pe arbore, cu un telescop de aramă lucindu-i în mâini.

Ne-a văzut când am trecut de linia de spargere a valurilor.

Echipajul ne aștepta când am ajuns în sfârșit la corabie și am apucat prima treaptă a scării, cățărându-mă cu mâinile atât de amorțite încât abia mai simțeam frânghiile pe piele.

West urca imediat în urma mea, cu părul lipit de față.

— Ancora?

— Da, a răspuns Willa grav. Am pierdut-o în ultima rafală.

West a blestemat și s-a dus la balustradă, privind apa.

— Hamish? am spus eu, scoțând punga mică de la cureaua lui West. Îmi trebuie lampa de bijutier.

A făcut ochii mari când am deschis punga și am vărsat piatra în palmă. Am întors-o pe o parte și pe alta și am prins-o între două degete.

— Aia-i...? s-a holbat Auster la ea.

Nu știam. Nu-mi dădeam seama ce e. Arăta ca onixul, dar era neobișnuit de translucidă. Era o piatră pe care n-o știam. Dar, de vreme ce nu văzusem niciodată vreo bucată de miez-de-noapte, aveam o singură cale de a mă convinge.

— Îmi trebuie lampa de bijutier, am repetat eu, pornind printre ei spre cabina timonierului.

Am intrat pe ușă, așezând piatra pe platoul mic de aramă de pe masa scundă, și West a pus felinarul pe birou, umplând încăperea de lumină.

— Ce zici? a întrebat Koy, care s-a rezemat de peretele de

lângă mine, cu stropi lucitori de apă sărată alunecându-i în jos pe față.

— Nu știu, am recunoscut eu.

Hamish a intrat cu lampa în mâini, urmat îndeaproape de Paj. A așezat-o cu grijă pe birou, uitându-se la noi prin lentilele încețoșate ale ochelarilor.

M-am așezat pe scaunul lui West și am aprins un chibrit, întinzând vârful peste camera cu ulei de sub sticlă. Dar degetele mi s-au zbătut înnebunite, stingând flacăra înainte să ajungă la fitil. West mi-a luat mâna și mi-a întors degetele în lumină. Erau de un albăstriu palid.

— N-am nimic, am spus eu, răspunzându-i la întrebarea nerostită.

În mod surprinzător, el încă era călduț la atingere.

A luat pătura de pe patul lui și mi-a pus-o pe umeri în vreme ce Hamish a luat încă un chibrit și a aprins lampa cu grijă. Lumina s-a aprins sub sticlă și am deschis palma, lăsându-l pe West să ia piatra. S-a ghemuit pe călcâie lângă mine și a așezat piatra mică pe oglindă.

M-am ridicat în capul oaselor și, cu respirația tăiată, am privit prin ocular, potrivind lentilele încet. Toți din cabină au tăcut și am mijit ochii când imaginea s-a focalizat. În centrul bucății se aprinsese o lumină stinsă, înconjurată de linii opace. Am întors oglinda, încercând să manipulez lumina, și nodul din gât mi s-a umflat.

Nicio incluziune. Niciuna.

— Nu e miez-de-noapte, am mormăit, mușcându-mi puternic buza.

Willa a lăsat mâinile pe birou și s-a sprijinit pe ele, aplecându-se asupra mea.

— Ești sigură?

— Sunt sigură, am răspuns, învinsă. Nu știu ce e, dar nu e miez-de-noapte. O fi vreun soi de spinel.

Koy era ascuns în colțul întunecat al camerei.

— Azi am acoperit două recife.

Nu era nevoie să explice. Mai aveam o singură zi înainte să trebuiască să plecăm ca să ne întâlnim cu Holland. Chiar și dacă am fi muncit din răsputeri, ne-ar fi rămas opt recife neatinse. Dacă nu găseam piatra, trebuia să ne întoarcem la Sagsay Holm cu mâna goală.

— O să se întunece în câteva ore.

Paj s-a uitat la West, așteptând ordine.

— Atunci o luăm de la capăt în zori, a spus West.

Auster l-a luat pe Paj de brâu și l-a tras spre ușă fără niciun cuvânt. I-au urmat Hamish și Willa, lăsându-mă numai cu West și Koy. Lui Koy îi citeam frustrarea pe chip. Nu cred că luase parte la multe scufundări eșuate în viața lui și deja era la fel de disperat să găsească nestemata ca și mine. A privit tăcut în podea încă un moment, după care s-a desprins de perete și a ieșit pe ușă.

— Ancora? am întrebat eu, atât de obosită, încât îmi venea să plâng.

— Se ocupă Willa.

West a suflat în flacăra lămpii, după care a deschis sertarul cufărului, scoțând o cămașă curată. Apoi a plecat capul pe sub pragul ușii și a ieșit, lăsându-mă singură la birou.

M-am holbat la balta de apă pe care o lăsase pe podea, pe a cărei suprafață netedă tremura lumina felinarului atârnat de tavan.

În recifele astea mai erau destule pietre cât să-i țină pe comercianții Mării Nenumite încă zece ani.

Deci unde naiba era miez-de-noapte?

Nu puteam ignora senzația sâcâitoare că n-aveam să-l găsesc în Constelația Yuri. Că nu era întâmplător faptul că echipajele lui Holland nu găsiseră nicio bucată de miez-de-noapte în toți anii de când Isolde o luase pe a ei din adâncuri.

Dar registrele corăbiilor erau clare, nicio zi nu fusese omisă din evidență. Echipajul draga în Constelația Yuri de aproape treizeci și două de zile când a trebuit să se întoarcă la Bastian după provizii. Se întorseseră după o zi, fără nicio deviere de la traseu.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am holbat la umbre, punându-mi mintea în mișcare. Firele subțiri ale unui răspuns au prins ușor viață, conturându-se în întuneric.

Dacă aveam dreptate și Isolde nu găsise piatra în Constelația Yuri, atunci cineva mințise. Dar cum era posibil?

Dacă navigatorul măsluise registrele, trebuie să fi fost pe puțin treizeci de persoane pe corabia lui Holland, printre care și timonierul, care ar fi putut să raporteze discrepanța asta în zilele și săptămânile din urma scufundărilor.

Dar poate că mama mea era cea care mințise. Dacă Isolde bănuia valoarea descoperirii ei, poată că-i ascunsese originea. Poate că găsise nestemata când era singură.

M-am ridicat brusc, doborând scaunul pe spate. Acesta s-a izbit de podea în spatele meu și mâinile mi-au alunecat pe hărți, căutând-o pe cea pe care o văzusem cu câteva zile în urmă. Cea căreia nu-i mai aruncasem nicio altă privire.

Găsind-o, am tras-o de sub celelalte. Coasta orașului Bastian. Am luat felinarul de pe perete și am așezat-o în colț, plimbând degetul pe pergamentul gros și moale până când am găsit-o.

Insula Fable.

— West!

Am cercetat adâncimile și schemele notate de-a lungul țărmului, harta curenților care alunecau pe lângă micuța insulă.

— West!

A apărut pe puntea laterală întunecată, cu o cămașă uscată trasă pe un braț.

— Ce-i?

— Dacă nu l-a găsit aici? am spus eu fără aer. Dacă a mințit?

— Ce?

— De ce a furat Isolde piatra? De ce a plecat din Bastian?

Vocea mea suna ca de departe.

— Nu avea încredere în Holland. Poate că nu voia ca ea să afle unde găsise nestemata.

West mă asculta acum, vârând și celălalt braț în mâneca cămășii și venind la mine.

— Dar unde? Ar fi trebuit să aibă o corabie și echipaj. Registrele spun că se aflau aici.

— Chiar au fost, am spus eu dintr-o răsuflare, frunzărind pergamentele din sertar până când am găsit registrul.

L-am așezat între noi.

— Mai puțin într-o zi.

Am pus degetul pe Bastian.

— Nu se poate să-l fi găsit la Bastian. Nu există recife în apele alea. Nu sunt nici măcar bancuri de nisip pe o rază de kilometri întregi.

Am arătat insula.

— Insula Fable?

— De ce nu?

— Pentru că e doar o stâncă cu un far pe ea, a spus el.

— Dacă nu e doar o stâncă?

A ridicat scaunul, punându-l înapoi pe picioare, și apoi s-a uitat din nou la hartă, căzut pe gânduri.

— E foarte aproape de țărmul orașului. Dacă ar fi fost ceva acolo, nu crezi că ar fi fost găsit?

Am răsuflat extenuată.

— Poate. Poate nu. Dar nu pot să scap de senzația că nu căutăm unde trebuie. Nu cred că e aici, West.

Nu știu dacă ce spuneam avea vreo noimă. Lipsa de somn și orele întregi petrecute în apa rece îmi învăluiseră mintea

în ceață. Totuși, sentimentul ăsta nu-mi dădea pace. Îndoiala asta.

— Ești sigură? a spus West, privindu-mă atent.

Am strâns pătura în jurul meu.

— Nu.

Era un sentiment, nu o certitudine. M-am plimbat pe podea în fața lui și căldura a început în sfârșit să-mi reînvie sub piele, înroșindu-mi obrajii.

— Nu cred că e aici, am repetat eu în șoaptă.

Ochii lui îi fixau tremurător pe ai mei și l-am privit în timp ce-mi cântărea cuvintele. După o clipă, a pornit spre ușa deschisă. Și, imediat ce a dispărut pe puntea laterală, i-am auzit vocea pe punte:

— Pregătiți-vă de plecare!

Capitolul 30

Willei îi trebuise doar o oră ca să rezolve problema noastră cu ancora. I-a trimis pe Koy și pe West în apă ca să umple una dintre lăzile goale din cală, cu cadru de fier, cu pietre de pe fundul mării. După ce a fost legată cu frânghii, am ridicat-o și am prins-o de corabie.

Era o soluție temporară, care n-ar fi rezistat încă unei furtuni. La Sagsay Holm trebuia să folosim ce ne mai rămăsese din bani ca să înlocuim ancora, dându-le tuturor încă un motiv să se supere pe West pentru ordinele lui.

Stăteam ghemuită în plasa velelor, cu pătura din cabina lui West strânsă în jurul meu. Nu reușisem să dorm în timpul nopții, în drumul nostru spre insula Fable, după ce am renunțat la ultima zi de dragat în Constelația Yuri. Recifele pe care le dragam de patru zile erau la o distanță de ore întregi și, chiar dacă ne-am fi întors acum, timpul nostru expirase. Dădeam cu banul. Și miza era viața lui Saint.

Sunete de pași au alunecat pe puntea de jos și m-am aplecat în față, văzându-l pe Koy la proră. A scos o sticlă mică de culoarea ambrei din buzunarul pantalonilor și a destupat-o, luând o gură.

— Fără rachiu pe corabie, am spus eu, zâmbind când a tresărit, cât pe ce să scape sticla.

A ridicat privirea spre mine și, luând încă o gură, a urcat și s-a așezat lângă mine pe vergă. Mi-a întins sticla și eu am mirosit-o, ridicând-o la lumina lunii.

— Rachiul de Jeval nu-i de nasul tău? a rânjit el.

Era rachiu de casă și mirosul mi-a trezit nenumărate amintiri legate de Speck, unul dintre dragorii de pe insulă, care ducea oamenii cu barca. I-o distrusesem în noaptea în care am plătit călătoria pe *Marigold*.

— Încă nu mi-ai spus de ce ai primit slujba pe *Luna*, am spus eu, luând o gură.

Arsura rachiului mi-a gonit în jos, pe gât, și mi-a explodat în piept. M-am strâmbat, chinuindu-mă să respir.

— Pentru bani, a răspuns Koy.

— Sigur.

Am râs. Koy făcea mai mulți bani decât toți pe Jeval și familia lui trăia bine. Dacă accepta slujbe pe corăbii, înseamnă că urmărea și altceva.

S-a uitat la mine de parcă m-ar fi măsurat din privire. Cântărind riscurile, dacă să-mi spună sau nu.

— Se zvonește că comerțul dintre Marea Nenumită și Strâmtori o să se extindă.

— Și?

— Ar însemna că mai multe corăbii o să treacă prin apele noastre, pe la Jeval.

Am zâmbit larg, înțelegând. Koy voia să fie pregătit dacă corăbiile dinspre Marea Nenumită și Strâmtori se vor înmulți la insulele-barieră și avea să se întâmple asta.

— M-am gândit că, în cele din urmă, Jeval o să devină port.

I-am dat rachiul înapoi.

— Vorbești serios.

A pus dopul înapoi în gâtul sticlei și a tăcut.

— Ți se pare o prostie.

Imediat și-a dorit să n-o fi spus, stânjenit. Nu mai văzusem expresia asta pe chipul lui Koy. Niciodată.

— Nu. Mi se pare genial.

— Chiar așa?

Părea neîncrezător.

— Vorbesc serios.

Koy a încuviințat din cap, rezemându-se pe spate de frânghii.

— Pot să te întreb ceva dacă jur că n-o să spun nimănui ce-mi răspunzi?

Koy a mijit ochii la mine. I-am interpretat tăcerea ca pe o încuviințare.

— De ce ai tăiat frânghia?

A strâmbat din nas, destupând sticla din nou. Multă vreme n-a spus nimic și a luat trei înghițituri înainte să răspundă.

— Dacă e să te omoare cineva, eu o să fiu ăla.

— Vorbesc serios, Koy. De ce?

A ridicat din umeri.

— Ești jevaleză.

— Nu, nu sunt.

Privirea îi era ațintită la cer.

— Eu zic că, dacă ai adormit odată pe insula aia fără să știi sigur dacă o să te mai trezești, atunci ești jevalez.

Am zâmbit în întuneric. Pentru întâia oară, amintirile legate de anii aceia nu mi-au chinuit inima. Avea dreptate. Supraviețuiserăm împreună. Și legătura asta nu putea fi ruptă cu ușurință. Peste câteva zile avea să se întoarcă la Jeval și am descoperit cu surprindere că simțeam o fărâmă de regret. În ultimele două săptămâni descoperisem la Koy o latură pe care n-o văzusem în cei patru ani ai mei de pe Jeval. Mă bucuram nespus că-l scosesem din apă în ziua aceea, pe recif, chiar dacă ajunsesem apoi să alerg pe chei ca să-mi salvez viața.

— Coboară de-acolo!

Tonul aspru al Willei a rupt tăcerea.

Koy s-a uitat la ea printre picioare.

Willa a lăsat un colac de frânghie înnodată la picioare.

Când a plecat, Koy s-a întors spre mine ridicând dintr-o sprânceană.

— Cred că mă place.

Am râs și în ochi i s-a aprins o sclipire triumfătoare. Aproape că aș fi spus că parcă eram prieteni. Mi-am spus că poate același gând i-a venit și lui înainte să-mi lase sticla în poală și să coboare.

— Fable!

Auster mi-a strigat numele de lângă Paj, care stătea la timonă. A făcut semn cu bărbia spre orizont și m-am ridicat în capul oaselor, încercând să descopăr ce vedea el.

Insula Fable s-a ivit în timp ce apunea luna, aproape invizibilă în întuneric. Farul bătrân, de un alb imaculat, lucea în întuneric, ridicat pe o peninsulă îngustă care se întindea în apă dinspre marginea estică a insuliței.

Am sărit de pe vergă când West a ieșit pe puntea principală.

— Strângeți velele!

Și-a tras pălăria peste părul zbârlit.

Am urcat pe arborele mare, dezlegând parâmele ca să pot trage pânza în sus. Inima îmi palpita în timp ce ocheții cântau pe frânghii. Hamish a făcut la fel pe arborele mic, urmărindu-mă cu colțul ochiului. Gândea la fel ca mine. Pentru că hotărâsem să plecăm din Constelația Yuri, eram ori genială, ori proastă. Urma să aflăm adevărul cu toții.

Ca și când mi-ar fi auzit gândurile, mi-a zâmbit deodată, făcându-mi cu ochiul.

Am zâmbit și am coborât de pe arbore în timp ce echipajul debloca vinciul ancorei. Mi-am dat jos cămașa în timp ce fiecare părticică din trup îmi urla de durerea pricinuită de ultimele patru zile. West a luat cămașa și mi-a întins cureaua, pe care am legat-o în tăcere. Aveam emoții, ceea ce nu mi se mai întâmplase înaintea unei scufundări.

Ancora improvizată a Willei a căzut în apă. Când West a început să-și încheie propria curea la brâu, l-am oprit.

— Lasă-mă să arunc o privire mai întâi.

Cercuri întunecate îi atârnau sub ochi și tăietura de pe umăr i se umflase, în ciuda eforturilor lui Auster de a o curăța. Era epuizat. Și, dacă mă înșelam în privința insulei, nu voiam să fie și el de față.

Nu s-a împotrivit și a încuviințat din cap. M-am ridicat pe marginea bordului și mi-am dat drumul fără să mai stau pe gânduri. Am lovit apa și toată durerea amorțită mi s-a ivit iarăși în brațe și în picioare când am început să mă mișc. Când am ieșit la suprafață, mă urmărea tot echipajul.

Le-am întors spatele, străduindu-mă să netezesc nodul care mi se pusese în gât. Dacă o dădeam în bară, nu l-aș fi dezamăgit doar pe Saint. I-aș fi dezamăgi pe toți. *Din nou.*

M-am scufundat cu pieptul plin de aer și am încremenit când am simțit.

Când am simțit-o pe *ea*.

Peste tot, în jurul meu, picăturile calde și topite ale unei șoapte mi se adunau în străfundul minții, înconjurându-mă în adâncul rece. O simțeam pe Isolde. O simțeam de parcă ar fi fost chiar aici, scufundându-se alături de mine.

Am înotat, cu inima gonindu-mi în piept, tăind cu brațele apa nemișcată. Marea era de un calm straniu, ferită de malurile stâncoase și curbate ale insulei. Din câte vedeam, furtuna nu ajunsese atât de departe în est, lăsând apa limpede și curată. Tremura în faldurile de lumină care străpungeau albastrul moale.

Fundul mării nu era decât nisip palid întins în unde paralele, departe, sub mine. Nu se vedea nici urmă de recif sau ceva asemănător. Întinderea nisipoasă era mărginită de pereții negri și aspri de stâncă care se înălțau înclinat spre suprafața apei, unde valurile făceau spume albe.

Dacă se găseau nestemate aici, n-aveam idee unde puteau fi. Și nu le simțeam. Ajungând aproape la jumătatea drumului în jurul insulei, am privit în zare și n-am văzut nimic nou.

Am urmat curentul, ieșind la aer când plămânii mi se strângeau în piept și scufundându-mă la loc. Am simțit-o din nou, rumoarea aceea stinsă și familiară, ca vocea mamei când îmi cânta încet înainte să adorm. M-am lăsat să cobor până la fund, unde presiunea adâncurilor mi-a apăsat pielea în timp ce inspectam pereții de stâncă care înconjurau insula. Aici se deschidea o cavernă largă care cobora în ape și mai adânci. Culoarea stâncii se înnegrea și acolo umbrele păreau să danseze și să se răsucească. Deasupra deschiderii, zidul de piatră urca în linii aspre și frânte.

O șuviță de apă rece a trecut pe lângă mine și am întins mâna ca s-o simt. Firul subțire al unui curent rătăcit. Slab, dar prezent. M-am încruntat, privind apa din jur, și ceva s-a mișcat în colțul ochiului meu, făcându-mă să încremenesc.

Deasupra buzei stâncii, o șuviță de păr roșu-închis licărea în razele de lună pătrunse în apă. M-am întors, cu aerul arzându-mi în piept, răsucindu-mă în curent ca să pot privi în jur. Înnebunită. Pentru că aș fi putut să jur că, preț de o clipă, fusese aici. Ca un rotocol de fum care se risipește în aer.

Isolde.

Am coborât cu tălpile pe o stâncă și mi-am luat avânt, înotând spre suprafață cu părul fluturându-mi în față. Peretele de piatră de sub apă urca drept și, ajungând la marginea lui, am întins mâna ca să apuc colțul stâncii. Ieșindul se întindea până la o cavitate, dar înăuntrul ei nu se vedea decât întunericul. Niciun cântec de nestemată. Nicio sclipire a vreunei lumini îndepărtate.

Dacă Holland spunea adevărul, Isolde își găsise un refugiu pe insula asta. Departe de străzile sclipitoare ale orașului Bastian și de ochii mamei sale. Poate că aici visase la ziua în care le va lăsa pe toate în urmă. La zile scăldate de soare petrecute pe puntea unei corăbii și la nopțile din cala ei. Poate că visase la mine.

Pulsul îmi bubuia în urechi și aerul care-mi mai rămăsese amenința să se risipească. Fața îmi ardea în ciuda apei reci și mi-am strâns buzele, privind cum lumina dansa la suprafața apei. Era aici, cumva. Duhul mamei mele se scursése în apele astea. Nici măcar în Lațul Uraganului, unde își găsise sfârșitul, nu simțisem *asta*.

Aici nu era decât un ecou al unei părți din Isolde pe care n-o știusem și pe care n-aveam s-o știu niciodată. M-am holbat la apa neagră, simțind o asemenea singurătate, de parcă întunericul acela ar fi putut să mă înghită. De parcă mama m-ar fi așteptat înăuntrul lui.

Capitolul 31

Stăteam la fereastra din cabina lui West și toate privirile erau ațintite spre mine. Apa îmi picura din păr în ritm cu bătăile inimii și priveam cum se aduna la picioarele mele.

West chemase echipajul în cabina sa, dar Koy avusese atâta minte cât să rămână sub punte.

— Adică asta-i? a spus Willa încet. Toate au fost degeaba.

Ea și Paj aveau aceeași revoltă tăcută întipărită pe chipuri.

Am privit cum imaginea îmi tremura în balta de pe podea. Avea dreptate. Făcusem o înțelegere cu Holland și nu am dus la capăt partea mea. Și nu numai Saint avea de pierdut. Încă trebuia să recuperăm actul de proprietate al corabiei *Marigold*.

Singura carte care ne mai rămânea era să avem încredere în Henrik.

— Mai avem familia Roth, am spus eu.

— Dacă asta e tot ce ai, atunci n-ai nimic, a spus Paj pe un ton sec.

Auster nu l-a contrazis.

— O să vorbesc cu Holland când ajungem la Sagsay Holm. Mă înțeleg cumva cu ea.

West a vorbit, în sfârșit.

— Asta ce înseamnă?

N-am răspuns. Adevărul e că aș fi făcut aproape orice ca să recuperez actul și Holland probabil că știa asta. Nu aveam

niciun miez-de-noapte cu care să mă târguiesc și toată puterea era de partea ei.

— Ce ai de gând să faci, Fable? a întrebat Auster încet.

— Tot ce vrea.

Atât de simplu era.

Willa a bombănit pentru ea.

— Egoistă.

— Ești supărată pe mine, Willa. Nu pe ea, s-a răstit West.

— E vreo diferență?

— Willa.

Auster s-a întins după ea, dar Willa l-a îmbrâncit.

— Nu! Nu așa am convenit. Am stabilit că o găsim pe Fable și ne întoarcem la Ceros ca să terminăm ce am început.

— Îmi pare rău, a spus West.

A urmat o tăcere sumbră și toți membrii echipajului s-au întors spre el.

— Am greșit când am ordonat să pornim spre Constelația Yuri fără să votăm.

— Bine zici, a pufnit Paj.

— N-o să se mai întâmple, a spus West. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Willa s-a uitat la fratele ei și, înghițind în sec, a spus:

— Eu n-o să mai fiu aici ca să-ți poți onora promisiunea.

— Poftim? a spus el obosit.

— După ce ne întoarcem la Ceros, am dispărut.

West a încremenit, sfredelind-o cu privirea. Rămăsese fără cuvinte.

— Nu mai vreau, West, a spus ea mai încet. Nu mai vreau să te urmez din port în port. Să te las să-mi porți de grijă.

Emoția din voce i-a îngroșat cuvintele.

— Vreau să plec de pe *Marigold*.

West arăta de parcă l-ar fi pălmuit.

Restul echipajului părea la fel de șocat ca el. Se uitau când la el, când la ea, și nimeni nu știa ce să spună.

În cele din urmă, cel care a făcut un pas în față, dregându-și glasul, a fost Hamish.

— Avem destui bani ca să înlocuim ancora și să ne întoarcem în Strâmtori. Va trebui să trecem pe la insulele de corali ca să ne completăm cuferele.

— Fie, a răspuns West.

S-a întors spre fereastră, indicând limpede că puteau să plece.

Au ieșit unul câte unul, târându-și picioarele pe puntea laterală. Willa a privit peste umăr și i-a urmat.

— West.

Am așteptat să se uite la mine. Văzând că n-o face, m-am sprijinit de el, rezemându-mi capul pe umărul lui. Și-a atins buzele de creștetul meu și a inspirat adânc.

Am mai stat așa câteva clipe și apoi l-am lăsat singur. Am coborât treptele din capătul culoarului de sub punte; felinarul din cabina echipajului era aprins, revărsând lumină prin ușa întredeschisă. M-am dus spre ea, privind prin deschidere.

Willa stătea în fața cufărului cu pumnalul ei în mâini. L-a întors încet și pietrele prețioase de pe el au strălucit în lumină.

Am deschis ușa și m-am așezat în hamacul meu, lăsându-mi picioarele să atârne peste podea.

— Știu, a spus ea șovăielnic. N-ar fi trebuit să procedez așa.

— Erai supărată.

— Tot am greșit.

Și-a lăsat cureaua în cufăr și l-a închis, după care s-a întors spre mine.

— Știu că e oribil, dar cred că o parte din mine s-a bucurat când s-au întâmplat toate astea.

A închis ochii.

— Am simțit că în sfârșit aveam un motiv bun.

Am înțeles ce voia să spună. O îngrozise ideea de a-i spune lui West că voia să plece și se simțise îndreptățită când West sfidase echipajul.

— Eu sunt cea egoistă, a șoptit ea.

Am lovit-o ușor cu piciorul în genunchi.

— Nu ești egoistă. Vrei să-ți faci propria viață. West va înțelege asta.

— Poate.

Willa se temea. Că-l va pierde. Așa cum și el se temea că o s-o piardă pe ea.

— Ce vei face? am întrebat eu.

A ridicat din umeri.

— Probabil că o să mă angajez la un constructor de nave sau la un fierar. Poate că o să-mi încep ucenicia.

— Poate că într-o bună zi vei construi o corabie.

Am zâmbit larg.

Atunci a zâmbit și ea.

Am tăcut, ascultând murmurul mării din jurul calei.

— Îi va fi greu, am spus eu. Fără tine.

Willa și-a mușcat buza de jos, privind în întuneric.

— Știu.

M-am mutat pe o parte a hamacului, întinzându-l și pentru ea. A ezitat o clipă, după care s-a ridicat și a urcat lângă mine.

— Crezi că mă va ierta? a șoptit ea.

M-am uitat la ea.

— Nu-i nimic de iertat.

După cele petrecute pe *Ciocârlie*, Willa îmi spusese că nu trăia viața asta din alegerea ei. West o adusese în echipaj ca s-o protejeze. Dar nu mai era fetița de atunci, când fuseseră vagabonzi de Waterside. Era timpul să-și croiască propriul drum.

Capitolul 32

Simțeam privirea lui West asupra mea când s-a ivit în zare Sagsay Holm.

Sătucul strălucea în lumina asfințitului, cu clădirile lui din cărămidă roșie îngrămădite ca niște pietre gata să cadă. Dar privirea îmi era ațintită la singura corabie din port. Din lemn băițuit în nuanțe întunecate și cu prora sculptată în formă de demoni ai mării. Pe vela din față era întins un petec pătrat și lat de pânză albă pe care era ilustrată stema lui Holland.

Nodul din stomac mi se strânsese și mai tare în orele trecute de la plecarea de pe insula Fable. Stătusem înaintea bunicii mele, de cealaltă parte a biroului, și-i spusesem că puteam să găsesc piatra miez-de-noapte. Am riscat tot, ca într-o aruncare de zaruri, când am făcut înțelegerea asta, și pierdusem.

Dacă Clove ar fi ajuns la Saint în timp util, încât acesta să obțină un inel de comerciant de dat la schimb, și familia Roth și-ar fi respectat promisiunea, am fi avut o șansă s-o scufundăm pe Holland. Dar asta nu l-ar fi salvat pe Saint de ștreang. Dacă exista ceva la care să nu se priceapă tatăl meu, era să joace după regulile altora. Era la fel de imprevizibil ca Henrik.

Am adunat frânghiile de acostare și le-am aruncat când ne-am apropiat de chei. Lațul a agățat stâlpul cel mai înde-

părtat, pe când comandantul portului traversa estacada din scânduri, cu ochii la pergamentele din mâinile lui. Mișca grăbit tocul de la stânga la dreapta și nu s-a sinchisit să ridice privirea decât când West a coborât scara.

A privit pe sub borul pălăriei când ghetele lui West au aterizat pe estacadă.

— *Marigold?*

Chipul lui West a căpătat pe dată o expresie bănuitoare.

— Da.

— Holland vă așteaptă pe *Dragonul Mării*.

A privit spre stema noastră și făcut un însemn pe pergament. L-a cercetat pe West din cap până-n picioare, dar nu a dat glas gândurilor care îi treceau prin cap.

— Eu n-aș lăsa-o să aștepte.

West a ridicat ochii spre mine și eu am oftat îndelung, după care am încălecat balustrada și am coborât pe scară.

— O să recuperez actul, West.

Părea îngrijorat. Speriat, chiar.

— E doar o corabie, Fable.

Am zâmbit cu tristețe, înclinând capul într-o parte.

— Parcă am spus că n-o să ne mințim unul pe celălalt.

Colțul gurii i-a zvâcnit.

— Mai am câteva cărți de jucat. Am partea mea din captura de pe *Ciocârlie* și...

— Mai *avem* câteva cărți de jucat, m-a corectat el. La fel și Saint.

Am încuviințat din cap, plecând ochii. West fusese ademenit, nu pentru prima oară, în haosul absolut întrupat de mine și de Saint, fapt care nu-mi plăcea. Nu făcea decât să-mi amintească faptul că am abandonat regulile după care trăisem înainte să-l fi cunoscut. Reguli pe care conveniserăm să le lăsăm în urmă. Dar acum mă întrebam dacă nu cumva ne-am păcălit crezând că noi puteam face lucrurile diferit.

Patru gărzi stăteau la intrarea pe estacada lui Holland, sub un arc care-i purta stema. Probabil că toate porturile din Marea Nenumită aveau câte un arc identic. În capătul estacadei, o scară de lemn urca, cotind de două ori, până la babordul *Dragonului Mării*.

— Am venit să ne vedem cu Holland, am spus eu, privind sabia scurtă de la șoldul gărzii.

S-a uitat la mine din cap până-n picioare și apoi s-a întors pe călcâie, iar eu și West l-am urmat. Am traversat estacada în timp ce soarele dispărea și, unul câte unul, felinarele de pe *Dragonul Mării* au prins viață.

Am urcat treptele de pe estacadă, plimbând mâna pe balustrada netedă. Dinspre corabie venea miros de carne friptă și, când am ajuns pe punte, am privit în urmă, la *Marigold*. Stătea în umbra unui alt vas, cu velele strânse.

Omul lui Holland deja ne aștepta. A întins mâna spre coridor, făcând semn către o ușă deschisă, prin care vedeam colțul unui covor stacojiu întins pe șipcile de lemn. M-am echilibrat, inspirând adânc, și am pornit spre ea.

Înăuntru, Holland stătea la o masă mică, pictată în aur, cu trei registre diferite deschise și așezate unul peste altul în poala ei. Purta un șal roșu-aprins și părul argintiu îi era strâns pe cap în împletituri complicate. De fiecare ureche îi atârna câte un rubin sclipitor mare cât o monedă de cupru.

A ridicat ochii spre mine printre genele groase.

— Chiar mă întrebam dacă mai veniți.

— Am spus că venim la asfințit, i-am amintit eu.

Holland a închis registrele și le-a așezat pe masă.

— Vă rog, luați loc.

Am ocupat scaunul din fața ei, dar West a rămas în picioare, încrucișând brațele la piept.

Privindu-l, Holland a ridicat o sprânceană bănuitoare.

— Deci? Unde e?

— N-o am, am spus eu, păstrând un ton cât mai egal.

Cea mai discretă urmă de emoție i-a făcut gura să tremure.

— Cum adică n-o ai?

— Am lucrat toate recifele din sistemul ăla. Nu e acolo, am mințit eu.

Dar tot eram convinsă că miez-de-noapte nu era în apele alea.

— Din câte îmi amintesc, ai spus că poți s-o găsești. De fapt, chiar ai insistat.

Vocea ei și-a pierdut tonul melodios și, când a întors ochii la West, am înghițit în sec, amintindu-mi de ghetele lui Zola pe coridorul întunecat. Cum se zbătuseră.

— Am făcut o înțelegere, Fable.

În nota adâncă din tonul ei se citea amenințarea.

— Dar știu cum poți să te revanșezi.

West a încremenit lângă mine.

Holland a deschis unul dintre registre și a luat un pergament împăturit dinăuntru. Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe când l-a despăturit și l-a întins peste masa scundă spre mine.

— Întrunirea Consiliilor Comerțului va avea loc în două zile. Vei participa și tu. Ca reprezentantă a mea.

M-am holbat la ea.

— Ce anume voi reprezenta?

— Noua mea rută comercială din Strâmtori.

I-am împins pergamentul înapoi fără să-l deschid.

— Ți-am spus că nu mă interesează.

— Asta a fost înainte să iau titlul de proprietate al corabiei *Marigold*, a spus ea pe un ton dulce.

A luat documentul și mi l-a pus în mână. Cu o mână tremurătoare, l-am deschis și am citit cuvintele.

— Îl vei primi înapoi după ce îți vei pune semnătura pe un contract de doi ani în care îmi vei conduce noua flotă.

Buzele mi s-au întredeschis și senzația de greață mi-a revenit în stomac.

— Ce?

Dar știam deja. Mă trimisese într-o misiune fără speranță cu miez-de-noapte, timp în care ea aranjase situația în favoarea ei. Nicio clipă nu se așteptase să găsesc piatra.

Cu colțul ochiului am văzut că West face un pas spre mine. Înainte să termin de citit, mi-a smuls contractul dintre degete. Am văzut cum citește rândurile elegante cu o privire agitată.

— Nu semnează nimic, a spus el, mototolind pergamentul în mâini.

— Ba va semna, a spus Holland, fără nicio îndoială în voce. Semnează contractul și vei obține tot ce dorești. Actul de proprietate al corabiei *Marigold* și o afacere în Strâmtori. Și *Marigold* poate lucra pentru mine, dacă vrei.

A ridicat ceașca de ceai, ținând-o în fața ei.

— Dacă propun un comerciant născut în Strâmtori pentru postul de conducător al noii mele rute prin Ceros, Consiliul Comerțului va accepta.

Am încercat să-mi încetinesc respirațiile, ținându-mă de brațul scaunului.

— Și Saint?

— Saint e o problemă care ne incomodează pe amândouă. Ai încredere în mine.

A sorbit din ceai de pe buza aurită a ceștii.

— Vom scăpa de el înainte să-ți ridici biroul la Ceros. Fără concurența lui și a lui Zola, îți înmânez controlul comerțului cu nestemate din apele acelea.

M-am întors spre West, dar el se holba la Holland cu o privire ucigașă, ca de foc.

— Vino mâine seară la Wolfe & Engel, cu tot cu contract.

Privirea i-a coborât la mâinile mele tremurătoare și le-am strâns în pumni, lăsându-i în poală. S-a aplecat spre mine și blândețea ei rece i-a revenit pe chip.

— Nu știu în ce cală de corabie mizerabilă te-ai născut, Fable. Nu-mi pasă. Dar, când vei porni înapoi spre Strâmtori, o vei face sub stema *mea*.

Capitolul 33

În cabină, echipajul se holba la mine, tăcut. Până și Koy rămăsese fără cuvinte.

— Nu semnezi! a izbucnit Paj. Am pierdut o groază de bani de când am plecat din Dern ca să te aducem înapoi în Strâmtori și să facem ce am convenit că facem.

— Puteți s-o faceți fără mine. Asta nu schimbă planul, am spus eu.

— Schimbă totul, a mormăit Willa.

Aflată în spatele celorlalți, se uita la felinar, privindu-i flacăra de după sticlă. Pentru ea implicațiile erau diferite. Dacă plecam de pe *Marigold*, era puțin probabil să părăsească și ea echipajul.

— Dacă semnez contractul, primim înapoi actul pentru *Marigold*. Dacă Saint și familia Roth își vor face treaba, nici nu va mai conta. Contractul nu va avea nicio valoare.

— Și dacă *nu* își fac treaba? a întrebat Willa.

— Atunci doi ani veți naviga cu un membru de echipaj în minus. Nu-i așa de mult timp.

Am încercat să spun asta ca și când aș crede-o. Doi ani departe de *Marigold*, de West, păreau o eternitate. Dar eram dispusă să plătesc prețul ăsta dacă așa voi avea un cămin la care să mă întorc după expirarea contractului.

— Că semnezi, că nu semnezi, trebuie să hotărâm care va fi următoarea noastră mișcare. Mai avem suficienți bani cu care să putem începe o rută comercială pornind de la Ceros.

Hamish a așezat cartea deschisă pe birou, între noi. De când plecaserăm de la insula Fable, a tot făcut calcule.

— N-avem nevoie de sediu la început.

Toți s-au întors spre West, dar el stătea tăcut lângă mine.

Paj a oftat, apropiindu-se ca să se uite pe registru.

— N-are rost să luăm licență de la Breasla Giuvaiergiilor dacă Holland intră în Strâmtori, așa că eu zic ca în cea mai mare parte să ne ocupăm de rachiu.

— Mereu se vinde, a încuviințat Auster. Și lumânărică.

Avea sens. Nu exista niciun port în Strâmtori care să nu cumpere din amândouă.

— La asta mă gândeam și eu, a încuviințat Hamish. Așa vom concura cu Saint, dar asta nu e nimic nou. Pentru început, trei porturi – Sowan, Ceros și Dern, în ordinea asta.

— Nu știu dacă mai suntem bineveniți la Sowan. Măcar o vreme, a spus Auster.

Hamish s-a uitat la West, dar el n-a spus nimic. Probabil că vestea despre ce-i făcuse West comerciantului ăluia din Sowan ajunsese deja în toate Strâmtorile. Îi va trebui mult timp ca să scape de reputația asta. Dar exista un loc în Strâmtori unde reputațiile n-aveau importanță.

— Ce ziceți de Jeval? am spus eu.

Koy s-a îndreptat de spate în colțul cabinei și mi-a întâlnit privirea.

— Jeval? a zis Paj, sceptic. E un punct de aprovizionare, nu un port.

— Dacă se extinde comerțul dintre Marea Nenumită și Strâmtori, în timp, Jeval se va transforma într-un port adevărat. E singurul refugiu între Sagsay Holm și Dern.

Am repetat ceea ce-mi spusese Koy cu o zi în urmă.

Căzut pe gânduri, lui Hamish i s-au aplecat colțurile gurii.

— Nici nu sunt comercianți pe Jeval.

— Încă nu.

Am aruncat o privire spre Koy.

— Dar pentru rachiu și lumânărică întotdeauna se vor găsi bani acolo.

— Nu-i o idee rea, a spus Auster, ridicând din umeri. West?

West s-a gândit o clipă, scărpinându-și obrajii nebărbieriți.

— Sunt de acord.

— Va trebui să găsim pe cineva de încredere cu care să începem afacerea, a mormăit Hamish.

— Cred că știu pe cineva, am rânjit, făcând semn cu bărbia spre Koy.

Toți s-au uitat la el.

— Așa-i? a întrebat Hamish.

Koy s-a desprins de perete, înălțându-se.

— Cred că ar fi loc de-o învoială.

Mima nonșalanța, dar am observat aura de entuziasm care-l înconjura.

Hamish a închis cartea și s-a așezat pe colțul biroului.

— Așadar, rămâne doar să votăm.

A plimbat privirea peste chipurile tuturor.

— Fable, votezi și tu dacă te implici cu partea ta.

— Așa fac, am spus fără ezitare.

— Bine.

Hamish a bătut din palme.

— Suntem toți de acord să folosim o treime din banii câștigați pe captura de pe *Ciocârlie* ca să umplem cala cu rachiu și lumânărică?

S-a uitat întâi la Willa.

Aceasta a deschis gura, vrând să spună ceva, dar West i-a tăiat vorba.

— Ea nu votează.

Hamish a închis gura, uitându-se la ei.

— Votează numai cine se implică cu partea lui din captura de pe *Ciocârlie*.

— Ce tot spui?

Willa și-a întors în sfârșit privirea de la felinar. Lumina îi arăta doar o jumătate a feței.

— Partea Willei nu mai intră în registrele noastre, a spus West, fără să i se adreseze direct nici acum.

Willa s-a uitat la mine, ca și când ar fi așteptat să protestez.

— West...

— Vreau s-o iei, a spus el. Fă ce vrei cu banii. Începe-ți propria afacere. Plătește o ucenicie. Orice vrei.

Părea că e dureros pentru el s-o spună.

Ochii Willei s-au umplut de lacrimi când a ridicat privirea spre el.

— Indiferent ce va urma pentru noi, a spus West înghițind în sec, nu ești legată aici.

Hamish a tăcut, așteptând răspunsul Willei. Dar ea nu a spus nimic.

— Bine. Atunci, dintre membrii cu drept de vot, cine e în favoarea umplerii inventarului nostru cu lumânărică și rachiu. Fable?

Am încuviințat din cap.

— De acord.

Paj și Hamish au spus același lucru, la fel și Auster. Dar West încă nu mișca lângă mine, privind pierdut registrul închis.

— Trebuie să fie unanim, a spus Hamish.

Mintea lui West lucra de zor. Nu știam dacă face calcule numerice sau evalua posibilitățile. Dar presimțeam că n-o să-mi placă ce avea să spună.

— Am putea să folosim banii ca s-o scoatem pe Fable din contractul cu Holland.

— N-o să faci așa ceva! am spus eu, uitându-mă fix la el. Asta *n-o* să se întâmple!

Ceilalți au tăcut.

— De ce nu? a întrebat West.

— Am convenit că vom folosi captura de pe *Ciocârlie* ca să începem o afacere a noastră. N-o s-o irosim cu Holland.

— N-aș spune că am irosi-o, a șoptit Willa.

— N-o să accepte bani. Nu-i vrea. Holland vrea un singur lucru, pe care nu-l avem, am spus eu, mai iritată decât aș fi vrut.

Țineau la mine. Dar refuzam s-o las pe Holland să fure șansa pe care i-o dăruisem corabiei *Marigold*. Șansa pe care mi-o dăruiseră și ei mie.

— West, ne trebuie votul tău, a spus Hamish cu mai multă blândețe.

West s-a uitat în sfârșit la mine, privindu-mi chipul atent.

— Fie.

A înghițit în sec și, trecând pe lângă mine, a pornit spre ușă.

— West, l-a oprit Paj. Mai avem de discutat reparațiile.

— Ne ocupăm mâine dimineață.

Paj l-a lăsat să plece, urmărindu-l până când a dispărut pe puntea laterală. Willa s-a uitat la mine, strâmbând dintr-un colț al gurii, iar eu i-am răspuns la întrebarea nerostită încuviințând din cap și ieșind după el.

Noaptea era neobișnuit de călduroasă și aerul umed făcea puntea să lucească în întuneric. Umbra lui West a trecut peste picioarele mele de pe puntea superioară. Când am urcat scările, a scos o lungime de frânghie deșirată din butoiul de la pupă. Nu m-a luat în seamă când m-am rezemat de balustradă și l-am privit în timp ce destrăma frânghia, rupând fibrele în câlți de calafat. Începusem să mă învăț cu obiceiul ăsta al lui de a se apuca de munci anoste când era supărat.

— Sunt doar doi ani, am spus eu, încercând să-l abordez cu blândețe.

Nu a răspuns, înfigând grosolan vârful cuțitului între șuvițe.

— Doi ani sunt nimic.

— Nu sunt nimic, a mormăit el, lăsând din mână încă un bulgăre de cârlți. Ar trebui să încercăm să te răscumpărăm.

— Știi bine că nu ne-ar ieși treaba asta.

— Dacă pui piciorul pe corabia aia, n-o să te mai lase să pleci niciodată. O să găsească o cale de a extinde contractul. De a te îndatora. Orice.

— Nu e ca Saint.

— Ești sigură? a izbucnit el.

Mi-am mușcat limba. Nu voiam să-l mint. Adevărul era că n-o cunoșteam pe Holland. Uneori, simțeam că nu-l cunoșteam nici pe Saint. Dar nu mă puteam preface că nu înțelegeam la ce se referea. Din clipa în care o văzusem întâia oară pe Holland la gală, pusese lucrurile în mișcare ca să-mi bage contractul pe gât. Mă prinsese în capcană. Și aspectul cel mai cumplit era că făcusem prostia să-i cad în laț.

West s-a oprit din lucrul la frânghie și s-a uitat la apă, după care s-a întors spre mine.

— Nu vreau să-l semnezi, a spus el pe un ton grav.

M-am dus la el, luându-i frânghia din mâini și aruncând-o pe punte. S-a înmuiat când mi-am înfășurat brațele pe sub ale lui și l-am îmbrățișat de mijloc.

— Saint o să reușească. Știu sigur.

West și-a lăsat bărbia pe creștetul meu.

— Și familia Roth?

— Dacă Saint își face treaba, și-o vor face și ei.

A tăcut un moment.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi încercat să mă răzbun pe Zola în numele Willei.

— West, problema a fost întotdeauna Holland. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ți-aș fi cerut să mă ajuți să traversez Strâmtorile.

Își dădea seama că era adevărat. Dar lui West îi stătea în fire să ia vina asupra lui. Oamenii se bizuiau pe el de prea multă vreme.

Am lăsat capul pe spate ca să mă uit la el.

— Promite-mi că vei face ce trebuie.

Mi-a luat o șuviță de păr și a lăsat-o să-i alunece printre degete, făcându-mă să tremur. Tăcerile lui West nu prevesteau nimic bun. Nu vorbea mult, dar știa ce vrea și nu se temea să lupte pentru dorințele lui.

— Promite-mi, am repetat eu.

A dat din cap fără tragere de inimă.

— Așa voi face.

Capitolul 34

Când m-am trezit în dimineața aceea în cabina lui West, el dispăruse.

Obloanele ferestrei se deschiseseră, lovindu-se încet de perete în bătaia vântului, și amintirea acelei dimineți petrecute la Dern mi-a fulgerat înaintea ochilor. Cerul gri și briza răcoroasă. Razele luminii în cabina cețoasă. Dar, de data asta, de cealaltă parte a ferestrei se întindea Marea Nenumită.

M-am ridicat în capul oaselor și am trecut mâna pe sub pătură, peste locul în care stătuse West. Era rece. Și ghetele lui lipseau din locul lor obișnuit, de lângă ușă.

Afară, Auster și Paj își luau micul dejun pe puntea laterală.

— Unde e? am întrebat eu, cu vocea încă răgușită de la somn.

— S-a dus cu Hamish la constructorul de corăbii, a arătat Paj spre port.

Auster s-a ridicat de pe lada pe care stătea.

— Ți-e foame?

— Nu.

Am clătinat din cap. Stomacul mi se sucea întruna de când ieșisem din apă lângă insula Fable.

M-am dus la balustradă, privind spre puntea *Dragonului Mării*. Echipajul lui Holland deja se deșteptase și se apucase de muncă, iar foșnetul melodios al pietrelor de bricuire răsuna

peste apă. Obișnuisem să stau pe vergile corabiei tatălui meu și să privesc cum marinarii frecau puntea cu cărămizile acelea albe, șlefuind lemnul până când devenea palid și neted. Înainte și-napoi, înainte și-napoi. Tatălui meu îi plăcea să aibă puntea curată, ca oricărui timonier bun, și munca asta îngrozea tot echipajul.

Alb ca osul. Până se face alb ca osul.

Vocea tatălui meu îmi șerpuia prin minte, ca murmurul care făcea pereții corabiei să tremure în furtună.

Până se face alb ca osul.

Scrâșnetul nisipului pe lemn mă încălzea pe sub piele, la fel ca toate amintirile care-mi rămăseseră din acele vremuri. Când Saint se rezema cu coatele de balustradă, privind apa albastru cristalină și așteptând ca mama mea să iasă la suprafață în timpul scufundărilor.

Speram că așa aveau să rămână și amintirile legate de *Marigold*, să le țin aproape pentru când o să am nevoie, în următorii doi ani.

Willa a urcat treptele de sub punte cu ghetele în mâini. Cozile răsucite îi cădeau pe spate ca niște frânghii de bronz, eliberându-i fața. Cicatricea de pe obrazul ei era rozalie în aerul rece.

— Unde te duci? am întrebat, văzând că-și încheie haina.

— În sat, să mă văd cu fierarul. Nu putem să ne întoarcem la Ceros fără ancoră.

Am privit în zare, peste acoperișuri. Înăuntrul meu, ceva își ținea respirația și mi-am dat seama că ceea ce mă deranja era faptul că nu puteam să-l văd pe West. Mă gândeam la privirea aceea calmă a lui încă de seara trecută. La liniștea care-l cuprinsese când i-am spus că voi semna contractul cu Holland.

— Vin cu tine.

M-am întors în cabina lui West și mi-am luat ghetele și haina, strângându-mi părul și înnodându-l în creștet.

După câteva minute, urcam treptele care ieșeau din port, cu soarele pe față.

Willa traversa străzile în zigzag, căutând prăvălia fierarului și, de fiecare dată când cineva îi vedea cicatricea, pașii îi șovăiau discret. Avea o înfățișare de temut, cu silueta ei mică brăzdată de mușchi înnodați sub pielea brun-roșcată. Ochii de un albastru sclipitor erau înconjurați de gene întunecate, căpătând un aer aproape eteric.

Era nespus de frumoasă. Și în dimineața asta părea liberă.

— Aici e.

S-a oprit sub o firmă vopsită în roșu pe care scria *Fierărie.*

Ușa a zornăit la intrarea ei și am văzut prin geam cum se duce la perete, unde coșuri cu nituri și cuie atârnau de cârlige.

Câteva păsări marine pluteau în cercuri departe, în vântul care se înălța din port, și, privindu-le, am oftat, simțindu-mă greoaie aici, pe străduță. Parcă fiecare centimetru al cerului mă apăsa de deasupra, împingându-mă în pământ.

Încă era dimineață, dar, înainte de asfințit, aveam să semnez contractul lui Holland.

Un licăr albastru-briliant s-a aprins în umbra care întuneca colțul clădirii și am privit în jur, pe stradă. Oamenii se plimbau agale între prăvălii, dar am simțit schimbarea din aer. Adierea subțire a mirosului de fum de lumânărică.

Am privit colțul, unde străduța se continua cu o cărare îngustă care dispărea între clădiri. Privind peste umăr, am văzut că Willa aștepta la tejghea.

Mi s-au strâmbat buzele și mâinile mi s-au strâns în pumni înăuntrul buzunarelor când am pornit spre cărare și am dat colțul. Licărirea albastră a dispărut după colțul următor, lăsând cărarea pustie. Tăcută.

Am pornit cu pași grei și zgomotoși, privind în urmă spre stradă ca să mă asigur că nu mă urmărea nimeni. După următoarea cotitură, m-am oprit brusc și pieptul mi s-a surpat, golindu-se de aer. Aici, rezemat de cărămida mânjită de

cenușă, tatăl meu stătea cu pipa strânsă în dinți și cu pălăria lăsată peste ochi.

— Saint.

Buzele meu au schițat cuvântul, dar nu l-am auzit.

Durerea din fundul ochilor a devenit insuportabilă și lacrimile trădătoare s-au adunat atât de repede, încât a trebuit să clipesc ca să le scutur. Am avut nevoie și de ultimul meu strop de voință ca să nu sar la el și să-l îmbrățișez și n-am știut ce să fac cu emoțiile astea. Îmi venea să-mi vâr fața în haina lui și să plâng. Îmi venea să-mi las picioarele îngreunate să cedeze și să-l las să mă sprijine.

Mă gândisem iar și iar că poate n-aveam să-l mai văd niciodată. Că poate nu voiam să-l mai văd. Și totuși, iată-mă, înghițind suspinele care mi se blocaseră în gât.

Era frumos și înspăimântător și de o răceală stoică. Era Saint.

S-a uitat la mine, cu un rotocol de fum ieșindu-i dintre buze, și m-am gândit că poate observasem ceva acolo, în ochii lui albaștri, ca de oțel, care oglindea sentimentele uruitoare dinăuntrul meu. Dar, când a întors privirea, emoția s-a risipit.

S-a apucat cu ambele mâini de marginile descheiate ale hainei și s-a apropiat agale.

— Am primit mesajul tău.

— Nu credeam că o să vii în persoană, am spus eu.

Era adevărat. Mă așteptasem să-l văd pe Clove. Dar mă bucuram atât de mult că-l revedeam pe tatăl meu, încât m-am rușinat. M-am holbat la vârfurile ghetelor lui negre și lustruite dinaintea mea.

— L-ai adus? am întrebat eu.

Un zâmbet plin de umor i-a jucat pe buze, moment în care a băgat mâna în buzunar și a scos un pachet mic de hârtie brună. L-a ținut între noi, dar, când m-am întins după el, l-a ridicat, departe de mâna mea.

— Știi ce faci?

Vocea îi era aspră. M-am holbat la el mânioasă și i-am smuls pachetul dintre degete. Era aceeași întrebare pe care mi-o pusese și West. Aceeași la care nu știam dacă aveam răspunsul.

— Știu ce fac, am mințit eu.

A tras cu nesaț din pipă, mijind ochii când am rupt marginea pachetului, dezvelind pergamentul gros până când am zărit colțul unei cutii. După ce am eliberat-o, am ridicat zăvorul mic, de alamă, și am deschis-o. Dinăuntru mi-a întâlnit privirea cuarțul auriu al inelelor comercianților de nestemate. Am răsuflat îndelung, ușurată.

— Arăți bine.

Am ridicat ochii și am văzut că mă privea din cap până-n picioare. Era încercarea lui modestă de a mă întreba cum sunt.

— Ai fi putut să-mi spui. Despre Holland.

S-a uitat la mine o clipă și a răspuns:

— Aș fi putut.

— Ai scăpat de Zola, dar știu că ai vrut și să mă iei de pe *Marigold*. Nu ți-a ieșit.

A mijit ochii.

— M-am gândit că bunica ta îți va oferi un loc alături de ea.

— Chiar mi l-a oferit. Nu l-am vrut.

A ridicat mâna, netezindu-și mustața cu degetele. Aș fi putut să jur să am văzut un zâmbet ascuns pe buzele lui. Părea aproape... mândru.

— Clove zice că inelul ăsta e pentru Henrik, a spus el, schimbând subiectul.

— Așa e.

Saint a lăsat încă un rotocol de fum să i se reverse din gură.

— Nu e cel mai de încredere infractor.

— Adică nu crezi că o să se țină de cuvânt?

— Adică cred că probabilitatea e jumi-juma.

Nu era o probabilitate bună. M-am rezemat de perete lângă el, privind spre ieșirea de pe alee, unde oamenii umpleau strada.

— Trebuie să te întreb ceva.

A ridicat din sprâncene. Părea curios.

— Întreabă.

— Ți-a spus vreodată?

S-a încruntat imediat ce a înțeles că mă refeream la mama mea.

— Ce să-mi spună?

— Isolde.

I-am spus numele, știind că nu-i plăcea. L-a cuprins un fior de neliniște.

— Ți-a spus vreodată unde a ascuns piatra miez-de-noapte?

Saint și-a luat pipa din gură.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Cum? am ridicat vocea. În atâția ani? Cum să nu-ți fi spus niciodată?

A ferit ochii, poate ca să ascundă ceea ce ar fi dezvăluit chipul lui. Ceea ce se vedea aducea mult a vulnerabilitate.

— N-am întrebat-o niciodată, a spus el, dar pe un ton încordat.

— Nu te cred, am spus eu incredulă.

— Am...

S-a oprit. Parcă nu știa ce să spună. Sau cum s-o spună. Și *asta* nu-i stătea deloc în caracter. Încordându-se, s-a întors din nou spre mine și în ochii lui am întrezărit un cu totul alt adevăr.

— Am pus-o să-mi jure că nu-mi va spune niciodată.

M-am sprijinit de perete, lăsându-l să mă susțină. Îi spusese despre miez-de-noapte. Dar nu eram singura care știam din ce stofă era făcut bărbatul căruia îi spuneam tată. O știa și el îndeajuns de bine încât s-o protejeze pe Isolde.

Față de el însuși.

Gândul ăsta a fost atât de dureros, încât a trebuit să feresc ochii, speriată de ceea ce aș fi putut să văd dacă i-aș fi întâlnit privirea. Era singurul care o iubise mai mult decât mine. Și durerea pierderii ei era proaspătă și ascuțită, tăioasă ca un cuțit între noi.

Și-a dres glasul și a tras încă un fum din pipă.

— Îmi spui care-i planul tău?

— N-ai încredere în mine?

Am simțit un zâmbet pe buzele mele, dar încă tremura sub amenințarea lacrimilor.

— Am încredere în tine.

A vorbit mai încet decât îl auzisem vreodată.

— Poți să-mi spui de ce?

Mi-am dat seama că voia să știe. Că se străduia să înțeleagă. Fusese surprins când Clove apăruse la Bastian cu mesajul meu și voia să știe de ce aș face așa ceva. De ce aș risca totul de dragul lui, după atâtea câte săvârșise.

Am ridicat privirea și silueta lui s-a aplecat în lumină. I-am dat răspunsul adevărat. Adevărul întreg și gol goluț.

— Pentru că nu vreau să te pierd.

Nimic mai mult, nimic mai puțin. Înțelesesem asta abia în solar, când Holland îi rostise numele. Că-l iubeam cu aceeași înflăcărare cu care-l uram. Că, dacă Saint ar fi pățit ceva, odată cu el aș fi pierdut și o parte din mine.

Gura i s-a răsucit într-o parte și a încuviințat ferm din cap, privind spre stradă.

— Vei veni la întrunirea Consiliilor Comerțului?

Am dat din cap, incapabilă să mai scot vreun cuvânt.

Marginea hainei i s-a atins de a mea când a trecut pe lângă mine și l-am privit până când a trecut colțul, lăsându-mă singură pe străduță. Vântul mării vuia în jurul meu și nodul din gât mă durea când am pornit înapoi pe unde venisem, pe cărarea îngustă.

Willa aștepta în fața ferestrei fierăriei când am ieșit din nou în stradă, cu un pachet învelit în brațe. Când m-a văzut, a oftat de ușurare.

— Unde ai fost?

Am așteptat să treacă un bărbat pe lângă noi și am coborât vocea.

— Saint.

— E aici? Cumva a...? a șoptit ea.

Am scos cutia din buzunar atât numai cât să i-o arăt.

A căscat gura.

— A reușit?

— A reușit, am spus eu. Nu vreau să știu cum anume, dar a reușit nemernicul.

Capitolul 35

Când ne-am întors pe *Marigold*, se auzeau voci din spatele ușii închise a cabinei lui West. Am răsuflat ușurată când am văzut corabia și imediat am simțit că-mi revine tăria în oase.

Dar m-am oprit subit când am auzit tonul abrupt și mânios al lui Paj.

— Ar fi trebuit să mă întrebi!

N-am bătut și, deschizând ușa, i-am văzut în jurul biroului pe West, Hamish și Paj. Toți trei au ridicat ochii deodată și au tăcut.

Hamish se foia cu un teanc de hârtii, cu degetele pătate de cerneală. Dar ceva era ciudat la atitudinea lui. Și el era furios.

— L-ați găsit pe constructorul de corăbii? am întrebat eu, văzând că Hamish deschide sertarul și bagă hârtiile înăuntru.

— Da, a răspuns Hamish, îndreptându-se de spate.

A privit în jur, prin cabină. Oriunde, numai nu la mine.

— O să fac calculele alea până diseară, a spus, uitându-se la West.

West a aprobat din cap.

— Bine.

Hamish a trecut pe lângă mine cu pași târșâiți și s-a întors într-o parte ca să nu mă atingă când a ieșit pe ușă. Paj i-a aruncat o privire mânioasă lui West și apoi a ieșit în urma lui Hamish cu pași mari. I-am urmărit pe fiecare până când

au dispărut pe puntea laterală, cu fruntea încruntată. Dar, în cabină, West părea lipsit de griji. Mai relaxat decât fusese cu o noapte în urmă.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu, privindu-l atent.

A ridicat ochii de la birou.

— Nimic. Doar un raport, a spus, dar a coborât privirea cam repede.

— Paj părea supărat.

— Paj mereu e supărat, a oftat West iritat.

Nu știam ce se petrece între ei, dar se vedea că West n-avea de gând să-mi spună. În orice caz, nu acum.

— M-am văzut cu Saint, am spus eu, închizând ușa.

West a încordat mâinile pe marginea biroului și a ridicat ochii spre mine.

— L-a adus?

Am scos pachetul din buzunarul hainei și l-am așezat pe birou înaintea lui. L-a luat și l-a întors cu capul în jos, lăsând inelul de comerciant să-i cadă în palmă. Era proaspăt lustruit și nestemata sclipea.

— Acum mai avem nevoie doar de familia Roth, am spus eu încet.

West a băgat mâna înăuntrul vestei și a scos din buzunar o foaie de hârtie împăturită. Mi-a întins-o.

— Asta a venit acum o oră. Te-am așteptat.

Am luat pergamentul și l-am despăturit, citind scrisul grăbit și înclinat. Era un mesaj de la Ezra.

Cârciuma Leith, după clopot.

Am privit pe fereastră. Soarele trecuse de mijlocul cerului și avea să apună peste câteva ore. Holland avea să mă aștepte la Wolfe & Engel, așa că trebuia să ne grăbim ca să ne vedem și cu Ezra.

— Bine. Să mergem.

West a strecurat biletul înapoi în vestă și și-a luat haina din cârlig, urmându-mă afară, pe punte. Când am coborât

scara, Willa deja muncea la reparații, atârnând lângă peretele navei, la tribord. A băgat calafatul într-o crăpătură de-a lungul fisurilor mai mici și l-a izbit cu capătul bont al teslei.

— Revenim după apus, a spus West, sărind pe estacadă, lângă mine.

— Ultima dată când ai spus asta, ai apărut abia după două zile, a mormăit ea, scoțând încă un cui din desagă.

Lucrurile pe care nu le spunea îi sclipeau în ochi. Își câștigase libertatea față de *Marigold*, dar nu-i plăcea ideea ca eu să lucrez pentru Holland. În curând aveam să pornim fiecare pe propriul drum și nu știam dacă acestea se vor mai întâlni vreodată.

Am pornit pe drumul principal care ducea înapoi în Sagsay Holm și am găsit ceainăria în vârful colinei din partea estică a satului. Se ridica deasupra apei și de acolo se putea vedea coasta stâncoasă.

Firma era pictată cu un auriu sclipitor și atârna peste stradă fixată într-un cadru bogat ornamentat, cu linii șerpuitoare.

Wolfe & Engel.

Am înghițit în sec și stomacul mi s-a strâns din nou în noduri. Ferestrele oglindeau clădirile din spatele nostru și deodată mi-am dat seama cât de nelalocul meu arătam între ele. Înăsprită de vânt și sărutată de soare. Obosită.

West arăta la fel lângă mine. Nu a spus nimic și nici eu nu mi-am găsit cuvintele. La ieșirea din ceainărie, aveam să fiu legată de Holland prin contract și nu puteam ști dacă familia Roth avea să mă salveze.

— O voi face singură, am spus eu.

Nu voiam ca West să devină un dușman și mai înrăit al lui Holland. Parcă îmi țineam respirația, așteptând ca neclintirea din jurul meu să explodeze.

Spre surpriza mea, nu s-a împotrivit. A privit pe deasupra mea, prin fereastră.

— Te aștept.

— Bine.

West și-a păstrat privirea stoică, urmărind cum apuc clanța de aramă și deschid ușa. Dinăuntru s-a revărsat mirosul de bergamotă și lavandă, învăluindu-mă în timp ce ochii mi se obișnuiau cu lumina slabă.

Separeuri cu bănci din lemn, tapițate cu catifea roșie, se înșirau de-a lungul peretelui și sala largă era plină de mese aurii. Candelabre delicate, din cristal, atârnau de tavan, cu lumânări care făceau totul să pară ca de vis.

Nu din întâmplare voia Holland să ne întâlnim aici, într-un loc extravagant și luxos, așa cum era Casa Azimutului. Părea întocmai genul de loc unde ar fi putut să obțină totul după placul ei, ca întotdeauna.

— Fable?

Un bărbat s-a oprit înaintea mea, uitându-se atent la hainele mele.

— Da? am întrebat eu bănuitor.

Părea dezamăgit.

— Pe aici.

Am privit în urmă, spre fereastră, dar West dispăruse și strada tot mai întunecată era pustie. L-am urmat pe bărbat până în capătul ceainăriei, unde o perdea din damasc gros acoperea un separeu privat. A dat-o la o parte și Holland a ridicat ochii spre mine, cu părul ei argintiu prins în bucle netede și frumoase care-i înconjurau spiralat chipul ca niște valuri blânde.

— Musafirul vostru, doamna mea.

Bărbatul a făcut o plecăciune mică, fără să întâlnească privirea lui Holland.

— Îți mulțumesc.

S-a uitat la mine cu aceeași expresie dezaprobatoare.

— Văd că nu te-ai sinchisit să cureți urmele mării de pe tine.

M-am strecurat pe bancheta separeului, de cealaltă parte a mesei, atentă la catifea. Nu-mi plăcea situația. Nu-mi plăcea ce-și propusese să facă, aducându-mă aici, și detestam faptul că mă simțeam atât de mică. Am așezat coatele pe masă, aplecându-mă spre ea, și, văzând asta, Holland a strâmbat din nas.

Bărbatul s-a întors cu două pahare simandicoase așezate pe o tavă. Marginile lor erau incrustate cu diamante albastre și, înăuntru, un lichid limpede făcea argintul să pară topit. Bărbatul a făcut încă o plecăciune și a dispărut.

Holland a așteptat să fie trasă perdeaua, după care a luat unul dintre pahare și mi-a făcut semn să fac la fel. Am ezitat o clipă și apoi l-am ridicat de pe tavă.

— Un toast.

Paharul ei s-a apropiat de al meu.

Am ciocnit de el buza paharului meu.

— În cinstea cui?

Dar ea m-a privit cu umor, de parcă aș fi încercat să fac o glumă.

— A parteneriatului nostru.

— Parteneriatele implică putere egală, am spus eu, privind cum ia o gură.

A țuguiat buzele când a înghițit, așezând paharul la loc cu delicatețe.

Am sorbit, înghițind imediat când arsura băuturii mi-a aprins flăcări în gură. Era dezgustătoare.

— Mâine.

A schimbat subiectul și m-am bucurat că nu pierdeam vremea cu politețuri. Era bunica mea, dar nu eram proastă. Ajunsesem la degetul ei mic așa cum i se întâmplase și lui West cu Saint. Dacă un singur lucru ar fi mers prost la întrunirea Consiliilor Comerțului și Holland ar fi descoperit ce făcusem, întregul echipaj ar fi avut parte de aceeași soartă ca

Zola. Trupurile lor ar fi fost aruncate în port și *Marigold* ar fi fost dezmembrată sau ar fi ajuns să navigheze sub stema lui Holland.

— Toate au fost puse la punct, a început ea, împreunându-și degetele cu inele înaintea sa. Consiliul va inaugura discuțiile comerciale și voi face propunerea, prezentându-te drept administratoarea noii mele rute comerciale din Strâmtori.

— Ce te face să crezi că vor vota în favoarea ta?

Aproape că a izbucnit în râs.

— Fable, nu sunt proastă. Consiliul Comerțului mă detestă. Ambele Consilii mă detestă. Au nevoie de banii mei ca să susțină comerțul, dar au trasat limite foarte clare ca să mă împiedice să le controlez afacerile. Ești născută în Strâmtori, ești un dragor priceput și știi să lucrezi în echipaje navale.

A sorbit din nou din paharul ei.

— Ești un mag al nestematelor.

Am așezat paharul puțin cam forțat.

— O să le spui că sunt mag al nestematelor?

— De ce să nu le spun?

Am fixat-o cu o privire ascuțită, încercând să descifrez expresia sinceră și deschisă a ochilor ei.

— Pentru că e periculos.

Nu se mai auzea aproape nimic despre magii nestematelor dintr-un motiv bun. Trecuseră de mult vremurile în care comercianții de pietre prețioase pretindeau titlul ăsta, pentru că nimeni nu voia să aibă o valoare atât de mare, în condițiile în care comercianții și negustorii ar fi făcut orice ca să-i controleze.

— Nu sunt mag al nestematelor. Nu mi-am terminat ucenicia.

Mi-a respins obiecția cu un gest al mâinii.

— Tocmai astfel de detalii nu trebuie să afle ei.

M-am rezemat de spătarul băncii, clătinând din cap. Poate că acesta era încă un motiv pentru care Isolde plecase din Bastian. Dacă ar fi trebuit să pariez pe asta, aș fi spus că Holland încercase să se folosească și de mama mea.

— E important să te porți cum trebuie, ca să facem o impresie bună, a spus ea în continuare. Nu putem face nimic ca să pară că locul tău este printre ei, dar intuiesc că asta ne va ajuta.

Iarăși cuvintele acelea. Nu *putem*. *Ne* va ajuta.

— Vei vorbi doar atunci când ți se vorbește. Mă vei lăsa pe mine să răspund la întrebările Consiliului Comerțului. Vei avea o *înfățișare* pe potriva rolului tău.

S-a strâmbat din nou la hainele mele.

— Voi trimite un croitor în seara asta, să pregătească ceva pe măsura ta.

M-am uitat îndelung la ea.

— Și dacă nu-ți acordă licența?

— Mi-o vor acorda, a spus ea într-o manieră defensivă. După dispariția lui Zola și a lui Saint, celor din Strâmtori le va fi greu să înceapă o afacere comercială nouă care să-și întindă rutele comerciale până în Marea Nenumită. Dacă vei conduce *tu* afacerea, toată lumea va avea de câștigat.

Mai puțin Saint. Mai puțin eu însămi.

Am încercat să mă relaxez, inspirând încet, și am ridicat paharul de argint din nou, sorbind încă puțin. Holland pregătise bine terenul. Pentru că nu mai era Zola, toate echipajele din Strâmtori aveau să încerce să concureze cu Saint pentru a câștiga puțina putere care mai rămăsese. Dar, dacă Holland și-ar fi primit licența, ar fi obținut toată puterea până mâine, la apus.

— Hai să terminăm odată cu povestea asta, am spus eu.

— Ce poveste?

— Contractul.

Holland și-a unit vârfurile degetelor, după care a luat o geantă de piele de lângă ea și a deschis-o. Am privit cum frunzărește pergamentele, până când l-a găsit pe cel căutat – un plic pe care nu scria nimic. L-a așezat înaintea mea, pe masă.

Am respirat, îndemnându-mi inima să se liniștească. Odată semnat, n-ar mai fi fost cale de întoarcere. Soarta mea avea să fie în mâinile lui Henrik. Am ridicat mâna din poală și l-am luat, deschizând clapeta plicului și scoțând pergamentul. Când l-am desfășurat înaintea mea, mi-a picat stomacul.

Am străbătut cerneala neagră cu privirea iar și iar.

Titlu de proprietate

Dedesubt era trecut numele corabiei *Marigold*.

— Ce-i asta? am bâiguit eu.

— E actul de proprietate al corabiei. Așa cum am promis, a răspuns ea, închizând geanta.

— Încă nu am semnat contractul.

— A, a fost plătit deja, a zâmbit Holland. Am dispus oficiului de comerț să introducă schimbările cerute de el. Toate ar trebui să fie puse la punct.

— Ce?

Am apropiat actul de lumânare, citind rândurile cu încordare.

Transfer de proprietate:

Am inspirat scurt și am căscat gura când am văzut numele meu. Era trecut cu aceeași scriere cursivă ca în restul documentului.

— Ce ai făcut? am spus eu pe nerăsuflate.

Actul tremura în mâinile mele.

O descoperire rece mi-a cuprins craniul și mi-a stârnit o durere de cap pe măsură ce am pus piesele cap la cap.

— West.

West semnase contractul de doi ani cu Holland.

— Termenii înțelegerii noastre s-au schimbat, a spus Holland. West a semnat contractul în schimbul corabiei *Marigold*.

A scos încă un pergament din geanta ei.

— Dar am o ofertă nouă pentru tine.

M-am holbat la document. Era încă un contract.

— Mai vrei să-l salvezi pe tatăl tău? Ai ocazia acum.

Holland radia de bucurie.

Intrasem în capcana ei nu o dată, ci de două ori. West semnase contractul lui Holland cu gândul că mă salvează. Dar Holland cumpărase două bucăți la preț de una. Și o știa prea bine. Nu avea niciun dubiu că-l voi semna.

Am luat tocul și l-am plimbat pe pergament. Cerneala umedă și lucitoare a numelui meu mi-a întâlnit privirea.

Am ieșit din separeu, trăgând perdeaua în lături, cu actul de proprietate strâns în pumn. Am traversat ceainăria cu pași mari, repezindu-mă la fereastra întunecată, simțind înțepături fierbinți sub piele. Am dat ușa de perete și am ieșit, uitându-mă după el pe stradă.

West stătea de cealaltă parte a străduței, rezemat de zidul clădirii vecine.

— Ce ai făcut? am spus cu voce răgușită, traversând caldarâmul spre el.

S-a îndreptat de spate și a scos mâinile din buzunare când m-am oprit înaintea lui, clocotind de furie.

— Fable...

I-am împins actul mototolit la piept.

— De ce apare numele meu pe asta?

West s-a holbat la plic.

— Despre asta era vorba mai devreme, cu Paj și Hamish? Știau toți, mai puțin eu?

— Willa și Auster nu știu.

— Abandonezi *Marigold*, pur și simplu? Ai de gând să pleci? m-am răstit eu.

— Fac același lucru pe care aveai de gând să-l faci tu. Doi ani alături de Holland și înapoi în Strâmtori.

Eram atât de supărată, încât îmi simțeam furia în sânge.

— Tu ești timonierul, West. Nu-i același lucru.

West parcă își măsura cuvintele.

— Paj va prelua postul de timonier.

— Cum?

Acum țipam de-a dreptul și oamenii de pe stradă se opreau și se zgâiau la noi. Nu-mi păsa.

— Echipajul va începe ruta comercială așa cum am stabilit. Mă va aștepta până când mă întorc în Strâmtori.

Îmi venea să urlu. Îmi venea să-l lovesc.

— De ce e trecut numele meu pe act?

West a oftat exasperat.

— Nu vreau să fie pe numele meu dacă...

N-a terminat fraza.

— Dacă ce?

I-am întâlnit privirea.

— Dacă mi s-ar întâmpla ceva și corabia ar fi trecută pe numele meu, titlul de proprietate ar ajunge la Consiliul Comerțului până când echipajul și-ar permite să plătească transferul către el. Asta nu se va întâmpla dacă tu ești proprietara.

Lacrimile au început să mă ardă în dosul ochilor, până când imaginea lui a început să tremure.

— Și te duci să lucrezi pentru Holland. Să faci orice îți cere.

— Voi face ce trebuie făcut.

Mi-a întors cuvintele pe care îi cerusem să mi le promită cu o noapte în urmă.

— Nu la asta mă refeream. Știi că nu mă refeream la asta.

Nu avea ce să răspundă.

— Cum ai putut să faci una ca asta? am spus eu răgușită.

Am luat-o din loc, dar pașii grei ai lui West au răsunat în spatele meu. M-a apucat de braț și m-a tras înapoi.

— Nu mă întorc în Strâmtori fără tine.

Mi-am dat seama că n-avea să cedeze. Oricum nu mai putea schimba ceva acum. Semnase contractul. Dar West deja era bântuit. Sufletul lui era întunecat. Și nu voiam să știu cine avea să devină după ce va fi făcut munca murdară a altuia încă doi ani.

O simțeam. Dacă aș fi pierdut înaintea lui Holland la întrunirea Consiliilor Comerțului, l-aș fi pierdut pe West.

— Nici nu va trebui s-o faci. Nu va trebui s-o fac nici eu, am spus eu și o lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

— Poftim?

— Și eu am semnat un contract.

— De ce? Cum?

— Pentru Saint.

L-am fixat cu privirea.

— Acum o să obținem toți ce ne dorim. Tu, eu. Holland.

Îmi venea să râd, atât de ridicolă era situația.

West a oftat apăsat, privind pe lângă mine. Mintea îi vuia. Căuta o cale de ieșire.

— Nu poți să încerci mereu să controlezi totul. Nu poți să-i salvezi pe toți, West.

Dar nu știa cum să se țină deoparte.

Am clătinat din cap, pornind în josul colinei fără el.

Acum Henrik nu mai ținea în mâini doar soarta *mea*. O ținea și pe a lui West.

Capitolul 36

Cârciuma Leith se afla în capătul străzii Linden, pe care oamenii se îmbulzeau, venind și plecând de la casa de comerț înainte ca clopotul de închidere să răsune peste sat.

West a stat de veghe în timp ce eu m-am uitat pe fereastră, căutând pe cineva cu părul negru și tuns scurt. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca Holland să afle că ne-am întâlnit cu cineva din familia Roth. Atunci am fi ajuns cu toții pe fundul apei, în port, în ciuda oricărei legături de familie.

Dacă familia Roth avea să-și respecte promisiunea, afacerea lui Holland din Bastian ar fi distrusă. Nu numai comercianții din Strâmtori ar fi avut de câștigat. Folosindu-se de averea ei, Holland nu controla doar comerțul cu nestemate, ci punea presiune și pe celelalte bresle, obținând orice avea nevoie, pentru că numai ea avea puterea să plătească astfel de favoruri. Dar probabil că ea era și sursa principală de câștig pentru familia Roth și aceștia ar fi avut de pierdut dacă Holland ar fi căzut de pe tronul ei.

Nu puteam decât să sper că ceea ce aveau de câștigat cântărea mai mult decât ceea ce aveau de pierdut.

— O să apară, a spus West, observând cum mă jucam agitată cu nasturele de la haină.

— Știu, am spus eu cu răceală.

Dar nu eram sigură de nimic, mai ales după ce Saint îmi spusese că șansele mele erau jumi-juma. Cuvintele lui îmi

dădeau aceeași senzație de scufundare pe care o aveam când navigam drept într-o furtună. Nu știam dacă aveam să ieșim cu bine pe partea cealaltă.

— Fable.

West a așteptat să-mi iau ochii de la fereastră și să mă uit la el.

Dar eu nu mă puteam gândi decât la numele lui trecut pe contractul cu Holland. La faptul că nu prevăzusem una ca asta. West nu doar că-mi ascunsese planurile lui. Mă jucase pe degete.

— Nu vreau să aud, am spus eu, întorcând privirea la fereastră.

Mesele și separeurile dinăuntru erau pline de oameni. Am lipit palma de sticlă, căutându-l iar pe Ezra.

West m-a tras de mâneca hainei, cu ochii ațintiți la capătul străzii, unde patru sau cinci siluete așteptau în umbre.

— El e, a spus West încet.

Am pornit de-a lungul zidului cârciumii până când l-am recunoscut. Ezra mă urmărea de sub gluga hainei și numai mâinile cicatrizate i se vedeau. Când m-am oprit înaintea lui, ceilalți au ieșit din întuneric, înșiruindu-se de o parte și de alta a lui. Alți trei tineri și o fată, ale căror chipuri nu le cunoșteam. Era cu ei și băiatul căruia Henrik îi spusese Tru. Purta o haină scumpă, cu un ceas de aur cu lanț vârât în buzunar.

Bărbatul de lângă Ezra a pășit în lumină, descoperind un păr castaniu pieptănat, deasupra unui chip tineresc. S-a uitat la mine din cap până-n picioare. Tatuajul Roth se vedea parțial de sub mâneca suflecată a cămășii.

— L-ai adus?

Ezra n-a pierdut nicio secundă.

Am scos mâna din buzunarul hainei și am întins-o spre el, ca să vadă inelul de comerciant de nestemate de pe degetul meu mijlociu.

A clătinat din cap, râzând pe jumătate.

— Cum naiba ai obținut așa ceva?

— Are importanță?

Tânărul cu păr castaniu a rânjit.

— Eu i-am spus lui Henrik că sigur nu ai cum să te ții de cuvânt.

A făcut un pas în față, întinzând mâna.

— Murrow. Tu trebuie să fii Fable.

I-am privit mâna fără să mă clintesc și el a lăsat-o în lături.

— Asta mă face să mă întreb dacă și voi v-ați respectat promisiunea, am spus eu, încercând să-i citesc chipul.

Dar, în spatele lui, chipul lui Ezra era lipsit de expresie, cu trăsături imobile.

— Mi-am respectat-o. Dar am luat măsuri de precauție.

Un grup de bărbați a ieșit pe ușa laterală a cârciumii și Ezra i-a urmărit cu colțul ochiului.

Am scos inelul de pe deget și i l-am pus în palmă. Imediat a luat un monoclu din haină și l-a potrivit la ochi, întorcându-se într-o parte ca să verifice piatra prețioasă de pe inel. Mulțumit de inspecție, l-a băgat în buzunar.

— Eu m-am ținut de cuvânt. Acum e rândul tău, am spus, pe un ton mai aspru. Cum pot ști că veți face așa cum ați promis?

Murrow a rânjit și o lumină i-a scânteiat în ochi.

— Aș zice că trebuie să ai încredere în noi.

West s-a mișcat lângă mine și, până să mă dumiresc, l-a înșfăcat de gât pe Tru și l-a tras spre noi.

— West!

Ezra și Murrow scoseseră deja cuțitele. Ezra a țâșnit și a încremenit când West a apăsat vârful cuțitului de gâtul lui Tru. Băiatul a bulbucat ochii și culoarea i s-a scurs de pe față.

— Ce faci? am izbucnit eu aspru.

Mi-am lăsat mâna pe brațul lui West. În ciuda înfățișării lui reci și cumpătate, îi simțeam pulsul zvâcnind sub

piele. Voiam să cred că era o cacealma. Că n-ar fi fost în stare să rănească un copil. Dar, uitându-mă în ochii lui, nu eram sigură. *Acesta* era acel West pe care-l angajase tatăl meu. Cel pe care se bizuise.

— Uitați care-i problema.

Chipul lui West era relaxat. Tru se zbătea în brațele lui și țipetele îi erau înăbușite de mâna cu care West îi acoperea gura.

— *Nu* am încredere în voi.

Un strop de sânge roșu ca berilul a alunecat pe gâtul lui Tru, pătând gulerul cămășii lui curate și albe. Am privit în ochii lui West. Erau pustii.

— Așa că voi o să luați inelul. Și noi o să-l luăm pe băiat, a spus West. Vi-l înapoiem mâine. După întrunirea Consiliilor de Comerț.

— Nu pleci nicăieri cu el! a spus Ezra.

Ochii îi săreau de la West la Tru. Părea speriat și mi-am amintit că, exceptându-l pe Ezra, toți cu numele Roth formau o familie.

Dar ceva era ciudat la el. Ceva diferit de lumina din ochii lui Henrik și Holland și Saint. Părea sincer îngrijorat pentru băiat și mi-am dat seama că Auster avea dreptate. Ezra era croit din altă stofă. Atunci de ce mai stătea cu familia Roth?

— L-ai văzut în noaptea aia, nu-i așa? am întrebat eu, aproape în șoaptă.

Ezra părea derutat.

— Pe cine?

— Pe Auster. L-ai văzut în noaptea aia, dar te-ai prefăcut că n-ar fi fost așa.

Răspunsul s-a văzut în ochii lui mijiți. Din cine știe ce motiv, îl lăsase pe Auster să dispară când acesta a părăsit familia Roth. Puteam doar să sper că va arăta măcar o umbră a acestei loialități și față de noi.

— Voi trimite opera în seara asta, a spus Ezra printre dinți. Dacă îi faceți rău sau scoateți vreo șoaptă despre asta, o să plătiți.

Amenințarea era limpede în cuvintele lui.

— Nu vreți să călcați în umbra lui Henrik. Ați înțeles?

— Am înțeles.

Am încuviințat din cap, simțind tăietura adâncă a adevărului vorbelor sale. Am observat că o parte din el se bucura de nebunia noastră, dar n-avea de gând să se sacrifice de dragul nostru la picioarele lui Henrik sau ale lui Holland și refuza să-l sacrifice pe băiat pe altarul lor.

— N-o să pățești nimic.

Acum Ezra i se adresa lui Tru.

Și-a ridicat gulerul hainei și a dispărut împreună cu ceilalți înapoi în întuneric.

Băiatul a holbat ochii și a scos un icnet îngrozit când și-a dat seama că plecaseră cu adevărat. L-am apucat de haină și l-am smuls din mâinile lui West, luându-l protector în brațe.

— Ce naiba faci?

West a vârât cuțitul înapoi în teacă.

— Aveam nevoie de o pârghie. Am făcut rost de ea.

Am șters sângele de pe gâtul lui Tru cu marginea cămășii.

— Haide!

L-am cuprins cu un braț și am luat-o din loc.

— Nu-i nimic. N-o să-ți facem rău.

Nu părea convins și privea peste umăr spre străduța întunecată pe care dispăruseră Ezra și Murrow.

West ne urma îndeaproape și nu părea câtuși de puțin tulburat. Toate astea erau atât de simple pentru el. Să ordone echipajului să meargă la Constelația Yuri. Să mintă în legătură cu actul de proprietate. Să semneze contractul cu Holland. Să răpească și să amenințe cu moartea un copil.

Ce ar mai fi dispus să facă?

Cuvintele Willei răsunau în tandem cu pașii mei pe caldarâm.

Auster ne avertizase să nu avem încredere în familia Roth, și totuși eu pusesem toată puterea în mâinile lor. Acum West recuperase o parte din ea.

Capitolul 37

Culoarea aleasă de Holland era cea mai închisă nuanță de smarald și țesătura de mătase tremura în lumină ca niște fire de sticlă verde. Îmi deștepta o amintire, ca un suflu peste tăciuni, dar nu reușeam să-i dau chip.

Croitoreasa plimba degetele cu grijă de-a lungul tivului, fixându-l de talia mea astfel încât stofa să-mi curgă peste picioare ca o adiere de vânt.

Privirea îmi tot fugea la ușa închisă, căutând o umbră. Croitoreasa lui Holland ne aștepta deja când ne-am întors la corabie, conform promisiunii, și West urcase direct pe puntea superioară ca s-o ajute pe Willa să monteze ancora nouă. Echipajul se uitase la noi și la Tru cu priviri întrebătoare, într-o tăcere asurzitoare, ca de gheață.

Am lăsat băiatul în grija lui Hamish, gândindu-mă că era cel mai puțin probabil ca el să-l arunce peste bord.

— Aproape am terminat, a îngânat croitoreasa, scoțând un ac din perna de pe încheietura mâinii și punându-i o ață cu dinții.

A fixat colțul cu trei cusături și a tăiat câteva fire, după care s-a ridicat și s-a dat înapoi.

— Întoarce-te.

M-am supus fără tragere de inimă și privirea ei a cercetat atent fiecare centimetru din mine.

— Bun.

Părea mulțumită și, luând sulul de stofă, l-a proptit de șold și a ieșit cu el pe ușă.

M-am întors din nou spre oglinda pe care oamenii lui Holland o urcaseră pe *Marigold*, netezindu-mi agitată fusta cu mâinile. Arăta ca untul topit, era moale și netedă în lumina lumânărilor. Dar nu asta mă neliniștea.

Am înghițit în sec, amintindu-mi. Era rochia pe care o purta mama în portretul din biroul lui Holland. Arătam exact ca ea. Arătam exact ca Holland. De parcă locul meu ar fi fost la o gală pompoasă sau într-un separeu privat la o ceainărie.

Dar singurul loc de care voiam să aparțin era *Marigold*.

Cineva a bătut la ușă și clanța s-a învârtit. Când s-a deschis, l-am văzut pe West pe puntea laterală.

— Pot să intru?

Am strâns brațele pe lângă trup stânjenită, acoperindu-mi talia.

— E cabina ta.

A intrat și a lăsat haina să-i cadă de pe umeri. A agățat-o de cârlig, fără să spună nimic, plimbându-și privirea pe trupul meu. Nu-mi plăcea expresia ochilor lui. Nu-mi plăcea senzația distanței dintre noi. Dar West se închisese ermetic. Se izolase de mine.

Am văzut cum își scoate ghetele roase, una câte una. Vântul care năvălea în cabină s-a răcit, făcându-mă să tremur.

— Ești un ticălos încăpățânat, am spus eu încet.

O umbră de zâmbet i-a luminat chipul.

— Și tu la fel.

— Ar fi trebuit să-mi spui că semnezi contractul.

A înghițit în sec.

— Știu.

Mi-am adunat fusta și m-am apropiat, dar el a rămas cu ochii în podea. Încă se ferea de mine.

— Nu sunt încă o persoană în plus căreia trebuie să-i porți de grijă. Trebuie să încetezi.

— Nu știu cum, a mărturisit el.

— Știu.

Am încrucișat brațele.

— Dar va trebui să-i dai de cap. Trebuie să pot avea încredere în tine. Trebuie să știu că, chiar dacă nu cădem de acord, le facem pe toate împreună.

— Chiar le facem împreună.

— Nu, nu-i așa. Încerci să iei decizii pentru mine, exact ca Saint.

Auzind asta, a tresărit.

— Când am încheiat învoiala aia cu Holland, am încheiat-o pe cont propriu. Nu trebuia să te implici în povestea asta.

— Fable, te iubesc! a spus el pe nerăsuflate, cu privirea ațintită în continuare la picioarele mele. Nu vreau să fac nimic din toate astea fără tine.

Furia pe care o simțisem a fost spălată deodată de tristețe. West făcea singurul lucru pe care știa să-l facă.

— Uită-te la mine

A ridicat privirea în sfârșit.

— L-ai fi rănit pe puștiul ăla? Sincer?

S-a mușcat de obraz.

— Nu cred.

Era un răspuns sincer, dar nu mi-a plăcut.

— Am spus că nu vom juca după reguli. Îți amintești?

— Îmi amintesc.

— Nu ești Saint. Nici eu nu sunt.

Privirea i-a alunecat peste mine, încordându-se.

— Ce e?

A oftat iritat.

— Asta, a spus și a arătat aerul dintre noi, apoi rochia. Toate astea.

Am coborât ochii la fustă, străduindu-mă să nu râd. Am înclinat capul într-o parte, mijind ochii jucăuș.

— Vrei să spui că nu-ți place rochia mea?

Dar nu a mușcat momeala.

— Nu-mi place, a spus fără echivoc.

— De ce nu?

Și-a trecut mâna prin păr, adunându-l de pe față și privind mătasea strălucitoare. Ochii lui aveau o expresie rece.

— Nu arăți ca tine. Nu miroși ca tine.

N-am putut să nu zâmbesc, chiar dacă am observat că asta l-a supărat. Dar îmi plăcea la nebunie cum arăta, desculț lângă fereastră, cu cămașa scoasă pe jumătate din pantaloni. Era latura lui West pe care o surprindeam foarte rar.

Am făcut încă un pas spre el, târând fustele în urma mea, pe podea.

— M-aș bucura dacă nu te-aș mai vedea niciodată îmbrăcată cu prostiile astea, a spus el, rânjind în sfârșit.

— Bine.

Am ridicat mâinile și am descheiat nasturii unul câte unul, până când rochia s-a lărgit suficient cât s-o pot coborî peste umeri și a căzut pe podea ca o baltă verzuie sub ochii lui West. Corsajul era aproape la fel de caraghios ca rochia, legat cu panglici mici și albe de satin prinse în funde la șoldurile mele.

— E mai bine?

— E mai bine, a recunoscut el.

Preț de o clipă, am avut senzația că nici nu eram la Sagsay Holm. Că nu veniserăm niciodată în Marea Nenumită și nu ne întâlniserăm cu Holland. Dar zâmbetul i s-a stins din nou, ca și când ar fi avut același gând.

Mă întrebam dacă se gândea că mai bine ar fi făcut altă alegere în noaptea aceea, pe insulele-barieră. Îl eliberasem de Saint, dar îl târâsem în Marea Nenumită și-l lăsasem la cheremul lui Holland. Aproape că pierdusem corabia *Marigold* și vedeam cât de mult îl afecta faptul că nu avea nicio putere de control asupra celor ce urmau să se întâmple.

Umbrele i-au surprins unghiurile obrajilor și, preț de o clipă, a arătat ca un spirit. Am strâns din dinți și o piatră mi-a căzut în stomac. Sub furie viermuia frica. Îmi era teamă că ăsta era el, pur și simplu. Că semnase contractul pentru că voia să fie persoana în care-l transformase Saint.

Puteam să-l iubesc pe West, cel de acum. Cel cu trecutul întunecat. Dar n-aș fi putut să mă leg de el dacă s-ar fi întors acolo.

— Trebuie să te întreb ceva.

A încrucișat brațele la pieptul său lat, de parcă s-ar fi pregătit pentru ceva neplăcut.

— Bine.

— De ce ai semnat contractul? Sincer.

Nu știam cum să-i pun întrebarea.

— Pentru că mi-a fost teamă, a răspuns el pe loc.

— De ce anume?

— Chiar vrei să știi?

— Vreau.

A clipit în tăcere și am descoperit că mi-era groază de ceea ce ar fi putut spune.

— Mi-e teamă că o să vrei ceea ce poate ea să-ți ofere. Ceea ce eu n-o să-ți pot da niciodată.

Văzând vulnerabilitatea care i-a licărit în ochi, am înghițit amar.

— Nu vreau să lucrezi pentru Holland fiindcă mi-e teamă că n-o să te mai întorci în Strâmtori. La mine.

Emoțiile s-au adunat strâns în gâtul meu.

— Nu vreau ce are Holland. Te vreau pe *tine*, am spus tremurător. N-ar putea să-mi dea niciodată ceea ce-mi oferi *tu*.

Obrajii i s-au înroșit. Nu-i fusese ușor să fie atât de sincer.

— Nici eu nu vreau să lucrezi pentru Holland, am continuat. Nu vreau să redevii persoana aceea.

— Nici nu va fi nevoie, dacă mâine lucrurile vor merge conform planului.

— Chiar dacă nu merg. Nu vreau să lucrezi pentru ea.

Am făcut un pas spre el.

— Deja am semnat contractul, Fable.

— Nu-mi pasă! Promite-mi! Chiar dacă ar trebui să pleci de pe *Marigold*. Chiar dacă ar trebui s-o luăm de la început.

Mușchii obrajilor i-au tresărit când mi-a întâlnit privirea.

— Bine.

— Jură-mi, am spus eu.

— Jur.

Am răsuflat ușurată și încordarea care mă împresura a slăbit în sfârșit. Dar West părea profund îndurerat. S-a frecat pe față cu ambele mâini, foind picioarele neliniștit.

Am recunoscut expresia aceea. Venea de la sentimentul că era încolțit. Că nu avea cale de scăpare. Știam asta pentru că și eu aveam același sentiment.

— Tatăl meu a spus că cea mai cumplită greșeală pe care a făcut-o vreodată a fost s-o lase pe Isolde să pună piciorul pe corabia lui, am spus eu încet.

Atunci West a ridicat ochii, ca și când ar fi știut ce aveam să spun.

— Cred că poate ura faptul că o iubea, am șoptit eu.

În încăpere s-a lăsat tăcerea și sunetele mării și ale satului au dispărut.

— Mă întrebi dacă asta simt și eu?

Am dat din cap că da, regretând imediat.

Parcă mă măsura din privire. Încercând să hotărască dacă va răspunde. Dacă îmi putea încredința răspunsul.

— Uneori, a recunoscut el.

Dar nu a urmat teroarea care eram convinsă că mă aștepta, pentru că West nu și-a luat ochii de la mine când a spus-o.

— Dar asta nu a început în noaptea aceea de pe Jeval, când mi-ai cerut să te duc la Ceros. Începuse cu mult timp înainte. Pentru mine.

Lacrimile mi s-au adunat în ochi când am ridicat privirea spre el.

— Dar dacă...

— Fable.

A traversat spațiul dintre noi și a ridicat mâinile la fața mea, strecurându-și vârfurile degetelor în părul meu. Senzația mi-a stârnit căldură pe piele și am suspinat, atât de fericită că mă atingea în sfârșit. Gura lui plutea la câțiva centimetri de a mea.

— Răspunsul la întrebarea asta va fi mereu același. Nu contează ce se va întâmpla.

Tu și cu mine.

Cuvintele sunau ca un jurământ. Dar în pieptul meu a înflorit un fel de durere când le-a rostit, ca pe o incantație care însufleța oase.

Am coborât vocea, așteptând ca gura lui s-o atingă pe a mea.

— Cât timp vei putea trăi așa?

A despărțit buzele și sărutul a fost adânc, izgonind aerul din încăpere, iar cuvântul s-a frânt în gâtul lui.

— Veșnic.

Am răsucit degetele pe cămașa lui, trăgându-l spre mine, și, într-o clipă, spațiul care se întinsese între noi în urmă cu câteva minute a dispărut. S-a risipit în clipa în care pielea lui a atins-o pe a mea. O simțea și el. Se vedea în sărutul lui tot mai lacom. În mișcările degetelor lui, care au tras de panglicile corsajului meu până când mi-a alunecat pe șolduri.

Am zâmbit cu buzele lipite de gura lui și picioarele mele goale au pășit peste grămada de mătase de pe podea când m-a condus spre pat. M-am întins pe spate pe pături și l-am tras după mine, ca să mă topesc în căldura lui. I-am cuprins șoldurile cu picioarele și am tras de cămașa lui, găsindu-i pielea cu vârfurile degetelor, iar el a oftat adânc și s-a aplecat asupra mea cu toată greutatea.

Buzele lui West mi-au alunecat pe gât până când căldura gurii lui mi-a apăsat scobitura de sub claviculă și apoi sânul. Un sunet jalnic mi-a urcat în gât și mi-am arcuit spatele, încercând să mă apropii și mai mult. Înțelegând ce voiam, a urcat mâinile pe coapsele mele, ca să mă ia de șolduri, și m-a lipit de el, gemând.

Precum tresărirea vântului pe apă, au dispărut toate. Holland, Saint, întrunirea Consiliilor Comerțului, miez-de-noapte, familia Roth. Poate că era ultima noastră noapte petrecută pe *Marigold*, ultima noapte petrecută alături de echipajul ăsta, dar, indiferent ce s-ar fi întâmplat mâine, aveam să navigăm pe acele ape împreună.

Tu și cu mine.

Și, pentru întâia oară, l-am crezut.

Capitolul 38

Clopotul portului a răsunat ca o prevestire în tăcerea satului Sagsay Holm și eu stăteam la fereastră, privind cum ceața se revărsa pe chei.

West și-a potrivit șuvițele de păr dezordonate după ureche. Atenția lui era la nasturii hainei sale, dar eu îmi aminteam cum arătase în licărul lumânărilor cu o seară în urmă, lumina caldă pe pielea lui ca de aramă. Încă îi simțeam greutatea trupului peste al meu și amintirea mi-a adus o culoare rozalie în obraji. Dar West nu părea stânjenit. Mai curând părea liniștit. Echilibrat.

Am inspirat încet și adânc, încercând să-mi calmez nervii. Ca și când mi-ar fi citit gândurile, West m-a sărutat pe tâmplă.

— Ești gata?

Am încuviințat din cap și am luat rochia de pe jos, de unde o lăsasem seara trecută. Eram pregătită. Chiar dacă familia Roth ne-ar fi trădat, West îmi promisese că nu va respecta contractul cu Holland. Chiar dacă asta ar fi însemnat să lăsăm *Marigold* în urmă și să ne petrecem restul zilelor pe câmpurile de secară sau făcând scufundări pe Jeval.

Adevărul e că nu-mi mai păsa. Îmi descoperisem familia în persoana lui West și învățasem destul din toate câte mi se întâmplaseră, încât să știu că pentru asta aș fi dat la schimb orice de pe lume.

Willa, Paj, Auster, Hamish și Koy așteptau pe punte și toți s-au îndreptat de spate când am apărut dinspre puntea laterală. Tru era la proră, arunca o monedă în aer și o prindea.

M-am dus la balustrada de la tribord și am aruncat rochia. A căzut, cu mătasea ei verde tremurând în văzduh, și a aterizat în apa albastră ca ardezia.

West avea dreptate. Holland nu înțelegea Strâmtorile. Credea că putea să pătrundă până la Ceros cu averea și puterea ei, dar ne subestimase. O forță vitală îi lega între ei pe cei născuți pe acele țărmuri. Pe cei care navigau pe apele lor. Locuitorii Strâmtorilor nu se lăsau cumpărați.

Mai mult, Holland mă subestimase pe *mine*.

Am privit rochia până când s-a scufundat, dispărând sub spuma albă.

Nu avea importanță cât ar fi încercat Holland să mă îmbrace frumos. Nu eram mama mea.

— Sigur nu vreți să venim și noi? a întrebat Paj și era evident că nu-i surâdea ideea ca eu și West să mergem singuri la întrunirea Consiliilor de Comerț.

— Nu vreau să vă apropiați niciunul de Holland, a răspuns el. Orice s-ar întâmpla, fiți gata să lăsați velele înainte de căderea nopții. Și dați-i drumul pușiului.

A făcut semn cu capul spre Tru.

M-am uitat la Koy și apoi la ceilalți.

— Chiar dacă va trebui să plecați fără noi, duceți-l acasă.

Hamish a încuviințat din cap, dar Willa, cu o neliniște evidentă pe chip, se uita când la mine, când la West. Acesta i-a adresat o privire liniștitoare, dar fără efect. Willa s-a urcat pe arbore fără niciun cuvânt.

— N-are nimic, a spus Auster. Ne vedem peste câteva ore.

West a coborât primul pe scară și eu l-am urmat. Urcând pe țărm, spre ieșirea din port, m-am întors ca să privesc corabia *Marigold* o ultimă dată, luându-mi rămas-bun în felul meu.

Districtul Consiliilor se afla la poalele aceleiași coline pe care stătea Wolfe & Engel. Era încadrat de arcuri de bronz împodobite cu lujeri spiralați care susțineau stemele celor cinci bresle: comercianții de nestemate, de rachiu, velarii, fierarii și constructorii de corăbii. Cei mai puternici oameni de pe apă și uscat.

Cheiul era construit din grinzi groase de mahon lăcuit, pe care erau cioplite aceleași steme de pe arcuri. West s-a ținut aproape de mine când am intrat în mulțimea de rochii scumpe, bucle prinse în clame și costume cu croială fină care se aduna în district. Îi recunoșteam cu ușurință pe negustorii și comercianții din Strâmtori, hainele lor și părul întins de vânturile mării ieșeau în evidență printre culorile curate și îngrijite. Toți mergeau încet spre ușile enorme deschise în față.

Holland aștepta la intrare, cu mâinile înmănușate ascunse sub eșarfa ei de blană. Văzându-ne, s-a încruntat.

Mi-a privit hainele cu acreală când ne-am apropiat.

— Ce-ți închipui că faci?

— Nimeni n-ar fi crezut că sunt dragor, darămite comerciant, dacă aș fi purtat rochia aia ridicolă, am mormăit eu. Dacă vrei să te folosești de mine ca să momești Consiliul Comerțului din Strâmtori, atunci nu trebuie să arăt ca un sânge-sărat.

S-a strâmbat la mine. Știa că am dreptate, dar nu-i convenea.

— Până la apus, corabia aceea va ajunge pe fundul mării dacă vreunul dintre voi va încerca să-mi stea în cale în afacerile de aici.

Nicio scânteie de mânie nu i s-a văzut în ochii argintii.

— Pricepi?

— Pricep, am răspuns eu.

— În sfârșit.

O voce catifelată a răsunat în spatele meu și, când m-am întors, am dat cu ochii de Henrik Roth, care se înălța asupra mea. La gât avea legat un papion de culoarea prunelor și obrajii îi erau proaspăt bărbieriți.

Am încercat să-l citesc, sperând cu disperare că nu avea să strice totul.

— *Tu* ce cauți aici? a mârâit Holland.

Henrik și-a agățat degetele mari de bretelele de sub haină.

— Mi-am zis să vin ca să urmăresc distracția.

Zâmbetul lui avea ceva neliniștitor. Ca și când, în orice clipă, buzele i s-ar fi despărțit, descoperind colți.

— Nu pot să intru fără inel de comerciant sau licență comercială, a spus el. Așa că m-am gândit că ai putea să mă inviți ca musafir.

Am observat că Holland își cântărea opțiunile. Putea să refuze și astfel să rişte un scandal – care ar fi dezvăluit legătura ei cu Henrik – sau să accepte și să rişte ca același lucru să se întâmple înăuntru. În orice situație, ar fi putut avea de pierdut.

A făcut un pas spre el.

— Dacă încerci ceva, nu vei scăpa cu viață de pe cheiul ăsta.

— N-am nimic împotrivă, a spus el zâmbind.

Holland a oftat exasperată și ne-a condus la punctul de trecere al cheiului.

— Sunt cu mine, a spus ea liniștită, în timp ce bărbatul de la ușă îi verifica inelul de comerciant.

A răspuns cu o încuviințare din cap, măsurându-l din ochi pe Henrik. Îl recunoscuse și aveau să-l recunoască și alții.

Înăuntru, felinare de sticlă atârnau de grinzi, acoperind tavanul ca niște șiruri de sori aurii. Mai multe priviri s-au ridicat și s-au uitat la mine și la West când am intrat în urma lui Holland. Mai multe șoapte au rupt tăcerea.

Holland a înaintat printre costumele și rochiile fine până când podeaua s-a deschis în jurul unui spațiu dreptunghiu-

lar încadrat de balustrade, înăuntrul căruia erau dispuse față în față două mese lungi și goale, cu câte cinci scaune înșirate de-a lungul fiecăreia. Mulțimea înconjura acest spațiu, ocupând fiecare centimetru al clădirii, și mi s-a strâns gâtul când mi-am dat seama la ce se uitau.

Ceainicele și cestile lui Ezra erau așezate înaintea fiecărui scaun.

Arătau exact așa cum le concepuse Holland, cu forme uluitoare și de o măiestrie greu de închipuit. Fațetele fiecărei nestemate sclipeau, atrăgând toate privirile din încăpere.

În jurul platformei se înălțau rânduri de scaune dispuse în amfiteatru și marcate cu stemele și însemnele comercianților. Holland și-a găsit scaunul pe rândul aflat cel mai aproape de mese.

M-am uitat la celelalte scaune, căutând stema lui Saint – o velă triunghiulară înconjurată de un val înspumegat. Dar, când l-am găsit în sfârșit, am văzut că era gol. În spatele lui se afla un scaun purtând stema lui Zola.

Am ridicat ochii la West. Și el privea același lucru.

— Îl vezi? am întrebat în șoaptă.

S-a uitat prin încăpere, peste capetele celor din jurul nostru.

— Nu.

Am atins dosul mâinii lui West și apoi am plecat de lângă el, făcându-mi loc cu coatele, până când am găsit scara care ducea la Holland.

Mi-am ocupat locul lângă ea, privind încăperea. Henrik stătea lângă platformă, alături de West, cu o expresie de plăcere desăvârșită pe chip. Ezra nu spusese că Henrik avea să fie aici și, dacă exista vreun plan prin care urmau să fie trădați atât Holland, cât și Saint, urma să aflăm.

O femeie a trecut pe lângă noi cu o tavă cu pahare de cava și Holland a luat două, dându-mi mie unul.

Pocnetul unui ciocănaș lovit de masă m-a făcut să tresar și mulțimea a făcut liniște într-o clipă, strângând rândurile când ușile de la balcon s-au dat de perete.

Un singur șir de bărbați și femei au ieșit pe rând, coborând treptele până la platformă și ocupându-și locurile. Costumele și rochiile lor croite recent erau împodobite cu aur și catifea și mâinile le erau pline de inele incrustate cu giuvaere. Consiliul Comerțului din Strâmtori. Chiar și în ținutele scumpe, li se observau trăsăturile aspre. Și-au ocupat locurile la masa îndepărtată, urmați apoi de consiliul reprezentând Marea Nenumită, a cărui opulență era și mai mare.

Când au ajuns toți la locurile lor, s-au așezat deodată. Hârșâitul picioarelor scaunelor a răsunat în tăcere.

M-am uitat din nou la scaunul lui Saint. Încă era gol.

Femeia care reprezenta Breasla Fierarilor din Strâmtori s-a aplecat spre conducătorul Breslei Constructorilor de Corăbii și i-a șoptit ceva în timp ce doi bărbați cu mănuși albe umpleau cești de ceai bogat ornamentate dinaintea lor. Ceainicele parcă pluteau pe masă și am observat că Holland era încântată de admirația lor. Asta fusese ideea.

A agitat cava din pahar, privind cum ambele consilii inspectau operele, și un zâmbet satisfăcut i-a alunecat în sus pe o latură a chipului. Îi pregătea pentru propunerea ei.

Ciocănașul a lovit din nou și conducătorul Breslei Producătorilor de Rachiu din Marea Nenumită s-a ridicat. Și-a șters haina și s-a întors spre mulțime.

— În numele Mării Nenumite și al Strâmtorilor, vă urez bun venit la întrunirea bienală a Consiliilor Comerțului!

Ușile spre chei s-au închis, stingând lumina soarelui, iar în încăpere s-a lăsat o tăcere și mai adâncă. Palmele au început să-mi transpire. M-am uitat după tatăl meu printre chipurile din mulțime, căutând cu ochii albastrul sclipitor al hainei lui.

Alături de mine, Holland era relaxată și își aștepta momentul cu răbdare.

— Pentru început, vom lua în considerare propuneri noi.

Vocea adâncă a șefului de breaslă a răsunat puternic și privirile au fugit spre scaunele comercianților.

Holland s-a ridicat încet, cu privirea la sală. Toate astea îi făceau plăcere.

— Stimați membri de consiliu, astăzi aș vrea să înaintez o cerere oficială prin care să extind ruta mea comercială de la Bastian la Ceros.

A urmat o tăcere țipătoare, în care ambele consilii au privit-o atent pe bunica mea.

Conducătoarea Breslei Giuvaiergiilor din Strâmtori a vorbit prima. S-a ridicat cu ceașca în mână.

— E a patra oară în ultimii opt ani când soliciți o licență și, de fiecare dată, răspunsul a fost același.

Apoi s-a ridicat conducătoarea Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită.

— Atât Marea Nenumită, cât și Strâmtorile au avut de câștigat de pe urma antreprizei de succes a lui Holland. Majoritatea pietrelor prețioase din apele voastre vin de la echipele ei de dragori. Susținem cererea, ca și în trecut.

După cum bănuiam, Holland nu îl avea în buzunar doar pe comandantul portului din Bastian.

— Este deosebit de important ca negustorii din Strâmtori să-și continue rutele comerciale, a replicat conducătoarea breslei din Strâmtori.

— Nu au decât, a răspuns Holland.

— Știm cu toții că, dacă corăbiile tale ar începe să navigheze în Strâmtori, ar scufunda tot comerțul stabilit la Ceros.

Conducătoarea breslei din Marea Nenumită a ridicat bărbia.

— Ce comerț? Se spune că jumătate din flota lui Zola a fost incendiată în cadrul unei rivalități meschine între comercianți și că el nu a mai fost văzut de săptămâni întregi. Saint nici măcar nu s-a sinchisit să-și ocupe locul la întrunirea de azi.

Pulsul mi s-a iuțit și am privit din nou spre scaunul liber. Unde era?

Un sentiment de greață mi-a strâns stomacul și în mintea mea s-au lămurit contururile unui gând. Faptul că Saint nu era aici putea însemna una din două. Ori Holland avusese grijă să nu ajungă la întrunire, ori... Am înghițit în sec.

Dacă nici nu avusese de gând să vină? Dacă asta era încă una dintre intrigile lui sucite? Poate că-și păzea doar propria piele. Mă lăsa pe mine să încasez loviturile lui Holland ca acestea să nu ajungă la *el*. Poate că făcuse propriile înțelegeri. Poate că deja se întorsese în Strâmtori.

Mi-am mușcat buza și am încercat să respir în ciuda durerii care-mi erupea în piept. *Nemernicul* ăla.

— Am o propunere care cred că va mulțumi ambele consilii, a vorbit Holland din nou.

Cele două conducătoare ale Breslelor de Giuvaiergii s-au așezat la loc și toți s-au întors spre bunica mea, ascultând atent.

Mi-a făcut semn cu un deget, indicându-mi să mă scol de pe scaun, și m-am ridicat în picioare, apăsată de povara a sute de priviri.

Mintea îmi gonea și m-am uitat la ceainicele de pe mesele din fața noastră. Dacă Saint nu era aici, aveam o singură cale de a o doborî pe Holland. Dar, dacă aș fi făcut ce trebuia făcut, n-aș fi fost singura care ar fi plătit prețul față de Holland. Ar fi plătit și West.

L-am văzut în mulțime. Stătea în colțul din spate, sfredelindu-mă cu privirea. Cu umerii încordați, mi-a răspuns clătinând din cap abia perceptibil.

Nu o face, Fable!

— Aș vrea să o propun pe nepoata mea la conducerea afacerii mele în Strâmtori, a spus cât se poate de melodios Holland.

Tăcere.

— S-a născut pe o corabie comercială în Strâmtori, unde a trăit toată viața ei. E dragor, comerciant și mag al nestematelor.

Am clipit. În sală s-a lăsat tăcerea și m-am străduit să nu mă clintesc. Holland nu și-a luat ochii de la consiliile din fața noastră, pe când mai mulți conducători ai Consiliului Comerțului din Strâmtori șopteau vecinilor lor.

— Va naviga sub stema mea, cu șase corăbii, și își va stabili biroul la Ceros, sub autoritatea Consiliului din Strâmtori și a Breslei Giuvaiergiilor, a continuat Holland. Marfa noastră se va limita doar la pietre prețioase.

Dar toți cei din sală probabil știau ce însemna asta. Ar fi *început* cu pietrele prețioase. Pe măsură ce cuferele ei s-ar fi înmulțit, s-ar fi înmulțit și marfa. Comercianții mai mici ar fi dat faliment și ea ar fi adunat resturile. În scurt timp ar fi devenit stăpână peste Strâmtori.

— Votăm?

Conducătorul Breslei Producătorilor de Rachiu din Marea Nenumită s-a ridicat în picioare, vârându-și mâinile în buzunarele mărginite cu aur.

Toți au încuviințat toți din cap fără tragere de inimă și eu am strâns pumnii în buzunarele hainei, cu inima zvâcnindu-mi. Va câștiga. Va obține totul.

Am făcut un pas în față până să mă răzgândesc și pielea mi s-a răcit. Dar, când am deschis gura, ușa din fundul cheiului s-a deschis, umplând sala cu lumina sclipitoare a soarelui. Am clipit agitată și ochii mi s-au adaptat la lumină, zărind contururile ferme ale unei siluete care înainta prin mulțime.

— Iertare! a răsunat în încăpere vocea adâncă a tatălui meu și am oftat dureros, înghițind în sec. Am întârziat.

Consiliul Comerțului din Marea Nenumită l-a urmărit bănuitor pe Saint până când acesta a ajuns la platforma dintre mese.

S-a dus la scaunul lui fără să se uite la mine, cu haina fluturându-i în urmă, și a luat loc.

— Ei, ce am pierdut?

Capitolul 39

Nimeni nu părea mai șocat și mai furios decât Holland. Stătea lângă mine, parcă sculptată în gheață.

— Urmează să votăm asupra propunerii lui Holland de a-și extinde ruta comercială până la Ceros, a răspuns șefa Breslei Giuvaiergiilor din Strâmtori.

Aproape că părea bucuroasă de sosirea lui.

— Ah!

Saint a scos pipa din buzunar, frecând vatra ei cu degetul mare, ca și când s-ar fi gândit s-o aprindă.

— Mă tem că asta nu se va întâmpla.

— Poftim?

Suprafața calmului neștirbit al lui Holland s-a crăpat deodată.

Saint s-a aplecat în față și i-a întâlnit privirea de-a lungul șirului de scaune.

— Nu vei mai avea inelul acela de comerciant pe deget multă vreme. Ar fi păcat să irosim pergament pentru o licență comercială.

Holland și-a întors umerii încordați spre Saint, fixându-l cu privirea ei ucigătoare.

— Cred că...

— Aș vrea să vă supun atenției o acuzație oficială.

Saint s-a ridicat în picioare, apucându-se de marginea din față a hainei.

O dâră de sânge roșu-aprins îi urca de la guler la bărbie. Părea că încercase să se curețe. Și nu am văzut nicio rană, ceea ce însemna că sângele nu era al lui.

— La adresa lui Holland și a licenței pentru comerț cu giuvaiere.

— Și care e acuzația? a izbucnit conducătoarea Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită.

— Producerea și comercializarea de nestemate false, a răspuns Saint.

Un murmur colectiv a risipit tot aerul din încăpere și șefa Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită a sărit în picioare.

— Domnule, sper că înțelegeți gravitatea acestei acuzații!

— O înțeleg, a spus Saint, mimând un aer formal. De o vreme, Holland strecoară nestemate false în livrările către Strâmtori în mod sistematic și doresc să solicit revocarea inelului ei de comerciant, precum și licența ei pentru comerț pe Marea Nenumită.

Holland tremura lângă mine, atât de furioasă, încât a trebuit să se întindă spre balustrada din fața ei ca să nu cadă.

— E absurd! Acuzația e falsă!

— Bănuiesc că aveți dovezi? a întrebat bărbatul din capătul mesei, privindu-l atent pe Saint.

Nu doar comerțul ar fi avut de suferit. Ar fi suferit și Marea Nenumită.

— Le aveți deja.

A arătat mesele cu un gest leneș.

— Aveți în mâinile voastre aceleași falsuri pe care le introduce pe furiș în Strâmtori.

Bărbatul a lăsat ceașca și aceasta s-a lovit zgomotos de farfurie. S-a uitat la ea de parcă l-ar fi mușcat.

— Nu vorbiți serios!

— Ești nebun! Nu există niciun fals în piesele acelea! a țipat Holland, cu ochii măriți.

S-a împleticit în față, apucându-se de brațul scaunului.

— Verificați-le cu mâinile voastre!

Șefa Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită a vărsat pe jos ceaiul din ceașca ei, s-a dus la cea mai apropiată lumânare și a ridicat ceașca în dreptul luminii.

A inspectat-o cu atenție, întorcând-o astfel încât lumina să alunece pe nestemate.

— Să-mi aducă cineva o lampă. Acum!

— Cât așteptăm... a spus Saint, așezându-se pe colțul mesei și lovind din picior. Mai am o acuzație de făcut.

— Încă una! a mârâit Holland.

Saint a încuviințat din cap, scoțând un petec de pergament din haină.

— Acum șase zile, *Luna*, nava-comandant a afacerii lui Zola, cu sediul la Ceros, a acostat în portul orașului Bastian. De atunci nu a mai fost văzută. Și nu a mai fost văzut nici timonierul ei.

Holland a încremenit.

— În noaptea următoare, a fost ucis la gala organizată la Casa Azimutului.

Dacă mai rămăsese vreo fărâmă de căldură în încăpere, a dispărut în acel moment.

— Din câte știu, punerea la cale a uciderii unui seamăn comerciant este o infracțiune care impune revocarea licenței comerciale.

Asta făcea el. Elimina toate riscurile. Pentru eventualitatea în care familia Roth nu s-ar fi ținut de cuvânt și ar fi introdus nestemate adevărate în seturile de ceai. Dar, făcând o asemenea acuzație, Saint își asuma un risc uriaș. Nu exista comerciant în sală care să nu-l fi putut acuza de aceeași infracțiune.

Am încremenit și l-am văzut pe West în mulțime. Nu era adevărat. Pentru că Saint niciodată nu-și rezolva treburile murdare cu mâna lui. Nici măcar nu era de față în asemenea momente.

Pentru asta îl avea pe West.

— Aș vrea să vă prezint declarația sub jurământ a navigatorului lui Zola, care a văzut cu ochii lui moartea timonierului său la gală.

Un cap acoperit cu păr blond pal s-a ivit din mulțime și Clove a pășit pe platformă. Am căscat gura. Aveau de gând s-o doboare pe Holland acuzând-o tocmai de planul pe care îl puseseră la cale ei înșiși.

— Ei bine? a izbucnit șefal Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită.

— E adevărat, a răspuns Clove. Am văzut cu ochii mei. Holland a poruncit uciderea lui Zola la ea în birou. Apoi a dezmembrat și a scufundat *Luna* în golful orașului Bastian.

— Minte! a urlat Holland, intrând acum în panică.

A coborât treptele spre platformă cu pași mici, ținând în mâini fustele ei șifonate.

— Au pus totul la cale împreună.

Vocea i s-a risipit.

— Nu.

Cuvântul a căzut din buzele mele greu și răsunător. Vorbisem fără să vreau. Eram vrăjită de spectacol. De geniul desăvârșit al întregului plan.

— Nu mint. Eram și eu de față.

Holland s-a întors spre mine, cu ochi mari și pustiiți.

— E adevărat, am spus eu.

Au izbucnit țipete și un bărbat a apărut în pragul ușii cheiului gâfâind, cu o lampă de bijutier în mâinile lui mari. A urcat împleticit pe platformă și a așezat-o pe masă.

Șefa Breslei Giuvaiergiilor din Strâmtori a luat ceașca și a izbit-o de masă. Am tresărit când a izbit-o din nou, eliberând una dintre nestemate. Bărbatul a aprins fitilul lămpii și șefa de breaslă și-a dezbrăcat haina, așezând nestemata pe sticlă. Toți o urmăreau într-o tăcere deplină.

Piatra prețioasă a cârâit pe sticlă în timp ce o întorcea și femeia a încordat obrajii și mai tare.

— E adevărat, a confirmat ea. Sunt false.

Un vacarm revoltat a izbucnit, cuprinzând toată încăperea.

— E imposibil! a țipat Holland. Meșteșugarul! El trebuie să fi...

— Nu au fost fabricate în hala ta? a ridicat Saint o sprânceană spre ea.

Nu avea cale de scăpare. Și-ar fi pierdut inelul dacă ar fi mărturisit că a însărcinat un comerciant nelicențiat să-i facă piesele acelea. Era prinsă în capcană.

În acel moment, toți membrii de consiliu s-au ridicat în picioare și vocile lor s-au amestecat în haosul general, strigând unul la altul din marginile platformei. Prăbușirea asta avea să afecteze întreaga Mare Nenumită.

Holland a căzut pe treptele platformei, cu mâinile tremurându-i în poală, și șefa Breslei Giuvaiergiilor s-a repezit la ea.

— Inelul tău a fost revocat. Și dacă nu-l găsim pe Zola înainte de apus, îți va fi revocată și licența.

Holland s-a chinuit să-și scoată inelul și i l-a pus în mână.

— Nu înțelegeți. Ei... *ei* au făcut asta.

A ignorat-o, făcând semn celor doi bărbați care așteptau în spatele ei. Aceștia au pășit în față și Holland s-a ridicat în picioare, trecând printre ei în drum spre uși.

Ciocănașul a lovit din nou din mâinile agitate ale șefului Breslei Producătorilor de Rachiu, cerând să se facă liniște.

— Mă tem că va trebui să ne întrunim din nou...

— Încă nu, l-a întrerupt Saint, care încă stătea în centrul platformei. Mai am propuneri de făcut.

Bărbatul s-a holbat la el.

— Alte propuneri? Acum?

— Da.

A scos încă un pergament din haină.

— Aș vrea să solicit o licență pentru activități comerciale în portul orașului Bastian.

Vocea lui a răsunat cu putere.

— În numele fiicei mele și a corabiei ei, *Marigold*.

Mi s-a tăiat respirația și mi-a încremenit în vene până și ultimul strop de sânge.

Fiicei mele.

În viața mea nu-l auzisem spunând cuvântul ăsta.

Saint s-a întors spre mine și mi-a întâlnit ochii. Și toate chipurile din încăpere s-au stins în întuneric, lăsându-l doar pe el. Și pe mine. Și furtuna tuturor lucrurilor dintre noi.

Mi-am spus că poate își plătea datoria față de mine. Se achita pentru ceea ce făcusem pentru el. Poate că se asigura că nicio datorie nu-i va fi adusă la ușă.

Dar asta izbutise prin licență. Cuvintele nu erau pentru asta. Nu pentru asta mă numise fiica lui.

Am inspirat scurt, în ciuda durerii din gât, și n-am mai putut stăvili lacrimile. Mi-au alunecat pe obraji în timp ce mă holbam la el. Și ochii i-au scânteiat ca o ciocnire de cremene. Puternici și fermi și mândri.

Dăruia cel mai ascuțit tăiș oricui ar fi vrut să-l folosească împotriva lui. Dar, mai important de atât, mă revendica.

— Aprobat.

Vocea m-a trezit din transă, aducându-mă înapoi în sală. Unde ne urmăreau toate privirile, uitându-se când la unul, când la celălalt.

Timonier. Dragor. Comerciant. Orfană. Tată.

Fiică.

Capitolul 40

Marea arăta diferit în dimineața aceea.

Stăteam în capătul străzii, privind portul din Sagsay Holm. Încă era întuneric, dar vedeam dansul albastru tremurând pe valuri.

Dragonul Mării nu mai era la chei. Un bărbat atârna într-un sapan de peretele altei corăbii, scrijelind stema lui Holland de pe el. După ce vestea va fi ajuns și în celelalte porturi de pe Marea Nenumită, stema avea să dispară. Ca și când toți anii și nestematele și corăbiile nici n-ar fi existat. Dar în urma lui Holland avea să rămână un gol. Cu consecințe ample.

Conturul unei haine lungi a apărut pe caldarâm lângă umbra mea. Am privit o clipă cum flutura în vânt, după care m-am întors spre el.

Saint era proaspăt bărbierit și ochii albaștri îi sclipeau deasupra pomeților înalți.

— Ceai?

Am zâmbit.

— Sigur.

Am mers umăr lângă umăr prin mijlocul străzii, călcând caldarâmul cu ghetele în ritm sincronizat. Nu mă mai plimbasem așa împreună cu el. Niciodată nu mai fusesem alături de Saint și nu-i mai vorbisem în afara *Ciocârliei* și a biroului său. Oamenii se uitau la noi când treceam și mă întrebam dacă îl vedeau pe el în mine sau pe mine în el. Dacă exista

vreun ecou vizibil între noi care arăta oamenilor cine eram. Era ciudat. Era bine.

Pentru întâia oară în viața mea, nu mă ascundeam. Și nu se ascundea nici el.

S-a oprit sub firma mișcătoare a unei cârciumi și a deschis ușa, ca apoi să intrăm amândoi.

Barmanul s-a ridicat de pe scaun, unde scria în registre, apoi și-a strâns șireturile șorțului.

— Neața!

— Neața! a spus și Saint, așezându-se la o masă mică de lângă fereastra cea mare.

Aceasta dădea în stradă, exact așa cum îi plăcea lui.

— Un ceainic, te rog.

M-am așezat lângă el, descheindu-mi haina și lăsând coatele pe masă. Saint nu a spus nimic, privea pe fereastră cu ochii mijiți, pe când lumina aurie se împrăștia dincolo de geam. Nu mai era nodul stingher de încordare care fusese întotdeauna.

Când barmanul ne-a adus o farfurie cu pâine prăjită, Saint a luat un cuțit și a întins unt pe o felie cu grijă.

Era o tăcere lejeră. Confortabilă. În cap îmi vuiau toate întrebările pe care am vrut vreodată să i le pun, învârtindu-se atât de repede, încât abia mai puteam să le descâlcesc. Dar nu și-au găsit drumul până la limba mea. Deodată, mi s-a părut că nu era nevoie să-l întreb. Deodată, niciuna nu mai avea importanță.

Un ceainic din porțelan albastru a aterizat între noi și barmanul a aranjat două cești și farfurioare, având grijă să le alinieze perfect. Mulțumit, a înclinat din cap serviabil și ne-a lăsat.

Am luat ceainicul și am umplut întâi ceașca lui Saint. Aburii de la ceaiul negru s-au înălțat în rotocoale înaintea lui. Așa îl cunoșteam cel mai bine, ascuns în spatele unui văl. Niciodată văzut clar.

— Ieri mi-a fost teamă că n-o să apari.

Am împins farfurioara spre el.

A luat linguriţa de lângă farfurioară şi a învârtit încet în ceai.

— Chiar credeai că nu voi veni?

— Nu, am răspuns eu chiar în timp ce realizam acest lucru.

O parte din mine ştiuse că va veni. Şi nu înţelegeam exact de ce, pentru că nu aveam niciun motiv să am încredere în el.

În toată viaţa mea, Saint nu-mi spusese niciodată că mă iubeşte. Mă hrănise, mă îmbrăcase şi-mi oferise un cămin, dar îmi aparţinea numai până la un punct. Chiar şi aşa, în anii aceia petrecuţi pe Jeval, existase un fel de coardă care mă lega de tatăl meu. Care îmi dădea sentimentul că era al meu. Şi de sentimentul ăsta mă ţinusem cu dinţii în acele minute, privind uşile dinspre chei şi aşteptând intrarea lui.

— Nu a fost uşor să iau registrele de la comandantul portului, a spus el drept explicaţie.

Mi-am amintit dâra de sânge de pe gâtul lui.

— Cum le-ai obţinut?

— Chiar vrei să ştii?

M-am rezemat de speteaza scaunului.

— Nu prea.

A sorbit din ceai în tăcere. Ceaşca părea atât de mică în mâna lui şi albastrul ei oglindea lumina, sclipind de-a lungul marginii. A băgat mâna în buzunar şi a pus pe masă un pergament împăturit.

— Licenţa ta.

M-am holbat la ea o clipă, aproape speriată s-o ating. De parcă s-ar fi risipit îndată ce aş fi citit cuvintele. Din nou, imboldul de a izbucni în lacrimi mi s-a înfăşurat strâns în gât.

— În noaptea aceea.

Vocea lui a străpuns tăcerea, dar nu a ridicat ochii la mine.

— Nu înțeleg cum am putut s-o pierd.

M-am îndreptat de spate și ceașca mi-a tremurat în mână. Am lăsat-o pe masă.

— Într-o clipă era acolo și apoi...

A oftat.

— O rafală a izbit corabia și Isolde a dispărut, pur și simplu.

Nu mi-a scăpat faptul că i-a rostit numele. Nu mi-a scăpat felul în care a răsunat în vocea lui. Ca o rugăciune. Mi-a înțepat inima, încordându-i cusăturile.

— Nu te-am lăsat pe Jeval pentru că nu te iubesc.

— Saint.

Am încercat să-l opresc. Dar m-a ignorat.

— Te-am lăsat acolo pentru că...

— Nu are importanță.

— Ba are.

Atunci a ridicat privirea și albastrul ochilor lui era înconjurat de fire roșii.

— Te-am lăsat acolo pentru că, în toată viața mea, nu am mai iubit nimic atât de mult cum te iubesc pe tine. Nici pe Isolde. Nici comerțul. Nimic.

Cuvintele arzătoare au umplut cârciuma și m-au cuprins atât de strâns, încât nu mai puteam să respir. M-au strivit până când am început să capăt o formă ciudată, de nerecunoscut.

— Nu aveam de gând să devin tată. Nu voiam să fiu tată. Dar, prima dată când te-am ținut în mâini, erai atât de mică. În viața mea nu mai fusesem atât de îngrozit. Parcă n-am mai dormit din noaptea în care te-ai născut.

Mi-am șters o lacrimă de pe bărbie.

— Înțelegi ce-ți spun?

Am dat din cap, pentru că nu puteam să spun nimic. Mâna lui s-a răsfirat între noi, pe masă, întinzându-se spre mine, dar nu am luat-o. În loc de asta, am strâns brațele pe lângă trup și m-am sprijinit de el. Mi-am ascuns fața în haina lui,

așa cum făceam când eram mică, și brațele lui m-au înconjurat. Am închis ochii și lacrimile fierbinți mi-au alunecat pe obraji. Pentru el. Pentru mine. Pentru Isolde.

Nu exista nicio cale de a îndrepta lumea. Oricât de mulți bani și oricâtă putere am fi avut, n-aș fi putut să dau timpul înapoi până la noaptea aceea din Lațul Uraganului sau la ziua în care a apărut Isolde, cerând un loc în echipajul lui Saint. Era un șir lung de noduri de o frumusețe tragică, care ne lega.

Și cel mai mult îmi sfâșia inima faptul că, prin cine știe ce mijloace, prin cine știe ce mișcare a întunericului, încă eram mândră că sunt fata lui Saint.

Pieptul i se înălța și cobora și brațele lui s-au strâns mai puternic în jurul meu, după care mi-a dat drumul. M-am șters pe față, suspinând, pe când el a băgat mâna în buzunar.

Luciul unui lanț de argint sclipea între degetele lui. Colierul mamei mele.

— Și-ar fi dorit să-l iei tu, a spus, cu o voce sugrumată.

Am luat lanțul, lăsând pandantivul să-mi cadă în mână. Dragonul de mare din sidef verde strălucea în lumină, prefăcându-se în valuri albastre și purpurii. O simțeam înăuntrul lui. Duhul mamei mele umplea aerul.

— Ești sigur? am șoptit eu.

— Sunt sigur.

Am închis mâna în jurul lui și murmurul melodios s-a înfășurat în jurul meu.

L-am pus în buzunar și clopotul din port a răsunat.

— E timpul să plec, am spus eu răgușită.

Echipajul mă aștepta.

Saint și-a turnat încă o ceașcă de ceai.

— Pornești spre Ceros?

Am încuviințat din cap și m-am ridicat în picioare. Un zâmbet mi-a apărut pe buze.

— Ne vedem acolo?

Saint a luat ceașca, cu ochii la ceai.

— Ne vedem acolo.

Am ieșit pe ușă, ridicându-mi gulerul hainei împotriva dimineții reci. Satul era deja animat și strada era plină de tarabe și ferestre de prăvălie deschise. Mi-am îndreptat privirea spre apă și am luat-o la pas spre port.

Când un reflex violet a alunecat pe geam lângă mine, m-am oprit din mers și am întors ochii peste drum. Holland stătea în pragul boltit al intrării în Wolfe & Engel, urmărindu-mă cu privirea ei ascuțită. Gulerul de blană albă al hainei flutura în vânt, atingându-i bărbia, și de sub păr i se iveau nestematele strălucitoare de la urechi.

Era fermecătoare și acum. Frumoasă. Chiar dacă își pierduse inelul și licența, îi rămânea averea. Niciodată nu avea să ducă lipsă de nimic și ceva îmi spunea că va găsi o cale de a câștiga înapoi un dram din puterea ei din Bastian. În orice caz, nu avea să mai poată interveni în afacerile din Strâmtori niciodată.

A stat încremenită ca piatra, fără să clipească, după care a intrat.

Când a privit peste umăr, dispărând în ceainărie, aș fi putut să jur că a zâmbit.

Capitolul 41

Sagsay Holm a dispărut ca amintirea începețoșată a unui vis.

Eram în vârful arborelui mare, legând frânghiile, în timp ce vântul umfla velele. Acestea se întindeau pe cerul albastru în arcuri line și, ascultând sunetul brizei sărate pe pânză, am închis ochii. Am tras aer în plămâni și m-am rezemat de arbore, gândindu-mă că nu voiam să plec de pe corabia asta cât oi trăi.

Când am coborât privirea, am văzut că West mă urmărea de pe punte. Învăluit într-o strălucire aurie, mijea ochii în lumină și vântul îi strângea cămașa pe trup în așa fel încât îmi venea să dispar cu el în licărul lumânărilor din cabina lui.

Am coborât, aterizând cu picioarele goale pe puntea fierbinte.

— Vrei să le verifici? a întrebat el, suflecându-și mânecile.

— Da.

Când am trecut pe lângă el, m-a luat de mână și m-a tras înapoi. Imediat ce m-am întors, m-a sărutat. Mi-a înconjurat talia cu un braț și m-am sprijinit de el până când mi-a dat drumul. Degetele i-au alunecat dintre ale mele și, pornind pe puntea laterală, am intrat în cabină, unde Hamish stătea la biroul lui West cu două registre deschise înaintea sa.

S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor.

— V-am pregătit totul.

A făcut semn spre lampa de bijutier de pe masă. Lângă ea aștepta un cufăr mic cu nestemate.

În urma presupusei înșelătorii a lui Holland, toți comercianții, din Strâmtori și până în Marea Nenumită, aveau să-și conducă afacerile cu mai multă strictețe, verificând de două ori și de trei ori nestematele pe care le vindeau, ca să-și ferească gâtul de sabia Consiliului Comerțului.

M-am așezat pe scăunel, am aprins un chibrit și apoi lumânarea de sub lentilă. Când a început să lumineze, am luat prima piatră între degete, o bucată de acvamarin. Am orientat-o în aer astfel încât să fie pătrunsă de lumină, verificând culoarea ei așa cum mă învățase mama. Apoi am așezat-o pe sticla lămpii și am privit prin ocular, observând structura nestematei. După ce am terminat, am dat-o la o parte și am luat încă una.

Fiecare lucru are limba lui. Mesajul lui.

Era prima lecție pe care mi-o dăduse mama când am devenit ucenica ei. Dar am înțeles ce însemna asta abia când mi-am dat seama că până și *ea* avea cântecul ei. Era senzația pe care o trăiam oricând era în preajmă.

O simțeam în întuneric, când se apleca peste mine în hamac, ca să-și atingă buzele de fruntea mea. O simțeam chiar și atunci când abia vedeam licărul felinarului pe colierul ei, care atârna deasupra mea.

O știam în adâncul oaselor.

Isolde.

Am privit peste umăr la pandantivul în formă de dragon de mare, agățat de un cui lângă pat, care se legăna odată cu mișcarea corabiei. M-am ridicat și am traversat cabina, luându-l din cui și întinzându-l înaintea mea.

Avusesem aceeași senzație în biroul lui Saint din Strânsoare, spiritul mamei mele îmi strigase prin colierul de pe raft. O simțisem din nou când m-am scufundat lângă

insuliță, unde fărâme din ființa ei parcă emanau prin apele albastre.

Am șters suprafața sidefului cu degetul mare, privind undele nuanțelor violete sub valurile verzui. Murmurul era atât de limpede, radiind în palma mea. Ca și când Isolde încă ar fi existat cumva în interiorul lui. Ca și când...

Respirația mi s-a tăiat deodată și un tremur discret mi-a cuprins mâna, până când lanțul de argint mi-a alunecat printre degete.

Hamish a lăsat tocul.

— Ce e?

— Dacă, de fapt, nu era ea? am șoptit eu cu o voce stinsă.

— Ce?

— Dacă nu pe ea am simțit-o lângă insulă?

Am ridicat ochii la el, dar Hamish părea derutat.

Am întins pandantivul în lumina care pătrundea prin fereastră, privind opera de argintărie cu atenție. N-am găsit nicio imperfecțiune pe suprafețele curbe, detaliile dragonului de mare erau perfecte. L-am întors pe cealaltă parte.

Am rămas cu gura căscată când am văzut-o. Emblema familiei Roth. Era imprimată pe suprafața netedă. Era mică, dar se vedea – n-aș fi recunoscut-o în veci dacă n-aș fi văzut-o la Bastian.

Nu întâmplător îl comandase Saint la Bastian. Nu era o coincidență că fusese făcut de familia Roth. Și nu sentimentele îl îndemnaseră să se întoarcă la *Ciocârlie* ca să-l găsească.

Am deschis sertarul de la biroul lui West și am scotocit prin conținutul lui până când am găsit un cuțit. M-am așezat pe podea, punând pandantivul înaintea mea. Când am ridicat cuțitul în aer, Hamish a sărit la mine.

— Fable...

L-am coborât deodată, lovind suprafața pandantivului cu mânerul cuțitului. Sideful a crăpat și, după încă o lovitură, s-a sfărâmat în bucăți.

Cuțitul mi-a alunecat dintre degete și mi-am acoperit gura, holbând ochii.

De sub carcasa spartă se ivise o suprafață neagră, netedă și lucitoare. Chiar și în lumina obscură, am văzut sclipirile violete care roiau sub ea.

— Ce... a exclamat Hamish, făcând un pas în spate.

Senzația aceea care mă învăluia mereu alături de mama mea nu venea de la Isolde. Venea de la *colier*. Cel pe care nu-l dădea jos niciodată.

Saint nu știa unde se găsea piatra miez-de-noapte, dar știa *cum* s-o găsească. De aceea îmi dăduse colierul. Era un indiciu pe care l-ar fi înțeles numai un mag al nestematelor.

Nu pe mama mea o simțisem lângă insulă. Ci nestemata.

Capitolul 42

Insula Fable era ca un uriaș adormit în întuneric.

Conturul insulei stâncoase abia se vedea pe cerul nopții când am coborât ancora.

O simțeam, stând la prora corabiei, biciuită de vânturile mării. Insula Fable nu avea recife de dragat, dar miez-de-noapte era aici. Trebuia să fie.

Poate că Isolde găsise piatra din întâmplare. Sau poate că se luase după cântecul pietrelor, ca o molie atrasă de flacără.

Mă întrebam cât timp îi luase să înțeleagă ce făcuse. Cât valora piatra. Cât timp îi luase să se hotărască s-o trădeze pe propria ei mamă.

Saint îmi dăruise colierul pentru că era o cheie. Având miez-de-noapte, știind senzația pe care mi-o dădea, puteam să găsesc și altele. Cunoșteam cântecul nestematei așa cum știam ritmul propriei mele inimi. Probabil că aș fi putut s-o găsesc și cu ochii închiși.

West mi-a pus cureaua în mâini și apoi și-a legat-o pe a lui. Am legat catarama cu mișcări rapide și nu m-am mai sinchisit să-mi verific uneltele. Fiecare petec al pielii mele tresărea și un fior îmi aluneca pe brațe.

Willa s-a aplecat peste margine, privind apa întunecată de jos.

— Chiar crezi că e acolo?

— Știu sigur.

Am zâmbit.

West a urcat pe balustradă și eu l-am urmat. N-am mai așteptat. Cum am ajuns lângă el, am sărit amândoi. Întunericul ne-a înghițit cu totul și mâna caldă a lui West m-a dibuit în întuneric pe când loveam din picioare ca să mă ridic înapoi la suprafață. *Marigold* se profila deasupra și în spatele nostru se afla insula.

I-am estimat înălțimea, privind în zare.

— Acolo.

Am arătat spre o culme stâncoasă.

— E o peșteră în apropierea crestei.

West a privit-o nesigur. Probabil că gândea la fel ca mine. Că, scufundându-se în peșteră, nu puteam ști unde se va deschide din nou și nici *dacă* avea să se deschidă. Dar Isolde izbutise, așa că trebuia să existe o cale.

— Frânghie! a strigat West către *Marigold* și, după o clipă, un colac de frânghie a căzut în apă.

West l-a potrivit peste umăr astfel încât să-i străbată pieptul de-a curmezișul. Văzând că începe să-și exerseze plămânii, am început și eu, inspirând adânc și expirând.

Înăuntru, în afară. Înăuntru, în afară.

Pieptul mi s-a destins cu fiecare răsuflare, până când plămânii au părut suficient de flexibili încât să poată cuprinde aerul de care aveam nevoie. Am strâns buzele și i-am făcut semn cu capul lui West, după care m-am scufundat sub apă și am început să lovesc din picioare. El cobora mai repede datorită frânghiei, iar eu am înotat după el, înaintând încet, ca să nu obosesc.

Razele lunii se revărsau în apă, luminându-l pe West în fața mea pe măsură ce coboram. În fața noastră s-a ivit peștera, o gaură neagră uriașă în peretele de stâncă. Sunetul pietrelor prețioase radia în apă cu atâta putere, încât îl simțeam și în dinți. Fuseseră mereu aici. La o aruncare de băț de Bastian.

West a luat frânghia din jurul său și mi-a întins capătul. L-am potrivit în spatele unui bolovan, trăgând de el încolo și-ncoace până când s-a fixat atât de bine, încât n-ar fi clintit-o nicio smucitură puternică. West și-a legat frânghia în jurul taliei și a înnodat-o, după care mi-a întins capătul liber, ca să fac și eu la fel.

L-am strâns de încheietura mâinii când am fost gata și am pornit spre gura largă a peșterii. Îndată ce am intrat, întunericul a prefăcut apa în cerneală. Era atât de neagră, încât nu-mi vedeam nici mâinile, înotând cu ele întinse înainte.

Pe măsură ce înaintam, apa devenea din ce în ce mai rece. Am lăsat câteva bule de aer să-mi scape pe nas și am lovit din picioare în continuare, mijind ochii ca să văd mai bine, dar în față nu era nicio urmă de lumină.

Ceva ascuțit mi-a înțepat fruntea și am ridicat mâna, descoperind că mă lovisem de tavanul de stâncă. Culoarul se îngusta. Am eliberat încă puțin aer ca să mă cufund și m-am împins de tavan chiar în clipa în care o senzație ușoară de arsură mi s-a aprins în piept. Am înghițit din instinct, dar mișcarea asta doar mi-a dat senzația înșelătoare că am respirat o clipă, și durerea a revenit. M-am întors și nu l-am văzut pe West, dar greutatea lui încă trăgea de frânghie în spatele meu.

Am bâjbâit de-a lungul peretelui rece de piatră, ascultând cu atenție murmurul adânc care radia în apă. Era din ce în ce mai puternic. Mai limpede.

Senzația acidă care erupea înăuntrul meu m-a avertizat că timpul se scursese aproape cu totul. Inima mi se zbătea în coaste, implorând aer, și în vârfurile degetelor mi-a apărut o amorțeală ușoară.

L-am simțit pe West că se oprește în spatele meu, în timp ce mă gândeam. Dacă am fi mers mai departe, n-am mai fi putut să ne întoarcem la suprafață suficient de repede încât

să putem lua aer. Dar, dacă nu eram departe de deschidere... Am mijit ochii, cercetând întunericul. Și atunci am observat-o. O lumină abia perceptibilă.

M-am desprins de perete și am înotat. O lumină verzuie se îngroșa în întuneric și, când ne-am apropiat, am descoperit că venea de sus în linie dreaptă, ca un perete de cristal în apă. Acum mă târam de-a lungul peretelui, căutând puncte de sprijin de care să mă trag în față ca să ajung la ea. Când mâinile mele au apucat marginea, m-am tras înainte și am străpuns suprafața, gâfâind așa de tare, încât în plămâni mi-a intrat și aer, și apă.

Am tușit, ținându-mă de pragul stâncos, și în spatele meu a răsărit și West. Zgomotul respirației lui răgușite a umplut spațiul tăcut. Abia vedeam. Doar reflexele părului său blond erau vizibile și m-am întins după el până când mâinile lui m-au găsit.

— Ești bine? a gâfâit el.

Am răspuns între răsuflări.

— Sunt bine.

Deasupra noastră, un fir subțire de clar de lună pătrundea printr-o deschidere îngustă din tavanul peșterii. Spațiul era lat de cel mult patru metri și pereții se înălțau aplecat până la ceea ce părea a fi o fisură îngustă și argintie, aflată la zece sau doisprezece metri deasupra noastră.

Am scos un picior din apă și l-am pus pe piatra netedă. Inima îmi zvâcnea puternic în piept, cu bubuituri furioase, și gâtul mă ardea până în stomac. West s-a ridicat lângă mine, ieșind din apă. Ochii mi s-au adaptat și silueta lui s-a conturat în întuneric.

— Sângerezi.

West a întins mâna și mi-a atins fruntea cu blândețe, înclinându-mi bărbia așa încât lumina să-mi cadă pe față.

Mi-am pipăit pielea umedă, care zvâcnea. M-am uitat la degete și am văzut că erau pline de sânge.

— Nu-i nimic.

Strigătele păsărilor marine răsunau deasupra noastră și am ridicat ochii spre fâșia de cer, unde umbrele lor treceau fulgerător peste deschiderea din pământ.

M-am ridicat în picioare. Peștera era tăcută, cu excepția apei care picura din vârfurile degetelor mele și cădea pe piatră, și am încremenit când o lucire a sclipit în întuneric. Am așteptat, holbându-mă în întuneric până când am surprins-o din nou. O licărire. Ca din rotirea unui far. Am făcut un pas spre ea, întinzând mâna înainte.

Mâinile mele au plutit prin lumina difuză a lunii până când au găsit peretele și am pipăit versantul, unde am dat de vârfurile ascuțite și sticloase ale unui obiect ascuns în umbre.

Vibrația nestematei mi-a curs prin tot trupul.

Miez-de-noapte.

West a ridicat ochii, învârtindu-se în cerc, privind pereții de piatră care sclipeau în lumina tremurătoare de deasupra noastră. Erau peste tot.

— Aici a găsit-o, am șoptit eu, scoțând dalta de la curea.

Am pipăit piatra și am potrivit marginea sub o creastă, luând ciocanul de lemn. Din trei lovituri am desprins o bucată întreagă, care mi-a căzut greoi în mână. Am întins-o în raza de lumină a lunii dintre noi.

Incluziunile violete dansau sub suprafață și am încremenit când reflexele lor au aprins pereții peșterii ca un cer de stele mov.

Senzația prezenței mamei mele venea din apropiere. Mișuna peste tot în jurul nostru. Și poate că într-adevăr era aici. Ar fi putut să arunce piatra în mare, dar n-o făcuse. O păstrase, chiar dacă nu s-a mai întors pe insulă. Și n-am putut să nu mă gândesc că poate o păstrase pentru mine. Că poate îmi dăduse acest nume pentru ca într-o bună zi s-o descopăr.

West mi-a luat piatra din mână întorcând-o ca să strălucească.

— N-am mai văzut așa ceva.

— Nimeni n-a mai văzut, am șoptit eu.

Atunci a ridicat ochii la mine, cu o întrebare în privire.

— Ce vrei să faci?

Miez-de-noapte era ca răsăritul unei lumi noi. Ar fi schimbat totul. Nu știam dacă Strâmtorile erau pregătite pentru asta. Nu știam dacă *eu* eram pregătită pentru asta. Un zâmbet amar mi-a întins buzele când a așezat piatra înapoi în mâna mea.

— Dacă n-am face nimic?

— Poftim?

Piatra miez-de-noapte o chemase la ea pe mama. La momentul potrivit, mă chemase și pe mine.

— Ce-ar fi să le lăsăm aici? Așa cum a făcut ea.

— Pe veci?

Perle de lumină alunecau pe fața lui West.

Am privit în jur, la pereții strălucitori ai peșterii.

— Până când vom avea nevoie de ele.

Și nevoia avea să apară.

S-a gândit, adunându-și părul umed de pe față cu o mână.

— Avem *Ciocârlia*.

— Avem *Ciocârlia*, am repetat eu, zâmbind mai larg.

Era mai mult decât suficient ca să ne începem afacerea. Mai mult decât ne trebuia ca să umplem cala corabiei *Marigold* cu marfă și să stabilim un sediu.

West a făcut un pas spre mine și, când am lăsat capul pe spate, m-a sărutat cu blândețe.

— Înapoi în Strâmtori?

Un gust sărat mi s-a aprins pe limbă când am repetat cuvintele printre buzele lui.

— Înapoi în Strâmtori.

Epilog

Arborii pârâiau în bătaia vântului și velele de pe *Marigold* erau întinse ca niște aripi.

Stăteam la proră, privind apa de un albastru adânc care gonea pe sub corabie. Alunecam pe mare cu asemenea viteză, încât, când am ridicat privirea, deja ne apropiam de Jeval.

— S-o aducem la țărm! a strigat West de la timonă. Strângeți toate velele!

Paj și Auster au urcat pe arbori, eliberând parâmele velelor ca nava să încetinească, iar Hamish a deblocat vinciul ancorei.

Am luat frânghia de la baza arborelui mic și am legat-o, cu ochii la insulele-barieră. Erau ca niște dinți negri și colțuroși. Valurile albastre se spulberau de ele, năvălind sub imboldul vânturilor puternice. Cheiurile pe care le știam din vremea petrecută pe Jeval dispăruseră, înlocuite de ceea ce părea a fi un port mic. Piloni de lemn uriași se înălțau din apă, susținând douăsprezece bazine.

În depărtare vedeam o barcă mică venind dinspre țărm.

West privea de la proră cu mâinile în buzunare. Mereu era așa când acostam la Jeval, cu umerii și cu maxilarul încordate.

Am dezlegat frânghiile de acostare și m-am dus la babord când *Marigold* a plutit aproape de stânci. Un șir de jevalezi deja așteptau cu mâinile întinse, pregătiți s-o oprească, ca să nu se frece de chei.

Am luat poziție pe lăzi când s-a apropiat și am aruncat frânghiile băiatului din capătul cheiului. Acesta le-a legat una câte una și Auster a desfășurat scara chiar în clipa în care Koy a apărut în port cu o mână ridicată în aer.

— *Marigold!* a strigat Koy. Sunteți programați abia peste o săptămână!

S-a uitat la registrul din mâinile sale.

Paj mi-a aruncat o privire cu înțeles de la timonă. Koy avea dreptate. Dar West mereu avea câte un motiv pentru care trebuia să ne întoarcem la Jeval mai devreme.

— Nu-mi spuneți că ați venit pe furtuna aia! a strigat vocea Willei.

M-am uitat pe chei, căutând-o.

West s-a aplecat peste balustradă, zâmbind larg când a zărit-o pe sora lui, și s-a relaxat pe loc.

Dar Willa era pornită, a venit prin mulțimea de dragori și imediat a început să inspecteze corabia. S-a oprit lângă proră, punând mâna pe o fisură prost reparată.

West a văzut cum se strâmbă încruntată la ea.

— Avem de rezolvat câteva lucruri.

— Când o să vă luați un nostrom nou? a mormăit ea.

— Încă n-am găsit pe nimeni, a spus West.

Koy mi-a aruncat o privire de jos și eu am rânjit. În ultimele opt luni încercaserăm șase nostromi diferiți și West îi concediase pe toți.

Am coborât scara, pășind pe pilon și sărind jos, lângă Koy. Angajase și plătise numai jevalezi pentru construirea cheiurilor, folosindu-se de banii câștigați pe Marea Nenumită, și acum le gestiona din postura de comandant al portului.

La câteva săptămâni după ce fuseseră terminate, i-a propus Willei să-și facă un atelier pentru repararea corăbiilor. Văzându-i pe chei, mi s-a părut că amândoi își aveau locul aici. Împreună.

Tatăl meu strâmbase din nas când i-am spus că vom pune la punct o rută de trei porturi care se termina la Jeval. Dar, întocmai cum prezisese Koy, insulele-barieră erau pline de corăbii. Peste un an, aveam să ne folosim licența ca să facem comerț și la Bastian.

Fără nestemate. Fără ceainice de argint simandicoase și piepteni și mătase pentru rochii fine.

Făceam comerț cu rachiu și lumânărică – bunuri produse de nemernicii din Strâmtori.

Sclipirea pietrei miez-de-noapte încă licărea în visele mele. La fel și vocea mamei. Dar nu mai fusesem la insula Fable. Încă nu.

Eu și West stăteam unul lângă altul pe plajă, în întuneric, și valurile ne atingeau picioarele goale. Membrii echipajului beau rachiu în jurul focului și vocile lor pluteau în adierea vântului, iar eu am zărit o singură stea gonind scânteietor pe cer.

Când m-am întors spre West, în ochi îi lucea aceeași scânteie stelară. I-am luat mâna și am dus-o la obrazul meu, amintindu-mi prima dată când l-am văzut pe cheiul de aici. Prima dată când l-am văzut zâmbind. Prima dacă când am văzut întunericul lui și toate momentele în care el l-a văzut pe al meu.

Eram sare și nisip și mare și furtună.

Eram călițI în Strâmtori.

Mulțumiri

Toată dragostea pentru echipajul meu – Joel, Ethan, Siah, Finley și River. Vă mulțumesc pentru că mi-ați îngăduit să trăiesc în lumea Strâmtorilor și a Mării Nenumite cât timp am spus povestea asta. Indiferent de aventură, sunteți căminul la care mă întorc mereu bucuroasă.

Din nou, sunt extrem de recunoscătoare echipei mele de la Wednesday Books. Îi mulțumesc lui Eileen Rothschild, editoarea mea incredibilă și cea care a dat numele familiei Roth. Le mulțumesc lui Sara Goodman, DJ DeSmyter, Alexis Neuville, Brant Janeway, Mary Moates, Tiffany Shelton și Lisa Bonvissuto pentru tot ce fac pentru cărțile mele. Îi mulțumesc lui Kerri Resnick pentru încă o copertă minunată.

Îi mulțumesc Barbarei Poelle, impresara mea, care mă ajută să-mi țin capul pe umeri și ochii la orizont.

Mulțumesc familiei mele incredibile, ciudate și hilare, mai ales mamei mele, căreia îi dedic cartea de față. Vă iubesc!

Cartea aceasta, ca și *Fable*, n-ar fi fost posibilă fără contribuția lui Lille Moore, care m-a sfătuit în toate problemele legate de navigație, mare și comerț. Îți mulțumesc atât de mult pentru că m-ai ajutat să scriu cărțile astea! Îi mulțumesc și lui Natalie Daria, neînfricata mea cititoare-beta și unicorn.

Partenerei mele de critică, Kristin Dwyer: nu ai ajutat aproape deloc la conceperea cărții ăsteia, pentru că ai fost

ocupată cu împlinirea viselor tale. E minunat pentru mine să văd cum ai ajuns în vârful acelui munte și număr zilele până când vom putea ține în mâini cartea ta. Nu uita de alineatul meu!

Mulțumesc comunității mele de autori și scriitori, a celor care mă târăsc pe drumul ăsta cu de-a sila atunci când mă rătăcesc. Și le mulțumesc prietenilor mei din afara lumii cărților, însărcinați cu munca uneori delicată de a se asigura că rămân umană. Vă iubesc pe toți!

O lume maritimă conturată în culori vii. Fanii primului volum vor citi pe nerăsuflate finalul seriei!

Kirkus Reviews

O călătorie antrenantă care, în final, îi va mulțumi pe cei care au urcat anul trecut la bordul corabiei *Marigold* alături de Fable. Ritmul alert îți dă sentimentul că ceva nou și dramatic se petrece pe fiecare pagină a poveștii.

Culturess

Fanii primei cărți vor recunoaște aceeași lume bătută de vânturile mării, a criminalilor fără scrupule și a aventurii îndrăznețe, și vor urmări mulțumiți cum Fable și West, nobili, imperfecți și devotați unul celuilalt, își găsesc locul în ea.

The Bulletin of the Center for Children's Books

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

„Noi doi am adus un blestem asupra noastră, Fable. Mereu vom avea ceva de pierdut. Știam asta în ziua aceea, în Lațul Uraganului, când te-am sărutat. Știam la Dern, când ți-am spus că te iubesc."

După ce a eliberat corabia *Marigold* de sub conducerea tatălui ei, Fable devine un pion în planurile ticluite de Holland, o temută comerciantă de nestemate care ascunde un secret nebănuit.

Prinsă într-un complot care ar putea schimba pentru totdeauna comerțul din Strâmtori, Fable trebuie să riște totul – inclusiv libertatea și căminul pe care și l-a găsit în sfârșit – pentru a-i salva pe cei pe care-i iubește.

Captivant, emoționant și plin de răsturnări de situație, romanul *Moștenirea* ne poartă într-o aventură palpitantă pe mare și pe uscat.

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-60-8

9 786069 072608

14+

COLECȚIA YOUNG ADULT